Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen

KOMMUNISTI

№ 4 (16) HUHTIKUU 1926

TOIMITUS:

Lauri Letonmäki
Yrjö Sirola K. M. Evä
V. Ojanen J. A. Komu

SISÄLTÖ:

Ilmestyy joka kuukauden puolivälissä

PETROSKOISSA
1926

SUOMENKIELISTÄ KIRJALLISUUTTA

Suomal. Kustannusosuuskunta **«KIRJA»** (os. Ленинград, Набережная Жореса д. № 4) on saatavana m.m. seuravia julkaisuja:

Lenin:	Naisen vapauttamisesta	—:25
»	Uskonnosta	—:35
»	Luontaisverosta . . . . . . , . . .	—:30
»	Nuorisosta	—:45
V. Ojanen:	Leninin muisto	—:55
J. Stalin:	Lenin ja leninismi	—:75
J. Latukka:	Lenin suomalaisten muistelmissa	—:35
Sinovjev:	V.K.P:n historia	1:45
S. Kanatshikov:	Työväenpuolue ja talonpoikaisto	—:35
S. Lilina:	Neuvostovalta ja työtätekevä nainen . .	—:35
J. A. Komu:	Kumousvuosi 1905	—:30
K. Marx:	Kansalaissota ranskassa	—:30
Santeri Mäkelä:	Jumalat ja jumalain palvelus	—:45
Prof. Flerv:	Oliko Aatamia	—:15
S. Pellinen:	Neuvoja lypsykarjan ruokinnassa . . .	—:25
	Maatalousluotto-osuuskuntain säännöt . .	—:20
G. Smitt:	Mitä talonpojan tulee tietää luotto-osuuskunnista	—:20
Popov ja Jakovlev:	Leninin elämä ja leninismi	—:70
I. V. Stalin:	Leninismin kysymyksiin	—:45
A. Solenik:	Neuvostorakenne	—:80
	Lääkeneuvoja taudintapauksissa	—:05
A. Toivola:	Taisteluun sukupuolitauteja vastaan . . .	—:15
J. Libedinskij:	Viikko	—:60
	Elämäntaistelua	—:20
P. Lopatin:	Mantereitten valtaaminen	—:30
Jaroslavskij:	Poliittisen tiedon kirja maaseutua varten I:n osa	1:55

Suuri valikoima aikaisemmin ilmestyneitä sarjajulkaisuja

UUSIA KIRJOJA TYÖN ALLA

Suomal. Kustannusosuuskunta „Kirja“

KOMMUNISTI

v. 1926 15 p. Huhtikuuta № 4 (16)

Taisteluun Kansain Liittoa vastaan.

Kominternin Toimeenpnevan Komitean julistus.

Kokomaailman työläiset ja työtätekevät!

PASIFISTINEN legenda siitä, että Kansain Liitto kykenee kapitalistisen järjestelmän puitteissa turvaamaan yleisen rauhan, on rauniokasana. Maaliskuun 17 päivä v. 1926 oli Kansainliiton politiikan suurin häviöpäivä. Genevesä pidettiin Locarnossa hyväksyttyjen sopimusten mukaisesti hyväksyä Saksa Kansain Liittoon, mutta istunto keskeytettiin pitkien, tuloksettomien neuvottelujen jälkeen. Porvarillisten hallitusten edustajat hajaantuivat saavuttamatta päämäärää, ja Saksan hyväksymisen Kansain Liittoon lykättiin syyskuuhun asti.

Koko maailman porvarillinen lehdistö puhuu sangen huolestuneessa äänensävyssä Kansain Liiton politiikan häviöstä. Suuret poliittiset järjestykset ovat tulossa. Geneven diplomaatit ja heidän apurinsa pyrkivät kaikissa maissa vääristelemään romahduksen todelliset syyt, hämäämään työtätekevät; peittämään heiltä Kansain Liiton imperialististen salajuonien todellisuuden. Porvarillinen lehdistö ponnistelee luodakseen sellaisen käsityksen, että Saksan hyväksymisen Kansain Liittoon olisi muka ehkäissyt vain Brasilian härkäpäisyys tai riita paikan myöntämisestä Puolalle Kansain Liiton neuvostossa. Kaikki nämä vakuuttelut ovat tietoista valhetta. Alote Kansain Liiton Geneven istunnon epäonnistumiseen, syy uusien konfliktien ja vaarojen paisuttamiseen on ensi sijassa luettava Amerikan, Englannin, Ranskan ja Italian imperialististen hallitusten kontolle.

Amerikan imperialistit käyttivät Brasiliaa välikappaleenaan Geneven neuvotteluihin sekaantuessaan. Heidän päämääränsä on kärjistää Europan valtojen välisiä vastakohtia, ehkäistä Europan kansojen yhtenäinen vastarinta Amerikan riistoa vastaan, turvata itselleen voitto kilpailussa ja taistelussa Englannin imperialisteja vastaan. Ranskan imperialistit ehkäisivät Saksan hyväksymisen Kansain Liittoon siksi, koska he ovat salaisella sopimuksella sidotut Puolan hallitukseen. Italian hallituksen edustajat, työväen pyöveli Mussolinin agentit, huusivat Brasilian vaatimusten puolesta, jotka keskeyttivät Geneven istunnon. Englannin imperialistit tukivat Chamberlainin johdonalaisella kädellä Ranskaa ja Puolaa ja toisella — tekivät tarjouksia Saksalle. He tekivät kaikkensa ärsyttääkseen Europan kansat toistensa kimppuun ja saadakseen vapaasti sortaa ja ryöstää siirtomaakansoja. Imperialististen suurvaltojen hallitukset, kas siinä ovat Geneven konfliktin syylliset.

Kaikkien maiden työläiset!

Kommunistit jo heti alussa ilmoittivat, että Locarnon sopimus on imperialistien sopimus kansajoukkoja vastaan, kapitalististen suurvaltain sopimus, suurvaltain jotka valmistelevat uusia sotia, sortavat pieniä, voitettuja ja

aseistariisuttuja kansoja ja valmistelevat uusia sotahyökkäyksiä Neuvostovaltojen Liittoa vastaan.

Geneven tapahtunmat osoittavat selvää selvemmin, että että Locarnon henki on pistinten ja granaattien henkeä. Locarnon pasifistisuus on vain avoin kulissi, jonka takana imperialistit jatkavat rikollista peliään miljoonien työtätekevien elämällä.

Toinen Internatsionaale on avoimes:i ja välittömästi ottanut osaa Kansain Liiton toimintaan. II Internatsionalen johtajat ovat avoimesti tukeneet hallitustensa vehkeilyjä, proletariaatille vihamielistä peliä. Välittämättä työläsjoukkojen eduista, halveksien vallankumouksellisen proletariaatin vaatimuksia ovat sosialidemokraattiset johtajat ei vain hyljänneet kaikki ehdotukset yhteisistä esiintymistä Kansain Liittoa vastaan, vaan ottaneet suoranaisesti ja välittömästi osaa Kansain Liiton neuvoston ja senlaatuisten imperialistististen laitosten toimintaan. Geneven istuntoon osaa ottaneet sosialidemokraatit puuhasivat vehkeilyssä ja imperialistisessä pelissä yhtä innokkainna kuin muutkin kapitalististen hallitusten edustajat. Ranskalainen sosialidemokraatti Paul Bongour, ruotsalainen Unden ja belgialainen Vandervelte olivat valmiit äänestämään ei vain omien hallitustensa etujen nimessä, vaan konfliktin syntyessä eri hallituksen etujen välillä — jopa toisiaan vastaan. Sosialidemokraatti sosialidemokraattia vastaan, työväen johtajat työväen johtajia vastaan, kukin oman imperialistisen hallituksen puolella, — tällaisen inhoittavan ja häpeällisen näyn tarjosi II Internatsionale Genevessä.

Kaikkien maiden työläiset! Entä sitten? ”Rauhan ihme ei vielä ole toteutunut”, kirjoitti joku aika sitten eräs ranskalainen lehti. Mutta uuden sodan hirviö lähestyy tavattomalla vauhdilla. Sota budjettien jättiläistaakka painaa työtätekevien hartioilla kaikissa kapitalistisissa maissa. Uusien yhteentörmäyksien uhka, uusi 1914 jo liitää kansajoukkojen päitten päällä. Saksan porvariston toiveet, Lutherin ja Stresemannin toiveet Saksan hyväksymisestä voittajain liittoon ovat toistaiseksi kärsineet haaksirikon. Saksassa, jossa Kansainliitto ja sen puoluelaiset ovat nyt huonossa huudossa, mutta jossa taantumuksellinen natsionalismi ja fascismi nostavat päätään Geneven tapahtumien jälkeen, voidaan ja täytyy luoda yhtenäinen proletaarinen rintama Kansain Liittoa ja sen agentteja vastaan.

Mutta ei vain Saksa, vaan koko Europa kärsii Geneven istunnon seurauksista. Amerikan finanssipääoma, joka murskasi Kansain Liiton istunnon valmistuu jo uusiin toimenpiteisiin alistaakseen kaikki Europan vallat, koko Europan saman kohtalon alaiseksi kuin voitettu ja ryöstetty Saksa. Goolitket ja Hawtoonit ilmoittavat julkean kyynillisesti Geneven istunnon jälkeen, että ”Europan valtiot voidaan saattaa järkiinsä vain finanssipuristuksen avulla”. Finanssipuristuksen voimistuminen merkitsee lisää nälkää ja tuskia Europan työtätekeville joukoille. Saksan kohtalo suuren teollisuusvaltion muuttaminen voimattomaksi kerjäläissiirtomaaksi — uhkaa myös Puolaa, Ranskaa, Italiaa, Tonavan maita ja koko Europan manteretta.

Työväenluokka ei anna Kansain Liiton tekopyhään ”työkonferenssien” petkuttaa itseään. Työväenluokka tietää, mikä sitä uhkaa. Europan proletariaatin rivit alkavat yhä selvemmin nähdä Kansain Liiton mädännäisyyden, niissä kasvaa viha imperialismia vastaan ja ennen kaikkea halu vastustaa ja taistella porvarillisten hallitusten sotapolitiikkaa vastaan. Kansain Liiton politiikka on kriitillisessä vaiheessa. Imperialististen hallitusten liittojen politiikka on umpikujassa. Elämä on todennut täysin oikeaksi Kommunistisen Internatsionaalen ennustukset.

Jo keväällä v. 1919 näki Lenin näiden tapausten kulun, Kansain Liiton perustamisen päivänä hän kutsui sitä kansojen ryövärien ja hävittäjien liitoksi.

Kaikkien maiden proletaarit, Europan ja koko maailman työtätekevät, puolustautukaa, yhtykää!

Taistelkaa tätä kansojen ryövärien ja hävittäjien liittoa vastaan! Puutteesta, nälästä, työttömyydestä ja taloudellisesta orjuudesta on vain yksi ulospääsy —kansojen nousu kapitalistisia hallituksia vastaan. Militarismista, sotarasituksista ja sodan uhkasta, Europan joutumiesta Amerikan finanssipääoman orjuutuksen, ryöväyksen ja häväistyksen alaiseksi on vain yksi ulospääsy: taistelu Europan sosialististen Yhdysvaltain puolesta, joka on oleva Europan proletariaatin voitokkaan vallankumouksen tulos ja joka rakentuu ehdottoman vapaaehtoisuuden ja kansojen itsemääräämisoikeuden ehdottoman tunnustamisen pohjalle, S.S.S.R:n liittoon maailman kaikkien sorrettujen kansojen kanssa.

Imperialistien tuhoisasta pelistä, verisestä pelistä kansojen elämällä on vain yksi ulospääsy — irti Kansain Liitosta, taistelu Kansain Liittoa vastaan, Kansain Liiton hävittäminen Työväenluokan kansallisesta pirstoutumisesta, siitä, että työväenluokka alistetaan imperialistien konfliktien välikappaleeksi, tulevien sotien tykin ruuaksi, on vain yksi ulospääsy — proletariaatin ehjä — yhteisrintama Kansain Liittoa vastaan, koko maailman kaikkien työväenjärjestöjen ja työtätekevien taisteluliitto imperialististen hallitusten sotaliittoa vastaan.

Kaikkien maiden työläiset ja työtätekevät! Kommunistinen Internatsionaale kutsuu teitä tälle ainoalle vapautuksen tielle, taisteluun kansainvälisen proletariaatin yhteisten etujen puolesta.

Kommunistisen Internatsionaalen Toimeenpaneva Komitea.

Taloudellisesta rakennustyöstämme.

Tov. Kuibishevin alustus NKP:n KKK:n toisessa plenumissa.

Kansantalouden yleiset saavutukset ja kehityksen vauhti

KAIKILLA taloutemme aloilla tapahtuva nousu on kaikkein luonteenomaisin ja kaikkein perustavin seikka, josta riippuu proletarisen diktatuurin lujittuminen maassamme ja Neuvostoliiton kansainvälisen merkityksen kasvu. Tuota nousua kuvaavat seuraavat numerot.

Jos vuodesta 1921—22 vuoteen 1925—26 seuraa teollisuutemme kokonaistuotannon määrää prosenteissa ennen sotaa vallinneeseen tasoon verraten, niin näemme seuraavaa: v. 1921—22 26 prosenttia, v. 1922—23 34,6 pros., sitten 45 pros. edelleen v. 1924—25 70,3 pros. Kuluvana vuonna, 1925—26, arvelemme teollisuuden pääsevän 90 prosenttiin ennen sotaisesta tuotannosta.

Absoluuttisina lukuina se on v. 1921—22 1,493 miljoonaa sodanedellistä ruplaa, v. 1922—23 1,900 milj. rpl., 1923—24 2,500 milj. rpl., v. 1924—25 3,900 milj. rpl. ja v. 1925—26 ajattelemme päästävän 5,275 miljoonaan ruplaan. Siis näemme, että nousu on ollut erittäin nopeata.

Jos esimerkiksi verrataan vuosia 1923—24 ja 1924—25, niin valtion suurteollisuuden yhteistuotanto kasvoi 64 prosentilla. Vuoden 1925—26 ohjelma, huolimatta eräistä supistuksista, joista puhun myöhemmin, on hyvin suuri askel eteenpäin: tämän vuoden nousu on 30—40 prosenttia.

Tätä nousua kuvaa myös suurteollisuudessamme työskenteleväin työläisten lukumäärä. V. 1921—22 oli se 48 prosenttia ennen sotaa teollisuudessa työskennelleitten lukumäärästä, v. 1922—23 56 pros. v. 1923—24 62 prosenttia, v. 1924—25 pääsimme jo 70,4 prosenttiin, v. 1925—26 ajattelemme, että teollisuudessa työskenteleväin lukumäärä nousee 90 prosenttiin sodan edellisestä.

Mutta rinnan teollisuuden kanssa on kasvanut myöskin maatalous. Jos vuonna 1922—23 maatalouden kokonaistuotanto oli 70 pros., niin v. 1923—24 se oli 82 pros. sodan edellisestä, v. 1924—25 88 pros. ja kuluvana vuonna 1925—26, jos tulee keskinkertainen sato, nousee tuotanto 94 prosenttiin sodan edellisestä.

Siis näemme teollisuuden ja maatalouden kasvaneen yhtäaikaisesti. Jos vertaamme teollisuuden kasvun ja maatalouden kasvun nopeutta niin havaitsemme, että teollisuus on kasvanut huomattavasti nopeammassa tahdissa kuin maatalous. Teollisuus harppii jättiläisaskelin suurentaen tuotantoaan vuosittaien kymmenin prosentin: v. 1924—25 64 prosentilla edelliseen vuoteen verraten ja nyt 30—40 prosentilla viime vuoteen verraten. Maatalouden kasvu on ollut koko joukon hitaampaa.

Kaupungin ja maaseudun kasvun erilainen nopeus aiheutuu visseistä seikoista, joihin on kiinnitettävä huomiota, ja jotka vaativat määrätynlaista politiikkaa.

Sodan aiheuttama taloutemme rappiotila teki mahdottomaksi molempien kansantalouden alojen yhtä rintaa kohottamisen. Meidän täytyi valita perusala ja ottaa sen kehittäminen iskutehtäväksi.

Huolimatta siitä, etä teollisuutemme oli sanokaamme v. 1921—22 sodan edelliseen tasoon verraten vieläkin alempana kuin maatalous oli meidän, koko talouden kohottamista ja sosialismin rakentamista varten valittava juu-

ri maatalous. Neppiin siirryttäessä ja nepin ensi vuosina oli maatalous, Leninin selvästi ja varmasti lausuman ohjeen mukaan, se josta puolueen ja valtion oli pidettävä kiinni koko kansantalouden kohottamiseksi. Tämä siksi, että maatalous tuottaa pääasialliset elintarpeet työväenluokalle ja kaupungille yleensä. Siihen aikaan oli neuvostohallituksen iskutehtävänä turvata kaupungille elintarpeiden saanti, varustaa työväenluokka edes ravintominimillä, jotta kävisi mahdolliseksi työn tuottoisuuden kohottaminen. Kävimme käsiksi maatalouden kohottamiseen tietysti siinä mielessä, että proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi oli välttämätöntä kehittää teollisuutta, jonka kohtalo tuohon aikaan kokonaan riippui maatalouden kehityksestä.

Maatalous alkoi vähitellen korjaantua. Joskaan sen kasvu prosenttisuhteissa ei ollutkaan yllättävän suurta, kasvoi se silti määrällisesti varsin tuntuvasti. Nousevan maatalouden pohjalla ,yhdessä markkinain kehityksen ja raaka-ainehankinnan kanssa alkoi teollisuus kehittyä huomattavasti nopeammin ja kasvun nopeudessa ylitti maatalouden.

Ja nyt olemme joutuneet sellaiseen tilanteeseen, jota on arvioitava mitä suurimmalla huolella, jotta voisimme määritellä linjan tästä eteenpäin. Teollisuus kehittyy nopeassa tahdissa ja tällä hetkellä täyttää jo ne puitteet, jotka se sai perintönä menneeltä ajalta. Mailla on nyt ja käytännössä peruspääomasta 85—90 prosenttia ja sen kuormitus on sunnilleen 85 prosenttia. Ottamalla huomioon sen, että koneisto on kulunut, että vanhaa koneistoa joskus ei voi lainkaan käyttää kun se on tullut täydelleen käyttökelvottomaksi, me tämän talousvuoden lopulla pääsemme siihen, että kirjaimellisesti koko käytetävissä oleva tuotantokoneisto on käytännössä. Nopeasta kasvustaan huolimatta ei teollisuus voi tyydyttää kaikkia maatalouden ja kaupunkiväestön tarpeita. Paitsi sitä, että maatalous on lisännyt tuotantoaan vuosi vuodelta ,on se nopeasti tavarallistunut. Teknillisten kasvien viljelys on kasvanut huomattavasti nopeammin kuin varsinaisen leipäviljan. Niinpä leipäviljan viljelys on tällä hetkellä 88 pros. vuoden 1916 määrästä, kun taas teknillisten kasvien viljelys 126 pros.; siis ylittänyt ennen sotaa vallinneen tason. V. 1925 kasvoi leipäviljan viljelysala edelliseen vuoteen verraten vähän yli 6 pros., teknillisten kasvien viljelysala kokonaista 24:llä prosentilla.

V. 1916 oli 100:sta desjatinasta 90,2 desjatinaa leipäviljalla 9,8 desjatinaa käytettiin teknillisten kasvien viljelykseen. V. 1923 oli teknillisillä kasveilla jo 13 desj. 100:sta, 1924 — 15 desj., 1926 16 desjatinaa. Se on yksi todistus maatalouden tavarallistuttamisesta.

Näemme siis miten maataloustuotannon yleisen nousun ohella, joka tänä vuonna todennäköisesti pääsee 94:ään prosenttiin sodan edellisestä, tapahtuu niiden viljelemien voimakas kasvu, jotka tuottavat markkinoita varten. Tämä merkitsee sitä, että talonpoikaiston ostokyky, jonka tason määrää maatalouden tavaratuotannon määrä, kasvaa.

Tosin on olemassa eräitä tekijöitä, jotka pienentävät maataloustuotannon tavara-osaa. Niitä ovat talonpoikaistonoman kulutuksen suureneminen, talonpoikaiston pyrkimys pitää taloudessaan varastoja; ne pienentävät markkinoille joutuvaa osaa.

Tuotannossa vallitseva epäsuhde ja epäkohdat suunnitelmallisessa johdossa

Maataloustuotannon vahva määrällinen kasvu ja sen tavarallisuuden lisääntyminen aikaansaa tilanteen, jossa tavaranälkä, s.o. maksukykyisen kysynnän suhteeton kasvu verrattuna tarjontaan on mahdollinen jopa miltei kiertämätön. Tietystikään ei maataloustuotannon tavarallistuminen ai-

na ehdottomasti merkitse talonpoikaiston maksukykyisen kysynnän lisääntymistä. Esim. tsaarin aikana lypsettiin talonpojalle mahdollisesti kertyneet liiat rahat pois maanostohintana, tilanherran maan vuokrana, viinalla jne., joten suurin osa hänen myymistään tuotteista ei joutunut kohottamaan hänen teollisuustuote-kysyntäänsä. Sitäpaitsi oman teollisuuden tuotteiden puute korvattiin heti tuomalla tavaraa ulkomailta.

Talonpoikaistalouden ja teollisuuden välistä epäsuhdetta, talonpoikain taholta tulevan kysynnän ja teollisuustuotteiden tarjonnan välistä epäsuhdetta voi hallitus näin keinotekoisesti pienentää. Maatalouden tavarallisuuden kasvu nykyään ja se seikka, että teollisuutemme ei ole päässyt vielä sodan edellisellekään tasolle, luo nyt sellaiset olosuhteet, jolloin tavaranälkä on miltei kiertämätön. Veropolitiikassa emme voi ottaa sellaista linjaa, jolla pyrittäisiin ottamaan talonpojalta kaikki ylijäämä, sillä meille ei ole tärkeätä vain teollisuuden, vaan myös maatalouden kehitys. Nykyisessä tilanteessa emme voi harjoittaa suurta maatalouden tarvitsemien tuotteiden tuontia ulkomailta.

Maatalouden tavarallisuus kasvaa, markkinoille joutuvien tuotteiden määrä lisääntyy ja sen seurauksena maksukykyinen kysyntä talonpoikain taholta kasvaa.

Tätä epäsuhdetta kärjistivät lisäksi ne virheet, joita tehtiin talouden suunnitelmallisessa johdossa. Tavaranälästä aiheutuneet objektiiviset taloudelliset vaikeudet, joista myöhemmin tulee puhe, kävivät kärkevämmiksi talouden suunnitelmallisessa johtamisessa sattuneiden epäonnistumisien takia.

Mitkä nämä epäonnistumiset ovat?

Kaikkein ensiksi laadittiin liioiteltu viljanhankintasuunnitelma. Tämän liioitellun suunnitelman pohjalle rakennettiin sitten liioiteltu tuonti- ja vientisuunitelma. Seurauksena tästä tehtiin myös valuuttasuunnitelma liian suureksi, taloutemme kaikkia aloja koskeva luotonantosuunnitelma samoin ja näistä liioitelluista suunnitelmista seurauksena laadittiin liioiteltu ohjelma teollisuuden kehittämistä ja siinä tehtäviä uutisrakennustöitä varten. Kaikki tuo on kiinteästi yhteenkutoutunut, toinen johtui toisesta. Kun lähdimme toteuttamaan kaikkia näitä suunnitelmia, niin valtiopankin oli annettava laajempaa luottoa talouselimille ja siitä seurasi luonnollisesti huomattava uusien tservontsien liikkeellelasku. Krediittitoiminnan laajeneminen ja lisäemissioni suuntautui ensi kädessä viljan hankintaan, koska sen täydellisestä suorituksesta olivat muut alat riippuvaisia. Viljanhankintaa forseerattiin. Se sai aikaan viljamarkkinoilla hämminkiä, sai aikaan sen, että viljan hinta kohosi nopeasti, ja talonpoikain käsiin keskittyi melko määrät rahaa. Tämän ohella me tänä vuonna pienensimme maatalousveroa, eikä tämän veron kokoominen voinut suurestikaan vaikuttaa talonpoikaistolla olevan rahan määrään ja niin olemmekin nyt sen tosiasian edessä, että talonpoikaiston ostokykyinen kysyntä on valtavasti kasvanut. Teollisuus ei ole voinut tätä kasvavaa kysyntää tyydyttää ja siitä oli seurauksena, että teollisuustuotteiden hinnat vähittäiskaupassa kohosivat nopeasti; tukkukauppa- ja vähittäiskauppahintojen välille muodostui "sakset", ja sitten alkoivat kaikki hinnat, maataloustuotteidenkin hinnat nousta. Hintaindeksi kohosi kaiken aikaa. Kun talonpoikaiston taholta tullutta kysyntää vastaan ei ollut panna tarjontaa, ei ollut kiihoketta, mikä olisi ajanut talonpojan heittämään viljansa markkinoille, sillä hän ei tarvinnut rahaa, millä ei voinut mitään ostaa.

Viljan tarjonnan heikkous antoi iskun vientisuunnitelmalle. Se joutui vaaranalaiseksi myös sentähden, että kaikkien tuotteiden hintain nousu teki useiden vientitavaraimme ulkomaille

myynnin huonosti kannattavaksi jopa muutamissa tapauksissa suorastaan tappiotatuottavaksi. Taloussunnitelmia toteutettiin yhtäaikaa kaikilla aloilla: suoritettiin viljanhankintasuunnitelmaa, yritettiin viedä läpi laajaa vientisuunnitelmaa, ja samalla alettiin toteuttaa tuontisuunnitelmaa. Teollisuutta varten tilattiin ulkomailta sellainen määrä koneistoa ja raaka-aineita, ettei viennistä karttuvat varat riittäneet niiden maksuun. Tuli valuuttakriisi. Liioitelluille vientisuunnitelmille rakennettu valuuttasuunnitelma näyttäytyi epätodelliseksi. Oli ryhdyttävä suuriin supistuksiin. Olemme tuoneet enemmän kuin vieneet ja meillä on passiivinen kauppatase. Ja se on paha, josta on päästävä.

Annettiin varma direktiivi ulkomaankaupan aktiivisen saldon välttämättömyydestä, siitä että meillä tämän vuoden lopulla olisi vissi valuuttaylijäämä. Tämä valuuttaylijäämä on määritelty 100 milj. ruplaksi. Kaikki keinot on käytettävä, jotta tämä direktiivi tulisi täytetyksi. Sentähden tuonnissa havaittavan tiukentamisen ja viennin tehostamisen tulee jatkua edelleenkin. Viennin laajentaminen on nyt tärkeimpiä tehtäviämme, koska se on välttämätöntä taloudellisten vaikeuksiemme voittamiseksi.

Kolahduksilta eivät säästyneet sisäisetkään rahamarkkinamme. Parast'aikaa on rahan kiertokulussa varsin vaikeat ajat, mikä johtuu viljan hankinnan yliarvioinnista, uuden setelimäärän liikkeelle laskusta viime vuoden viimeisellä ja tämän vuoden ensimäisellä neljänneksellä, ja vähittäiskauppahintojen ja maataloustuotteiden hintain noususta.

Ajattelen, ettei vakavan valuutan merkityksestä tarvitse puhua. Kaikille on selvää, että vain valuuttamme horjumattomuus tekee mahdolliseksi sen taloutemme kehittämisohjelman toteuttamisen, jonka XIV puoluekokous hyväksyi.

Mitä teitä pääsemme taloudellisista vaikeuksista

Siirryn käsittelemään niitä toimenpiteitä, joihin hallitus on ryhtynyt taloudellisten vaikeuksien voittamiseksi.

Se ajatus, että teollisuuden kehitys se luo varsinaisen pohjan sosialismin rakentamiselle maassamme on selvä ja kiistämätön. Teollisuuden kehittämiseksi tarvitsemme välttämättä kasaantumista, jotta kävisi mahdolliseksi kiinnittää teolliseen kehittämiseen koko kansantaloudessa syntyvät säästöt. Lokakuun vallankumous antoi edellytykset teollisuuden voimakkaalle kehittymiselle ja sosialismin rakentamiselle maassamme.

Mutta aivan selvää on, että jos saimmekin kaikki sosialismin kehitykselle tarpeelliset edellytykset, niin ei se vielä merkitse sitä, että sosialismi seuraa automaattisesi kun valta on siirtynyt proletariaatin käsiin. Tarvitaan kovaa työtä, tarvitaan järjestyneen proletariaatin mitä tiukinta ponnistusta, jotta sen saamat edut tulisivat tosiaan käytetyksi ja siten maan industrialisointisuunnitelman mahdollisuudet taatuiksi. Me esim. pakkoluovutimme porvariston tulot, jotka se oli käyttänyt oman luokkansa hyväksi; ne 323 milj. tserv. ruplaa, jotka porvaristo vuosittain tuhlasi epätuotannollisiin ,omiin tarkoituksiinsa, voimme me käyttää tuotantovoimien edelleen kehittämiseen.

Mutta se on vähän. Jotta teollisuus voisi kehittyä tarpeellisella vauhdilla tarvitaan lisää apulähteitä, jotka tekisivät mahdolliseksi yhä suuremman ja suuremman kasaantumisen ja pääomien teollisuuteen kiinnittämisen. Ja itse asiassahan meidän on kehitettävä teollisuutta ja varustettava tuotantolaitoksemme uusilla koneilla ei vain vallankumouksemme perustehtävän, sosialismin rakentamisen kannalta, vaan myös tyydyttääksemme tämänpäivän tarpeet. Kaikki seikat viittaavat siihen, että teollisuustuotteiden kysyntä

maaseudulla ei suinkaan laimene, vaan kasvaa; ajan oloon se vain suurenee. Varsinkin se kasvaa mahdollisen hyvän sadon sattuessa tänä vuonna.

Sitäpaitsi on itse teollisuutemme sisällä vissiä epäsuhtaisuutta eri alojen kehityksessä. On esim. se uhka, että sellaiset teollisuusalat kuin rakennusteollisuus, metalliteollisuus, sähkötekniilinen teollisuus ja polttoainetuotanto eivät pysty suoriutumaan kuormituksesta, ellei ajoissa ryhdytä toimenpiteisiin niiden kehittämiseksi.

Näille aloille tapahtuva pääomansijoitus koneiston uusimista ja uutisrakennustöitä varten ei johdu yksinomaan maamme kehityksen yleisestä suunnasta, vaan siitä, että on välttämätöntä saada ne muiden tuotanto alojen kanssa samalle tasolle, jottei laitosten säännöllinen käynti häiriintyisi. Sen lisäksi, mitä enemmän laajennamme teollisuutta nykyään olemassa olevien tuotantovoimien puitteissa, sitä enemmän joudumme ottamaan käytäntöön kulunutta ja vanhanaikaista koneistoa ja epätaloudellista höyryvoimaa, joten ellemme pitäisi välttämättömänä teollisuuden peruspääoman suurentamista joutuisimme ennen pitkää sen tosiasian eteen, että teollisuutemme kehitysnopeus ei ainoastaan lakkaisi kasvamasta, vaan että eräillä aloilla taannuttaisiinkin. Viime viikkojen aikana on muutamien tuotantolaitosten toiminnassa sattunut sentapaista ja varsinkin raskaassa teollisuudessa ilmenee koneiston kuluneisuus uhkaavana. Etelän terästrustissa ovat ”sudet” ja epäonnistumiset lisääntyneet juuri koneiston kelpaamattomuuden tähden. Raskaan teollisuuden tuotannon pysyttäminen sillä tasolla, millä se nyt on vaatii välttämättä koneiston uusintamiseen käytettävän pääoman lisäämistä. On selvää, että tuohon tehtävään on meidän käytävä kaikkein ensinnä ja XIV puoluekokous oli oikeassa korostaessaan niin voimakkaasti juuri tätä tehtävää perustavampana, sinä, jonka ratkaiseminen ratkaisee muutkin.

Mistä otamme varat tämän tehtävän täyttämiseen, tehtävän, josta on välttämättä suoriuduttava, jos mieli estää teollisuutemme taantumasta ja vakauttaa kulku sosialismia kohti?

Porvaristo myöntää meille lainoja hyvin kitsaasti. Parhaillaan käydään Saksan kanssa keskusteluja lainasta.

Että maamme industrialisointi-suunnitelma on rakennettava jonkin varmemman ja luotettavamman apulähteen kuin lainan toivon pohjalle, on ilman muuta selvä. Emme saa jäädä odottamaan apua joltain ”Amerikan sedältä”, vaan kotoa meidän on löydettävä jatkuvalle kasaantumiselle välttämättömät varat. Tässä mielessä saa kysymys taloudellisuudesta ja säästäväisyydestä kaikkien talouselintemme toiminnassa kaksinkertaisen merkityksen. Ei pidä luulla, että tällainen taloudellisuus ja säästäväisyys antaa meille vain pikku summia. Ottamatta tässä yhteydessä valaisevia esimerkkejä sanon vain, että jos me voisimme disiplineerata taloudelliset elimet niin, että niissä itsessään syntyisi pyrkimys taloudellisuuteen ja säästäväisyyteen, niin olisi meillä kaikkiaan miljoonia, kymmeniä miljoonia ruplia enemmän kiinnittää vuosittain teollisuuden ja koko talouden kohottamiseen. Tässä mielessä saa suuren merkityksen myös taistelu taloutemme eri aloilla yleistä varojen epätuotannollisiin tarkoituksiin kiinnittämistä vastaan. Kuhunkin taloudelliseen kysymykseen, kuhunkin talouselimeen on suhtauduttava taloudellisuus-näkökannalta; poistettava niitä rasittavat epätuotannolliset menot, kaikki sellainen, minkä toteuttaminen nyt heti ei ole välttämätöntä.

Kasaantuminen maan industrialisointia varten tapahtuu tietysti muitakin teitä. Paljon vapaita varoja, jotka ensi silmäykseltä näyttävät mitättömiltä, hajallisilta, kasaantuu eri väes-

tökerroksille: talonpojille, eräälle osalle työväenluokkaa, palvelushenkilökunnalle ja kaupunkien pikkuporveristolle. Nämäkin vapaat varat on ohjattavat elvyttämään taloutemme pääaloja. Siksi on kehitettävä luottojärjestelmää, kooperatiivien varojakasaavaa ja -keskittävää toimintaa ja kehitettävä lainapolitiikkaa mahdollisimman laajasuuntaiseksi. Valtion elimillä on kaikessa tässä suuri työ edessään.

Tähän asti olemme kiinnittäneet liian vähän huomiota pienteollisuuteen, niin valtion, kooperatiivien kuin yksityistenkin harjoittamaan. Pienteollisuuden kehitys on varsin tärkeä ensiksikin kansantalouden tulojen suurentamisen kannalta, toiseksi niiden tilapäisten vaikeuksien poistamiseksi, jotka nyt ovat olemassa, Kehittyvä pikkuteollisuus voi muodostua erittäin huomioonotettavaksi avuksi nykyisen tavaranälän poistamisessa. Pienteollisuus voi melko paljon tyydyttää kasvavaa kysyntää. Mielestäni on nyt aika ottaa kysymys pienteollisuudesta ja sen forseeratusta kehittämisestä päiväjärjestykseen.

Reservit ja budjetti

Tässä yhteydessä on puhuttava talouden reserveistä. Meidän on ehdottomasti otettava käytäntöön reservien, vararahastojen luominen ja käyttö talouspraktiikassamme, kuten XIV puoluekokous evästi. Täytyy sanoa ,että tuo ajatus kehkeytyy käytännössä aika sitkeästi. Tietystikään ei kenelläkään voi olla mitään sitä vastaan yleispoliittiselta kannalta. Millään taholla ei se kohtaa vastustusta, mutta siihen suhtaudutaan kuin mihinkin yleiseen aatteeseen, jolla ei ole tosioloissa sisältöä. Mutta itse asiassa tuo reservien luomisen ja kävtön politiikka ei saa jäädä vain pelkäksi tunnuslauseeksi, vaan sen täytyy tulla tosiaan eläväksi kaikkien talouselinten käytännöllisten toimenpiteitten kautta.

Neuvostoliiton Toimeenp. K.K:n tulo- ja menoarviokomiteassa on budjettia laadittaessa pidetty silmällä K.K:n ja hallituksen aikaisemmin muodostettavaksi päättämän 100 milj. ruplan reservin varmentamista. Olen sitä mieltä, että sen luominen meille onnistuu, mutta jopa sielläkin kysymystä ratkaistaessa sai sen tunnun, että kysymykseen reserveistä ei suhtaudu määritellysti, käytännön kysymyksenä. Ajattelen, että ei vain yleisvaltakunnallista budjettia laadittaessa, vaan paikallisiakin, ja erikoisesti eri tasavaltojen tulo- ja menosääntöjä laadittaessa on tästä lähtien välttämätöntä viedä läpi tuo käytännön linja reservienluomiskysymyksessä. Reservit suojaavat suunnittelumme myttyynmenolta. Vain reservit tekevät mahdolliseksi kiinteät suunnitelmat kansantalouden eri aloilla. Kun ei ole budjetti-, valuutta, vilja jne. reservejä, niin jokainen laskuvirhe tai epäonnistuma jollain talouden alalla vetää kriisin kurimukseen kaikki muutkin talouden alat, koska laskuvirhe yhdessä kohdassa johtaa kaikkien, toinen toisestaan riippuvien suunnitelmien supistamiseen ja kaikki talouselinten ennakkolaskelmat menevät myttyyn. Vasta sitten kun kaikilla talouden aloilla on käytettävissä raha ja tavarareservejä käy mahdolliseksi tasapainon häiriytyessä yhdellä alalla korjata se rikkomatta työskentelyn suunnitelmallisuutta kokonaisuudessaan.

Kaikki ne toverit, jotka ovat joutuneet kosketuksiin tulo- ja menosäännön valmistelun kanssa, tietävät mitä muutoksia meidän oli pakko tehdä budjettiin juuri sentähden, ettei ole noita reservejä ja tietävät miten kipeästi nuo muutokset koskivat talouden ja hallinnon eri aloihin. Samoin käy, ellei meillä ole valuuttareserveiä. Minä jo mainitsin miten tuonnin forseerauspolitiikka aikana, jolloin vienti oli vähäistä, s.o. aikana jolloin puuttui täydellisesti valuuttareservit, pakoitti tekemään muutoksia kaikkiin suunnitel-

miin. Vientisuunnitelman jälkeen muutettiin tuontisuunnitelmaa, oli supistettava teollisuussuunnitelmaa, sitä seurasi talonpoikain tavaroilla varustamissuunnitelman typistys, paikallisten osuustoimintamuotojen kehittämissuunnitelman muutos, ja tämän yhteydessä muuttui visseille talonpoikaiston avustamissuunnitelmille rakennettu poliittinen työ. Tilanne olisi vallan toinen jos olisi ollut valuuttareservejä.

Reservien luomispolitiikka on tiukasti vietävä läpi, jotta taattaisiin kaikkien elinten suunnitelmallinen työskentely, jotta turvattaisiin järjestelmällisen kasaamisen mahdollisuus, sillä sellainen kasaaminen on mahdollista vain suunnitelmallisen työn kautta, vain silloin kuin on suunnitelma, jonka alaisiksi talouden kaikki alat ovat alistetut.

Kuri taloudellisessa toiminnassa ja taistelu vähittäiskauppahintojen alentamiseksi

Mitä päättävimmin on painostettava sitä, että maan industrialisoimisohjelman toteuttamiseksi on kaikkien elintemme työssä saatava aikaan välttämätön suunnitelmakuri. Pidän tarpeellisena erikoisesti kajota tähän kysymykseen, koska arvelen, että yksi tehtävistämme valtion laitosten toiminnan tarkastuksen ja kontrollin alalla on ottaa selvää miten ne seuraavat suunnitelmia ja tehdä tämä siinä mielessä, että kaikkiin elimiimme saataisiin juurrutetuksi suunnitelmakuri. Tässä suhteessa eivät asiat meillä ole kovinkaan hyvällä tolalla. Suunnitelmia rikotaan usein, suunnitelmadirektiivit käsitetään väliin sellaisiksi, jotka eivät mitenkään sido eivätkä velvoita ja tästä johtuu, kuten olemme nähneet, että yksi tai toinen talouden ala ryntää etteenpäin niin rajusti, että panee vaaranalaiseksi yleisen talouden kehittämissuunnitelman. Puolueen K.K. valmistelee päätöstä siitä, että kaikkinainen varojen käyttö uutisrakennuksiin, kaikki lisäykset laitosten peruspääomaan, on tehtävä suunnitelman mukaisesti ja asianomaisten elinten suostumuksella. Silloin kun me kasaamme tuotantovoimien kehittämistä varten, kun penni penniltä keräämme varoja, on jokainen peruspääoman lisäys yhdistettävä vaikuttamaan perustavaan, ratkaisevaan suuntaan ja neuvostovallan korkeimpien elinten tarkistettava. Tietysti olisi virhe, jos kampeisimme suunnitelmakurimme sellaiseksi, että se tappaisi paikallisen alotteellisuuden. Kullakin laitoksella on omalle alotteellisuudelle tarpeeksi liikkumatilaa suunnitelman puitteiden sisällä. Me emme saa ainoastaan olla pienentämättä tätä alotevapautta suunnitelman puitteissa, vaan on sitä pidettävä yllä ja vahvistettava. Paikallisten elinten työskentelyn pikkumaisesta holhouksesta keskuksen taholta on vähitellen päästävä, mutta maan jatkuvaan industrialisoimiseen tähdättyjen suunnitelmien yleiset puitteet on pidettävä velvoittavina ja täytettävä.

Paitsi yllämainittuja toimenpiteitä on välttämätöntä asettaa iskutehtäväksi vähittäiskauppahintojen alentaminen. Selvää on, että korkeat vähittäiskauppahinnat johtavat siihen, että talonpoikaisto pyrkii kohotamaan myös maataloustuotteiden hintoja; kun viljanhankinta- ja valtion järjestelyelimet ryhtyvät vastatoimenpiteisiin on siitä seurauksena maataloustuotteiden tarjonnan väheneminen.

Kumpikin seikka — niin maataloustuotteiden hintojen kohoaminen, kuin tarjonnan pienentyminen, — vaikuttaa haitallisesti vientiimme. Vienti tulee huonosti kannattavaksi, tai maataloustuotteiden vienti pienenee.

Selvää on niinikään se, että teollisuustuotteiden korkeat vähittäiskauppahinnat, joista maataloustuotteidenkin hintain nousu aiheutuu, vaikuttavat hyvin pahasti valuuttamme vakavuuteen, alentaen ruplan ostokykyä.

Taistelu korkeita vähittäiskauppahintoja vastaan on sitäkin välttämättömämpää, kun huomattava osa niistä johtuvista voitoista menee yksityiskauppiaiden taskuun sentähden että kooperatiivien ja valtion kauppaverkko on maaseudulla heikosti kehittynyt.

Yllämainitut seikat kuvaavat selvästi sitä, miten paljon epäjärjestystä korkeat vähittäiskauppahinnat saavat taloudessamme aikaan.

Sentähden on taistelu niitä vastaan eräs tärkeimmistä nykyhetken tehtävistä Se on taistelua ulkomaille viennin kannattavaisuuden puolesta, valuuttamme vakavuuden turvaamisen, realipalkan kohottamisen ja kaupungin ja maaseudun välille oikeiden suhteiden luomisen puolesta. Tässä taistelussa on osuustoiminnan vaikutettava tarmokkaasti kahta tietä: alentamalla liikkeittensä vähittäismyyntihintoja ja laajentamalla kauppaverkkoaan.

Korkeita vähittäiskauppahintoja vastaan taisteleminen on alettava nimenomaan taistelemalla korkeita hintoja vastaan yleensä, sillä muussa tapauksessa ei edes tukkukauppahintojen alentaminen johda toivottuun tulokseen, vaan johtaa vain siihen, että vielä suurempi osa talonpojan tuloista joutuu paisuttamaan yksityiskauppiaitten taskuja.

Nämä kasaamislähteet saattavat muodostua riittäviksi vain sillä ehdolla, että puolue ja valtio kiinnittää niihin koko huomionsa. Ensi silmäykseltä voivat luettelemani toimenpiteet näyttää kovin vähäisiltä ja riittämättömiltä valtaviin maan industrialisoimissuunnitelmiin verraten. Talouselinten sisässä tapahtuva kasaaminen, väestön säästöjen käyttäminen luotto-järjestelmässämme, viennin tehostaminen koneiston hankkimiseksi ulkomailta, pienteollisuuden kehittäminen ja sen tuloista osan käyttäminen industrialisointiin, reservit, jotka tekevät mahdolliseksi laitostemme tasaisemman ja suunnitelmallisemman työskentelyn, varma suunnitelmallisuus, joka on tiukasti vietävä läpi ja lopuksi vähittäiskauppahintojen alentaminen — muita teitä meillä ei ole, ja niin ollen on sille tielle lähdettävä puolueelle ominaisella tarmolla, jotta välttämättömät kasaantumislähteet luotaisiin.

Tuotannon ratsionalisointi

Tähän asti en tietysti ole puhunut tärkeimmästä, vaan jätin sen tahallisesti viimeiseksi. En ole puhunut tuotantomme järkiperäistyttämisestä, laitosten työn tuotteellisuuden kohottamisesta. Sehän se tietysti on pohjimmaisin, perustavin, jonka täytyy antaa meille lisätuloja, yhä suuremman ja suuremman kasaamisen lisälähteitä. Kaikkinainen työn tuotteellisuuden ja laitoksen tuottoisuuden kohoaminen luo ennen kaikkea mahdollisuuden kysymyksessä olevan laitoksen ja asianomaisen tuotantoalan edelleen laajentamiseen. Sentähden on nykyhetkellä kiinnitettävä mitä suurin huomio työn tuotteellisuuteen sanan laajimmassa merkityksessä. Työn tuotteellisuus voidaan käsittää monella tavalla. Väliin työn tuotteellisuudella ymmärretään työläisen henkilökohtaisen työn tehostamista. Mutta käsitteeseen työn tuotteellisuuden kohottaminen kuuluvat myös tekniikan parantamis- ja tuotannon organisatsion parantamiskysymykset.

Valtiomme olemassaolon eri kausina asetimme eri tavoin kysymyksen työn tuotteellisuudesta. Ja jos yhteen aikaan pidimme tärkeimpänä persoonallisen työn tehostamista, koska siinäkin piti päästä vissille tasolle, niin nyt asetetaan kysymys hieman toisin.

Tietystikään ei ole unohdettava työn tehostamisen välttämättömyyttä niillä talouden aloilla, missä työteho vielä on riittämätön. Monilla teollisuusaloilla on tässä suhteessa vielä suuria saavutettavissa. Teknillisesti kouluuttamattomien maalaisvoimien sitominen teol-

lisuuteen antaa sekin tässä suhteessa paljon työtä. Rinnan henkilökohtaisen työtehon kohottamisen kanssa nousee kysymys työvoiman laadullisesta kohottamisesta. Tällä hetkellä on kuitenkin laitosten tuottavaisuuden kohottaminen tuotantotekniikan ja organisatsion tietä se ura, jota myöten meidän on päästävä työn tuotteellisuuden kohoamiseen. Juuri tuotantolaitosten tekniikan parantaminen, työn järjestäminen laitoksissa uudelle pohjalle, tieteen ja käytännön vaatimusten mukaan, se on tärkein tie laitosten tuottavaisuuden lisäämiseen. Laitosten ratsionalisointi, olemassaolevan koneiston ja välineiden parempi käyttö, työprosessien parempi organisointi saavat taloutemme kehityksen tässä vaiheessa mitä tärkeimmän merkityksen. Mitä vakavinta huomiota on siis niihin kiinnitettävä.

Teollisuutemme kehittämissuunnitelma

Tahtoisin vähän konkreettisemmin puhua teollisuutemme kehittämissuunnitelmasta. Sillä perinpohjaisuudella kuin se ansaitsee, en voi kysymystä tässä käsitellä. Sanon vain miten kysymys nyt asetetaan ja haluan ensi kädessä varoittaa muutamista tavallisista virheistä kysymykseen suhtautumisessa. Kun puhumme suunnitelmiemme virheistä, kun puhumme siitä, että teollisuus on paisunut yli varojemme, ja että nyt on välttämätöntä tehdä joitakin korjauksia, niin monet luulevat, että me tosiaan tällä hetkellä taannumme, että parastaikaa vallitseva ulkomaisen valuutan puute on pakoittanut teollisuuden ottamaan pitkiä taka-askelia. Niin ei ole asianlaita. On puhe teollisuuden supistamisesta ja sen kehitysnopeudesta ei viime vuoteen nähden, vaan niihin suunnitelmaluonnoksiin nähden, jotka alunperin laadittiin, ja joita oli osittain alettu toteuttaa. Jos otamme vertauskohdaksi teollisuuden tilan viime vuoden lopulla, niin näemme, että teollisuuden kehitys kulkee yhä jättiläisaskelin eteenpäin. Suunnitelmat olimme laatineet vieläkin jättiläismäisemmät. Ja juuri niitä, noita jättiläissuunnitelmia on meidän ollut pakko vähän supistaa. Se askel, jonka tänä vuonna otamme eteenpäin maan industrialisoiimseksi on silti varsin huomattava.

Jos teollisuuden kehitysnopeus tänä vuonna alenee viime vuoteen verraten, jolloin tuotanto kohosi 64 prosentilla, kun taas tänä vuonna nousu on 30—40 %, niin se ei vielä sano sitä, etteikö maan industrialisoimiseksi ole tehty kaikkea, mikä näissä olosuhteissa on ollut mahdollista. Ei yksikään talouden ala voi kehittyä yhtä mittaa kiihtyvällä vauhdilla, loppujen lopuksi ulee raja, jolloin edelleen kehitys kohtaa vissiä vaikeuksia. Me saatoimme harppoa 64 % vuodessa, kun meillä oli vissit, vanhan teollisuuden luomat ,vielä täyttämättömät laajat puitteet. Saatoimme täyttää niitä ilman eriokisen suurta peruspääoman täydennystä ja tuon sodanedellisten puitteiden täyttämisen me suoritimme suurella nopeudella. Nyt olemme tulleet tuon prosessin päähän. Nyt otamme askelen eteenpäin 30—40 % ja panemme lopullisesti viimeistä nurkaa myöten käyntiin koneiston, joka joutui käsiimme. Meillä on edessämme tästä lähtien vaikeampi tehtävä eikä voi välttää sitä, että kehitysnopeus pienenee. Ja itse asiassa kun on puhe uusien tehtaiden rakentamisesta, kun on puhe nykyisten tuotantolaitosten koneiston perinpohjin uusintamisesta on ilmeistä ja selvää, että sellainen eteenpäin meno kuin v. 1924—25 olisi mahdollista vain sillä ehdolla, että saisimme rajattomasti luottoa ulkomailta.

Meidän on siis otettava käytäntöön uusi tekniikka, se on varustettava nykyiset tuotantolaitokset uusilla koneilla ja rakennettava tyyten uusia tuotantolaitoksia. Voidaksemme toteuttaa

uutisrakennus- ja koneistonuusimisohjelman tarvitsemme suurempia pääomia kuin aikaisemmin. Tarvitaan sisäistä kasaantumista. Me olemme ottaneet huomioon tuon sisäisen kasaantumisen. Tulo- ja menoarvion avulla jaoimme kansalliset tulot sillä tavalla, että osan tuloista osoitimme teollisuuden edelleen kehittämiseksi; 155 miljoonaa assigneerattiin budjetista. Teollisuudelle oli karttunut omia voittoja, jotka jätettiin kiertokulkuun, kuoletuspääomat tekivät yhteensä 443 miljoonaa rpl.; teollisuuden jälleenrakentamislainalla annamme teollisuudelle 117 miljoonaa rpl.; kunnallisen keskuspankin kautta annamme pitkäaikaista krediittiä n. 30 miljoonaa ruplaa teollisuudelle asuntojen rakentamista varten. Siinä se, minkä olemme voineet antaa teollisuuden kasaamista varoista, budgetista, eri lainoilla ja krediittisysteemillä teollisuudelle sen peruspääoman lisäämiseksi, koneiston uusimiseksi ja uutisrakennuksiin. Yhteensä siis 685 miljoonaa ruplaa. Teollisuuden tähän käyttämät omat varat, 443 miljoonaa ruplaa ovat voitto- ja kuoletuspääomaa kahden vuoden ajalta. Tähän asti ne ovat olleet kiertokulussa, mutta nyt ne otetaan kiertokulusta pois ja liitetään peruspääomaan ja vasta pitemmän ajan kuluttua palaavat nuo varat kiertokulkuun. Se tuottaa vaikeuksia teollisuuden kiertävän pääoman suhteen. Syyttä ei perustaviin kulunkeihin käytettävien teollisuuden omien varojen summa ole suunnilleen sama kuin se lyhytaikainen luotto, jonka teollisuus saa valtion krediittisysteemiltä: teollisuus saa suunnilleen 500 miljoonaa ruplaa enemmän louttoa kuin ennen. Siis ei voi sanoa, etteikö teollisuuden omain varain kiinnittäminen vaikuttaisi talouteemme kaikkiin muihin aloihin ja erikoisesti rahatalouteen. Jotta teollisuudelle kävisi mahdolliseksi kiinnittää nuo 440 milj. rpl. omia varojaan — kiertävää pääomaansa — peruspääomaan, uutisrakennuksiin, on pankkisysteemin kautta vastaavasti suurennettava sen kiertävää pääomaa.

Mutta teollisuuden luotolla varustamisen lisäämiseksi 500 miljoonalla ruplalla on joko kasattava nuo varat yhdessä vuodessa väestön säästöinä ja kansantaloudesta, se on suurennettava juoksevia tilejä, käyttääksemme pankkikieltä tai lisättävä setelimäärää. Muita varoja lyhytaikaiseen luottoon ei meillä ole käytettävissä. Siis kaikkinainen varojen kiinnittäminen teollisuuteen, siinäkin tapauksessa, että se tapahtuu teollisuuden omien kiertävien varojen tässä mielessä käyttämisen muodossa, nostavat eteemme kysymyksen krediittisysteemistä, tässä krediittisysteemissä kiertävistä varoista ja erikseen lisäemissioneista; lisäemissioni johtaa taas luonnollisesti kysymykseen rahasysteemimme vakavuudesta.

Siis uutisrakennustyölle panee vissit rajat koko kansantalous ja erikseen krediittisysteemimme. Sentähden, kun puhutaan tuotantovoimiemme rajattomasta kehittämisestä, uutisrakennuksesta ja revästään kysymys irti maan tosiasiallisista apulähteistä, mahdollisuuksista, tehdään suuri taloudellinen virhe, joka tuo mukanaan vissejä taloudellisia seurauksia. Ylenmääräinen varojen kiinnittäminen uutisrakennukseen huomioonottamatta koko kansantalouden vaatimuksia johtaisi krediittisysteemin äärimmäiseen jännittymiseen, emissionin lisääntymiseen, tservontsin alenemiseen ja loppujen lopuksi kaikkien suunnitelmiemme särkymiseen. On olemassa vissit rajat. Maan industrialisoimisesta on puoluekokous tehnyt päätöksensä ja oikean päätöksen. Kysymys on vain siitä miten löytää numerolliset ilmaisut niille taloudellisille toimenpiteille ,jotka samalla kun turvaisivat voimakkaan industrialisatsion vakuuttaisivat tasapainon kaikilla talouden aloilla. Siinä

koko kysymys. Sentähden olisi kaikkien niiden n.s. industrialistien, jotka asettuvat "talonpoikais-syrjäpyrintöä" vastaan, puettava periaatteensa numeroasuun. Jos te numeroilla määrittelette summan, mikä voidaan teollisuuteen kiinnittää ja todistatte etteivät muut suunnitelmat silti mene ylöalasin, niin silloin teillä on kortit käsissä ja mielellämme hyväksymme suunnitelmanne. Mutta se suunnitelma, mitä tässä olen selostanut on teollisuuteen nähden maksimaalinen näissä oloissa. Se on mitä valtavin askel maan industrialisoimiseen, sillä yhtenä vuonna lisäämme me teollisuuden peruspääomaa 820 miljoonalla ruplalla. Se ei ole niinkään pieni numero. Teollisuuden peruspääoma arvioidaan lähes 3 miljardiksi ruplaksi; siihen lisäämämme 820 milj. tservontsiruplaa on varsin huomattava prosentti siitä. Jos meillä joka vuosi on mahdollisuus lisätä yhtä suuri prosentti, kohottaen sitä vielä aineellisten mahdollisuuksien kasvua vastaavasti, niin viidessä vuodessa muutamme maamme niin, että sitä ei tunne.

Hallituksen hyväksymä ja jo osittain täytäntöönpantu uutisrakennussuunnitelma on laajin mahdollinen katsoen niihin apulähteisiin ja mahdollisuuksiin mitä kansantaloudellamme on. Tämänkin suunnitelman läpivieminen aiheuttaa vissiä jännitystä muutamilla talouden aloilla. Ei pidä ajatella, että kun kerran turvaamme tämän verrattain ison teollisuuden uutisrakennussuunnitelman teollisuuden omilla varoilla ja pankki- ja budgettivaroilla, niin säästämisestä ja kasaamisesta ei tarvitse pitää ääntä. Tämä maksimaalisen laaja suunnitelma voidaan toteuttaa vain sillä ehdolla, että kaikki voimat pannaan liikkeelle taloudellisuuden ja säästäväisyyden tehostamiseksi, tuotannon järkiperäistyttämiseksi, työtehon kohottamiseksi jne.

Kuljetuslaitoksen tila

Kuljetuslaitos ei kehity yhtä nopeasti kuin kasvaa tavaramäärä ja teollisuus- ja maataloustuotanto. Seuraavat numerot kuvaavat sen kehitysnopeutta. Tavarankuljetus nousi v. 1924—25 edelliseen vuoteen verraten 29 prosentilla. Tavaramäärä kasvoi samaan aikaan 38 pros. Teollisuus- ja maataloustuotanto kohosi 43 pros. puhumattakaan siitä, että rahamäärä kasvoi saman ajan sisällä 95 pros., luottoliike 110 pros. Näemme siis ,että kuljetuslaitos ei jaksa seurata tavaramäärän, teollisuuden ja maatalouden tuotannon kasvua. Tilanne muodostuu epänormaaliseksi. Eräissä tapauksissa eivät rautatiet pysty suoriutumaan tavaroiden kuljetuksesta. Ja teollisuuden ja maatalouden kasvu tulee tästä lähtien asettamaan rautateiden kuljetuskyvyn yhä kovemmalle koetukselle. Kun sen lisäksi ottaa huomioon, että kaupungin ja teollisuuden uutisrakennustyöt asettavat kuljetuslaitokselle suurempia vaatimuksia, niin on selvää, että kuljetusvälineitä on pantava kuntoon ja kehitettävä nopeammin.

Mutta kuljetuslaitoksella on edessään muitakin tehtäviä. Se ei saa ainoastaan seuroitella teollisuuden ja maatalouden kehitystä voidakseen tyydyttää niiden sille asettamat vaatimukset, vaan sen on oltava yhtenä kiihokkeena kansantalouden edelleen kehittymiselle. Kuljetuslaitoksen kehityksen on meillä saatava jossain määrin etumatkaa teollisuuden ja maatalouden kehityksestä, jotta yhä uusia ja uusia alueita vedettäisiin yleisen tavarankiertokulun piiriin.

Toimenpiteistä kuljetuslaitoksen kehittämiseksi on eriäviä katsantokantoja. Kuljetuslaitoksen miehet ovat sitä mieltä, että valtion on suoranaisesti ryhdyttävä rahastamaan kuljetuslaitoksen kunnostamis- ja uutisrakennustöitä. T.T.T. Kansankomisariaatissa olemme kysymystä käsitelleet ja tul-

leet siihen lopputulokseen, että kuljetuslaitoksen edelleen kehittäminen voi tapahtua sen oman kasaamisen ja kulunkien pienentämisen kautta varsinkin kun lisääntynyt tavarankuljetus lisää kuljetuslaitoksen tuloja. Jos parannetaan teknillisten välineiden ja työvoiman käyttöä voi kuljetuslaitos omilla tuloillaan ja säästöillään tehdä kunnostamis- ja uutisrakennustyötä. Onpa vieläkin kauemmas meneviä ehdotelmia, nimittäin, että kuljetuslaitoksen on annettava osa kasaamistaan varoista muiden jälkeenjäävien talousalojen kehittämiseen.

Kuljetuslaitoksen kehittämiskysymyksessä on siis olemassa kolme eri kantaa, joista keskimäinen on TTT:n Kansankomisariaatin. Elämä asettaa kysymyksen kärkevänä ja joku ulospääsy on löydettävä. Kaikki mahdolliset keinot on käytettävä kuljetuslaitoksen kehittämiseksi, sillä taloudessamme on muodostumassa vakava epäsuhde kuljetuslaitoksen ja talouden muiden alojen välille.

Maksukykyisen kysynnän kasvaminen

Kun puhuin niistä vaikeuksista, joita on maan industrialisoimisen toteuttamisessa, niin huomautin siitä epäsuhteesta, mikä vallitsee maaseudun ja kaupungin maksukykyisen kysynnän ja tavaran tarjonnan välillä. Muutama sana siitä, miten tuo kysyntä syntyy. Maaseudun kysynnän kasvun aiheuttavat maataloustuotannon yleinen kasvu, maatalouden tavarallisuuden lisääntyminen, verojen aleneminen, ja viljan hinnan huomattava nousu. Kuitenkaan ei pidä unohtaa, että kaupunginkin maksukykyinen kysyntä kasvaa voimakkaasti, vieläpä viime aikoina suhteettoman voimakkaasti maaseudun kysyntään verraten. Nyt on meillä sellainen tilanne, että kasvavan teollisuuden tuotteista huomattavan osan nielee kaupunki, mikä seikka muuttaa teollisuuden ja maatalouden väliset suhteet ja muodostuu suureksi poliittiseksi uhaksi. Kaupungin maksukykyisen kysynnän kasvu johtuu siitä, että v. 1925 jälkipuoliskolla palkat kohosivat huomattavasti, eikä ainoastaan kohonnut palkkasumma kutakin työläistä kohti, vaan kohosi myös koko palkkasumma kun teollisuuteen lisättiin työvoimaa. Kun sen lisäksi ottaa huomioon, että työpalkkojen yhteissumma nousi aikana, jolloin työn tuottavaisuus jossain määrin laski tai ei ainakaan kohonnut, niin käsittää, että työpalkkojen kohoaminen suurentaa tavarain kysyntää tarjontaan verraten.

Toiseksi vaikuttaa kaupungin maksukykyisen kysynnän kasvamiseen uutisrakennustyö-ohjelman toteuttaminen. Uutisrakennustyöt lisäävät alkuaikoina teollisuustuotteiden kysyntää, sillä on selvää, että niihin kiinnitetyillä varoilla kysytään juuri teollisuuden tuotteita. Rakennustöihin — rakennusaineisiin ja työvoimaan — käytetyt varat eivät tänä aikana ole mitään muuta kuin teollisuustuotteiden markkinain laajennusta. Edelleen, olemme ottaneet kurssin ja vallan oikean kurssin raskaan teollisuuden kehittämiseksi nopeammassa tahdissa verrattuna kevyen teollisuuden kehittämiseen. On aivan luonnollista, että varojen kiinnittäminen raskaaseen teollisuuteen suuremmassa määrin kuin kevyeen lisää vielä teollisuustuotteiden kysyntää, koska raskas teollisuus ei valmista yleisiä kulutusesineitä, vaan koneita y.m. jotka vasta myöhemmin kevyeen teollisuuteen sijoitettuina tulevat lieventämään yleisten kulutusesineiden puutetta.

Valtioaparaattimme kasvulla on myös vissi vaikutus kaupungin maksukykyisen kysynnän kasvuun. Se suoranainen mässäys, mitä itsekannattavaisuuspohjalla toimivissa laitoksissa harjoitetaan henkilökunnan lisäämisessä, ylenpalttinen toimitsijamäärä valtion rahastamissa y.m. laitoksissa ja elimissä, kauppa- ja osuustoimintaelimissä,

kaikkinainen epätaloudellinen varain käyttö valtion elinten taholta, ei voi olla suuresti vaikuttamatta kaupungin maksukykyisen kysynnän kasvamiseen. Jos siis tahdomme taistella nykyään kärjistyneen epäsuhdan poistamiseksi on meidän suhtauduttava suurella huomiolla, tiukalla arvostelulla kaikkeen varain käytön laajentamiseen, koska sellainen on omiaan lisäämään kaupungin maksukykyistä kysyntää, jota tarjonta ei voi kattaa ja loppujen lopuksi saa tservontsin horjumaan.

Ei saa myös unohtaa kaupungissa ja maaseudulla havaittavaa yksityispääoman kasaantumista, joka sekin vaikuttaa kaupunin kysynnän kasvamiseen. Kaupungin maksukykyisen kysynnän suhteeton kasvaminen, se että kaupunki nielee suuren osan teollisuuden tuotteista, vaikuttaa sen, että maataloustuotteiden tarjonta heikkenee.

Maatalous

Monet ajattelevat, että kun meidän linjanamme on nyt maan industrialisoiminen, teollisuuden kehittäminen, niin sillä tahdomme sanoa että maatalous saa nyt jäädä polkemaan paikallaan, tai että vanha linjamme maatalouden kehittämisessä on tavalla tai toisella muuttunut. Jo monasti olen sattunut kuulemaan tämäntapaista XIV:n puoluekokouksen päätösten tulkintaa. Tulo- ja menosääntö-komitean kokouksessa kuulin erään puhujan sanovan, että joskin tähän asti on tunnuslauseenamme ollut kasvot kylää kohti, niin tästä lähin se on kasvot teollisuutta kohti. Näinköhän on? Ajattelen että se olisi aivan väärin ja poliittisesti kohtalokasta. On totta, että maatalouden jatkuva kehitys on huomattavassa määrin riipuvainen teollisuuden kehityksestä, koska se tästä lähin voi kehittyä tarpeeksi nopeasti vain siinä tapauksessa, että teollisuus pystyy varustamaan sen tarpeellisilla työaseilla. Teollisuuden täytyy nyt yhä enemmän ja enemmän tulla siksi voimaksi, joka vetää maatalouden nopeaan kehitykseen, mutta toisaalta tiedämme, että pääomansa alhaisemman elimellisen rakenteen takia on maataloudella enemmän mahdollisuuksia kehittyä ilman sivultatulevaa apua kuin teollisuudella. Jotta teollisuuden kehitys kävisi edelleen samassa tahdissa kuin tähän asti, on siihen kiinnitettävä suuria pääomia ja vain täten me voimme päästä korkeammalle asteelle ja suurentaa teollisuustavaroiden määrää. Maataloudessa on asia toinen. Sillä alalla voi talouden pienikin parantaminen (vuoroviljelyksen käytäntöön otto, parannettu maanmuokkaus, lannoitus) tällä asteella tuottaa suuria tuloksia. Tällaisen asiaintilan vallitessa on talonpoikaistaloudella itsellään riittävästi mahdollissuksia kehittymiseen.

Pitäisikö meidän nyt sanoa, ettemme voi kiinnittää huomiota maatalouteen, emme kiihoittaa sen kehitystä? Voiko asettaa kysymyksen niin, että kaikki voimamme on suunnattava teollisuuden kehittämiseen, ei annettava maataloudelle suoranaista apua, vaan rajoituttava vain siihen mitä kehittyvä teollisuus voi maataloudelle antaa?

Kysymyksen niin asettaminen olisi väärin. Teollisuuden kehitys ei saa meillä käydä maatalouden kehityksen jarruttamisen kautta, vaan teollisuuden oman kehityksen forseeraamisen kautta. En puhu edes siitä poliittisesti kielteisestä vaikutuksesta, minkä saisi aikaan se, jos puolue suhtautuisi yhtäkaikkisesti maatalouden tarpeisiin ja sen kehitykseen. Se olisi suuri poliittinen virhe. Ei milloinkaan saa unohtaa sitä, että vain yhdessä talonpoikain kanssa voimme saada päätökseen sosialistisen rakennustyömme. Joskin koko maataloustuotannon yleismäärä onkin 90 pros. sodan edellisestä, niin juuri niillä maatalouden aloilla, jotka ovat vientiin nähden tärkeät, on nousu

ollut paljon vähäisempää. Eräiden jyväviljalajien, esim. kevätvehnän tuotanto on jäänyt suuresti jälkeen yleisestä kehitystasosta. Ja sellaiset maataloustuotteet kuin munat, vuodat y.m. eläimellistä alkuperää olevat, ovat vielä suuresti takakynnessä: eläimellistä alkuperää olevien maataloustuotteiden tuotanto on 53 pros. ennen sotaa vallinnutta, vuotien tuotanto 78 pros. j.n.e.

Jo tämä seikka tekee mahdottomaksi päästä maataloustuotteiden viennissä ennen sotaa vallinneelle tasolle. Vientiin nähden yleensä olemme suuresti takapajulla sodan edelliseen aikaan verraten. Jotta voisimme käyttää hyväksemme ulkomaista tekniikkaa täytyy meillä olla valuuttaa koneiden ostoon ulkomailta ja valuuttaa saadaksemme on forseerattava vientiä. Maatalouden exporttitavaroiden tuotantoa on kehitettävä. Jos vielä ottaa huomioon, että talonpoikaiston itsensä kulutus kasvaa ja että kasvava teollisuus asettaa näille maatalouden aloille suurempia vaatimuksia, niin käy selväksi, että vain maatalouden edelleen kehittäminen, sen tuotannon laajentaminen suuremmaksi kuin ennen sotaa, on viennin kehityksen ehto.

Kun me siis pysymme vanhalla linjallamme maaseutupolitiikassa, on meidän, puolueen ja neuvostojen yleisissä kokouksissa tekemäimme päätösten mukaan, annettava kaikkea apua maataloustuotannon kehittämiseksi. On itsestään selvää ettemme saa ummistaa silmiämme niiltä prosesseilta, joita maaseudulla tapahtuu. XIV:n puoluekokouksen antama tehtävä, maseudun vähävaraisten avustaminen, on pantava täytäntöön sitä tehokkaammin, mitä enemmän kerroksiin jakaantuminen maaseudulla edistyy. Edelleenkin on tunnuslauseenamme liitto työväenluokan, köyhän ja keskivarakkaan välillä. Mitä erittäinkin vähävaraisten avustamiseen tulee, on meidän kehitettävä vähävaraisten avustamiseksi luodusta rahastosta mitä voimakkain finassituki köyhälle talonpojalle. Nyt ei se vielä voi vaikuttaa asiallisesti mitään maaseudun luokkasuhteisiin.

Osuustoiminnan on käytävä eturinnassa liiallisten kulunkien vähentämisessä ja hintain alentamisessa. Toinen tärkeä tehtävä on saada laajojen talonpoikaisjoukkojen taholta säästöjä ja talletuksia virtaamaan meidän osuustoiminta- ja luottosysteemiin. Kumpaankin tehtävään kiinnitettäköön mitä suurinta huomiota.

Budgetin alalla luomme apulähteitä, joilla turvaamme työmme pääsuunnat, luomme vararahastoja, reservejä ja pyrimme kaikella tavoin sellaiseen varojen jakoon, että tuotannolliset alat — teollisuus ja maatalous — saisivat enemmän supistamalla ei-tuotannollisten alojen menoja.

Kaikkien taloudellisten elintemme tehtävänä on puolueen ja valtion johdolla pitää joka hetki silmällä miten yleensä maan tuotantovoimia ja ennen kaikkea teollisuutta kohotettaisiin.

Tämä sama on punaisena lankana myös KKK:n ja TTT:n kaikkien elinten työssä. Puolueen KK:n plenum tulee julkaisemaan päätöksensä tästä asiasta ja se viitoittaa yleisen linjan kaikille talouselimille. Pitäen pohjana KK:n päätöstä on kaikkien paikallisten elinten sovitettava omat työsuunnitelmansa ja työnsä puolueen antamien tehtävien toteuttamiseksi.

SSSR:n Tpk:n täysistunto.

HUHTIKUUSSA oli SSSR:n Toimeenpaneva Keskuskomitea kokoontunut täysistuntoon toisen kerran toimintakaudellaan. Selostamme tässä sen työtä tov. Jenukidsen mukaan. Päiväjärjestyksessä olivat seuraavat kysymykset: SSSR:n budjetti v. 1925—26, kysymykset paikallisista finansseista, yhtenäisestä maatalousverosta, SSSR:n ja liittotasavaltojen rikoslain perusteiden muuttamisesta, m.m. kysymys valtiorikoksista. Sitäpaitsi kuultiin Ukr. SSR:n hallituksen selostus toiminnastaan sekä tov. Litvinovin selostus kansainvälisestä tilasta. Ja lopuksi SSSR:n Tpk:n täysi-istunto vahvisti sarjan lakeja, jotka Tpk:n puhemiehistö ja Kansankomisarien Neuvosto olivat edellisen täysistunnon jälkeen julaisseet.

Jo pelkkä esillä olleiden kysymysten luettelointi osottaa kuinka suuri merkitys SSSR:lle tällä täysistunnolla oli. Peruskysymyksinä olivat budjettikysymykset, kysymys paikallisista finansseista ja yhtenäisestä maatalousverosta. Luonnollista kun muistamme että SSSR:n koko elämän peruskysymyksenä on nyt talouskysymys, kysymys teollisuuden ja maatalouden järjestämisestä ja kehittämisestä. Niin erilaisia hallintohaaroja kuin täysistunnon käsittelemät kysymykset koskivatkin, ovat ne kaikki tiukassa yhteydessä keskenään, sillä kaikki ne ovat puolueemme ja neuvostovaltamme korkeimpien elimien yleisen, yhtenäisen taloudellisen ja poliittisen linjan toteuttamista eri aloilla.

Otammepa SSSR:n budjetin tai lain yhtenäisestä maatalousverosta tai Ukrainan SSR:n hallituksen selostuksen tai SSSR:n ja liittotasavaltain rikoslain perusteiden muutoksen — kaikki nämä lainsäädännölliset toimet ovat neuvostovallan yleisen politiikan lujittamista ja ilmausta elämässä. Siksi sekä SSSR:n Tpk:n täysistunnossa että Liittoneuvostossa että Kansallisuuksien neuvostossa kaikki ratkaistavina olevat ehdotukset arvosteltiin ja arvioitiin nimenomaan siltä kannalta, vastaavatko ne persutehtäviämme SSSR:n taloudellisessa ja poliittisessa rakennustyössä. Tämän hetken perustava tehtävämme on SSSR:n lujittaminen, sen rakentaminen liittotasavaltojen veljellisten keskinäissuhteiden perustalle, sen rakentaminen työväen ja talonpoikain, kaupunvin ja maaseudun liiton lujittamisen pohjalla, ja siinä on nyt perustava merkitykseltään tämän liiton lujittaminen taloutemme voimistuttamisen perspektiivissä tuotantovoimiemme kehittämisen perspektiivissä, perspektiivinä sosialistisen aineksien vahvistaminen teollisuudessa ja maataloudessa. Toisin sanoen: tämän hetken perustava taloudellinen ja poliittinen vaatimus on: työväen ja talonpoikain liitto lujitettava SSSR:n teollistuttamisen kautta. Täysistunnolle juuri tältä näkökannalta esitetyt kysymykset käsiteltiin nimenomaan tällä pohjalla ja juuri tämä perustava direktiivi huomioon ottaen ne myöskin ratkaistiin.

Tärkein Tpk:n ratkaisemista kysymyksistä oli kiistämättä SSSR:n budjetin vahvistaminen vuodelle 1925/26.

Budjetti on valtiotalouden suunnitelma. Ilman tätä suunnitelmaa ei voi normaalisesti käydä SSSR:n eikä liittotasavaltojen työ. Taloussuunnitelma määrää samalla SSSR:n hallituksen toiminnan kaikki mahdollisuudet. Sentähden kysymys budjetin oikealla tavalla rakentamisesta oli samalla kysymys mahdollisuuksien varaamisesta tulevan vuoden työlle tiellä maan teollistuttamista kohden yllä esitettyjä puolueen ja neuvostovallan elimien direktiivejä vastaavasti.

Tpk:n täysistunto ei tyytynyt pelkästään vahvistamaan SSSR:n yhtenäistä budjettia kuluvaksi budjettivuodeksi; ei, se meni pitemmälle, hyväksyi joukon periaatteellisesti isomerkityksellisia direktiivejä, jotka takaavat budjetin täyttämisen kuluvana vuonna ja ovat ohjeina budjetin laatimisessa vuodelle 1926/27.

Yhtenäinen valtion budjetti meillä SSSR:ssä on kiinteässä, irroittamattomassa yhteydessä koko kansantaloutemme kanssa ja siinä se periaatteellisesti eroaa porvarivaltioiden budjeteista.

Siksi Tpk:n täysistunto harkitessaan budjettia kuluvalle vuodelle otti huomioon sekä taloutemme nykyisen tilan että perspektiivit, jotka kytkeytyvät yhteen SSSR:n talouspolitiikan lähempien tehtävien ratkaisun kanssa.

Tpk:n täysistunnon piti rakentaa SSSR:n budjetti niin että sekä tulo- että menopuoli ilmaisisivat tämän välttämättömän tendenssin koko kansantaloutemme kehityksessä, niin, että budjetin sekä tulo- että menopuoli takaisivat maaseudun ja kaupungin liiton lujittumisen ja samalla edistäisivät maan teollistuttamista.

Tpk:n jäsenet olivat hyvin varovaisia suurentaessaan budjettia: tarkoin punnitsivat he Liittomme kaikki tulot ja tulivat siihen johtopäätökseen että 4 miljardin pudjetti on mahdollinen, vaikka he eivät peitelleetkään itseltään sitä seikkaa, että noin suuri balanssi tekee budjetin varsin jännittyneeksi, että tuo balanssi on ääriraja tulomahdollisuuksien käyttämisessä.

Tämän budjetin ulkopuolella, s.o. jollei täytetä budjetin tulopuolta, ei ole mahdollisuuksia täyttää SSSR:mme kipeitä tarpeita, jotka menopuolella on edellytetty. Siksi katsoi täysistunto mahdolliseksi vahvistaa budjetin näin suureksi. Mutta ottaen huomioon budjetin jännittyneisyyden se samalla lausui, että budejtti voidaan täyttää vain visseillä erikoisehdoilla, ja nämä ehdot osoitti se direktiiveissä budjetin täyttämisestä.

Tpk. päätti ensinnä että tämä jännitetty budjetti v. 1925/26 voidaan täyttää vain ehdolla, että kaikki veronmaksajat suorittavat veronsa ajoissa; se totesi että budjetin tulopuoli on "laskettu jännitettynä ja että bdujetin täyttämisen realisuus on taattava SSSR:n ja liittotasavaltojen hallitusten vastaavilla kiireellisillä toimenpiteillä, joilla kaikki maksajat saadaan vastaan sanomatta ja ajoissa täydelleen suorittamaan valtiolle kaikki heille lankeavat maksut..."

Toisena tämän jännitetyn budjetin täyttämisen ehtona täysistunto sääti ankaran talouskomennon noudattamisen. Se päätti: "Tiukka talouskomento ja ankara budjettikuri on järkähtämättä toteutettava tarkastettaessa budjettia v. 1925/26. Tämän mukaisesti velvottaa SSSR:n Tpk. hallituksen vahvistamaan olevia ja muokkaamaan täydentäviä toimenpiteitä, jotka takaavat sen että ankarasti kohdellaan niitä laitoksia, yrityksiä ja henkilöitä, jotka käyttävät varoja muihin kuin vahvistetun budjetin edellyttämiin tarkotuksiin."

Kolmanneksi ehdoksi, joka takaa hyväksytyn budjetin täydelleen täyttämisen, hyväksyi Tpk:n täysistunto sen, että ehdottomasti rajotetaan yli kulunkiarvion meneviä luottoja.

Vahvistamalla SSSR:n yhtenäisen budjetin v. 1925/26 ratkaisi Tpk:n täysistunto tehtävän toisen osan; tehtävän toinen osa — budjetin täyttäminen Tpk:n täysi-istunnon ohjeiden mukaisesti — jää SSSR:n ja liittotasavaltojen hallitusten täytettäväksi, neuvostovallan kaikkien keskus- ja paikallisten elinten täytettäväksi. Vain rautaisella kurilla voidaan hyväksytty budjetti toteuttaa.

Ei saa myöskään sulkea silmiä siltä tosiasialta, että kuluvan vuoden ensi puolisko antoi vähemmän kuin 50 % kaikista vuosituloista, ja tämä seikka

vaatii sitäkin suurempaa lujuutta toteutettaessa Tpk:n täysistunnon asettamia vaatimuksia budjetin täyttämisestä. Tpk:n täysistunnon vahvistama SSSR:n budjetti, joka turvaa sosialistisen rakennuksen perustan — teollisuutemme kehityksen ja samalla antaa mahdollisuuden tavaranälästä vapautumiseen, voi tulla täytetyksi vain ankaralla taistelulla kaikkia tuottamattomia kuluja vastaan. Menojen supistamistunnusta ja säästäväisyyskurssia on ajettava siekailematta, ja tässä suhteessa antoi täysistunto eräitä direktiivejä ja supisti Liiton Kansankomisarien Neuvoston esittämän budjetin menopuolta, erinäisten komisariaattien ja laitosten kulunkiarviota.

Vahvistaessaan budjetin v:lle 1925—26 katsoi Tpk:n täysistunto välttämättömiäksi luoda valtiolle yli 100 miljoonan ruplan reservifondin. Tämä reservifondi on tarpeen kaikkien odottamattomien tapausten varalle. Sitä ei saa käyttää mihinkään ylimääräisiin avustuksiin.

Tärkeät ovat myös täysistunnon päätökset, jotka koskevat budjetin laatimista vuodelle 1926/27: sitä koskevissa direktiiveissä edellytetään välttämättömäksi budjetin laatiminen ajoissa, helpotetaan sen kulkua eri asteiden lävitse, täsmällistetään menojen nimikkeitä, joiden perusteella rahasiirrot komisariaateille ja laitoksille suoritetaan. Täysistunto piti välttämättömänä, että tässäkin budjetissa edelleen lisääntyisivät menot kulttuurija taloustarpeisiin ja suhteellisesti supistuisivat menot puhtaasti hallinnollisiin tarkoituksiin, että budjetin menopuoli täydelleen vastaisi tuloja kiertokulun kehityksen vaatimuksia. Samalla täysistunto sääti että ajoissa on annettava selostukset budjetin täyttämisestä edellisen vuoden aikana ja täsmällistettävä budjettiluonnoksen käsittelyjärjestystä Tpk:n budjettikomiteassa.

Nämä SSSR:n Tpk:n päätökset budjetin alalla muodostavat ehjän ohjelman Liiton ja liittotasavaltojen kaikkien valtaelimien toimintaa varten kuluvaksi vuodeksi.

Budjetin vahvistamisen yhteydessä nousi täysistunnossa kysymys eikö olisi tarkistettava voimassa olevaa asetusta SSSR:n ja siihen kuuluvien liittotasavaltojen budjettioikeuksista. Tämä kysymys heräsi Ukrainan SSR:n esittämän lakiehdotuksen yhteydessä SSSR:n ja liittotasavaltojen budjettioikeuksista, esityksen jonka tarkotuksena oli täsmällistyttää niin keskuksen kuin paikkakuntienkin kompetenssia tässä kysymyksessä. Täysistunto antoi puhemiehistön tehtäväksi harkita tätä kysymystä ja asettaa se seuraavan täysistunnon työjärjestykseen.

Läheisesti budjettiin liittyvä kysymys oli asetus paikallisista finansseista. Tällä asetuksella toisaalta kodifieerattiin paikallisia finansseja koskeva juokseva lainsäädäntö, toisaalta säädettiin uudet normit, jotka täsmällisemmin määrittelevät paikallisten valtaelinten oikeudet budjettiensa alalla niin sen tulopuoleen kuin menopuoleenkin nähden. Täysistunnon vahvistettavaksi esitettyyn asetusluonnokseen paikallisista finansseista teki täysistunto erinäisiä muutoksia; niinpä esim. metsätuloista paikallisiin varoihin jääpä osa suurennettiin 30 prosentista 40 prosenttiin.

Pannen suurta painoa siihen että asiat saataisiin oikeaan järjestykseen paikallista taloutta ja paikallisia finansseja järjestettäessä katsoi täysistunto välttämättömäksi antaa erikoisen päätöksen liittotasavaltojen toimenpiteistä paikallistalouden rakentamisen ja paikallisten finanssien alalla. Paikallisista finansseista vahvistettu asetus on oleva perustana, jolla liittotasavaltojen pitää kehittää ja täsmällistyttää päätöksiään tällä alalla. Täysistunto kehotti liittotasavaltojen Tp. komiteoita ottamaan lähimpien täysistuntojensa työjärjestykseen asetusluonnokset paikallisista finansseista,

asetukset joilla laajennettaisiin paikallisten neuvostokokouksien ja niiden toimeenpanevien komiteain oikeuksia paikallistalouden rakentamisessa, paikalliset budjetit jaettaisiin huomioon ottaen autonomisten tasavaltain ja alueellisten hallinnollisten yksikköjen erikoisuudet, annettaisiin mahdollisuus kehittää paikallistalouden tärkeimpiä aloja, jotka tyydyttävät paikallisen väestön ensi tilalla olevia kulttuuritarpeita, vahvistettaisiin yhteiskunnallista kontrollia paikallisten budjettien täyttämisessä ja lujitettaisiin saavutetut tulokset työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vetämisessä paikallisten budjettien rakentamistyöhön.

Kenties yhtä suuren painon panivat Tpk:n jäsenet täysistunnossa ehdotukseen yhtenäisestä maatalousverosta. Komiteassa, jonka Liittoneuvosto ja Kansallisuuksien neuvosto erikoisesti valitsivat harkitsemaan yksityiskohtaisesti tätä luonnosta, oli läsnä, paitsi komitean jäsenet, vähintäin 100 Tpk:n jäsentä. Keskusteluihin ottivat tehokkaasti osaa talonpojat ja talonpoikaisnaiset — Tpk:n jäsenet. Siksi voidaan pitää selvänä että hyväksytty laki yhtenäisestä maatalousverosta kuvastaa täydessä määrin talonpoikaiston etuja. Nyt säädetyn maatalousveron huomattavana piirteenä on se että se on tulovero, että sitä määrättäessä otetaan huomioon talonpojan sivutulotkin, eikä ainoastaan tulot maataloudesta. Näin lankeaa vero tasasuhtaisemmin vauraampien talouksien kannettavaksi ja veron maksusta vapautuu n. 20 % köyhempiä talouksia. Täysistunto hyväksyi talonpoikain ehdotuksesta sarjan oleellisia korjauksia Tpk:n vahvistettavaksi esitettyyn luonnokseen yhtenäisestä maatalousverosta: niinpä tulevat maanviljelykseen liittyvistä lisätuloista olemaan verotuksen alaisia vain ne tulot, joilla on käsiteollisuuden luonne; niittyjen (ei vesijättöniittyjen) keskimääräistä tuottoisuusnormia desjatiinaa kohden vähennettiin kussakin tasavallassa 3 ruplalla desjatiinaa kohden; poistettiin sianhoidon antamien tulojen ehdoton verotusvelvollisuus jne. jne. Tuskinpa voi olla epäilyjä siitä että vahvistettu laki yhtenäisestä maatalousverosta on elinvoimainen ja että talonpoikaismassat ottavat sen tyydytyksellä vastaan.

Kaksi suurta täysistunnon työjärjestykseen asetettua kysymystä, kysymys paikallisten neuvostojen omaisuus-oikeuksista ja kysymys rikoslain perusteiden muuttamisesta ja valtiorikoksista lykkäsi täysistunto täydentävästi muokattaviksi ehdolla että ne muokatut ehdotukset esitetään seuraavalle täysistunnolle. Mielenkiintoiset ovat ne perustelut, joilla täysistunto näin teki: täysistunto velvoitti SSSR:n Tpk:n puhemiehistön jättämään liittotasavaltojen alustavasti harkittaviksi lakiehdotukset SSSR:n rikoslain perusteiden muuttamisesta ja valtiorikoksista ja sitten esittämään luonnokset huomioon ottaen liittotasavaltain mielipiteet Tpk:n seuraavan täysistunnon harkittaviksi; paikallisten neuvostojen omaisuus-oikeuksia koskevan lakiluonnoksen suhteen täysistunto velvoitti SSSR:n Tpk:n puhemiehistön harkitsemaan tätä kysymystä, laatimaan vastaavan lakiehdotuksen ja lähettämään sen liittotasavaltojen Tp. komiteoiden kautta lausuntoa varten liittotasavaltojen kansankomisarien neuvostoille, alueiden ja läänien tp. komiteoille sekä sitten esittämään ehdotuksen seuraavalle Tpk:n täysistunnolle. Näistä päätöksistä näemme, että SSSR:n Tpk:n täysistunto katsoi välttämättömäksi vetää näiden valtion ja paikkakuntien elämälle tärkeiden kysymysten lainsäädännölliseen muokkaamiseen paitsi liittotasavallat, myöskin johtavat paikalliset valtaelimet aina läänien toimeenpaneviin komiteoihin saakka. Epäilemättä antaa tällainen kysymysten muokkaustapa myönteiset tulokset, ja SSSR:n Tpk:n

seuraavaan täysistuntoon mennessä on meillä näissä kysymyksissä uudet lakehoitukset: joissa paikkakuntien edut on täydelleen huomioon otettu.

Kuvatessamme SSSR:n Tpk:n täysistunnon työtä on meidän lopuksi pysähdyttävä kahteen kohtaan sen työssä: sen päätöksiin Ukrainan SSR:n hallituksen selostuksen johdosta ja ulkoasiain komisariaatin kansainvälisestä tilanteesta antaman selostuksen johdosta.

Ukrainan SSR:n hallituksen selostus aiheutti vilkkaan keskustelun. Keskustelussa todettiin Ukrainan suuret saavutukset taloudellisen ja poliittisen elämän alalla. Erikoisesti pantiin painoa n.s. neuvostokoneiston ukrainalaistuttamiseen Ukrainassa. Hyväksymässään päätöksessä täysistunto totesi saavutetut tulokset eri hallintoaloilla, mutta samalla huomautti että nämä saavutukset ovat vasta ensi askeleita, että saavutettujen tulosten kehittämisessä on Ukrainalla vielä suuria vaikeuksia. SSSR:n Tpk. merkitsi Ukrainan edessä olevat iskutehtävät neuvostollisen rakennustyön alalla: työväen ja talonpoikain liiton lujittaminen, kansallisuuspolitiikan alalla, kiinnitti erikoista huomiota politiikkaan kansallisten vähemmistöjen keskuudessa, teollisuuden ja maatalouden kehittämisen alalla jne.; erikoisesti antaa päätös konkreettisia ohjeita metoodeista ja keinoista, joiden avulla vapaudutaan niistä puutteista, mitkä liika-asutus Ukrainan SSR:n erinäisillä alueilla aiheuttaa; liikenteen toiminnasta jne.

Ulkoasiain kansankomisariaatin kansainvälisestä tilanteesta antaman selostuksen johdosta teki täysistunto päätöksen, jossa täydelleen hyväksyy komisariaatin toiminnan. Esittäessään Tpk:n kaikkien jäsenten suosionosoitusten kaikuessa tämän päätöksen toi toveri Orahelashvili ilmi koko täysistunnon mielialan.

Tokkopa tarvinnee paljon puhua siitä mikä merkitys täysistunnon käsitelemillä kysymyksillä on koko Liittomme elämälle; täysistunnon päätökset ovat välttämätön elementti toteuttaaksemme ylempänä esitetyt yleiset tehtävät kaupungin ja maaseudun liiton lujittamisessa, sosialistisessa rakennustyössä ja SSSR:n teollistuttamisessa.

SSSR:n sähköistäminen.

A. Gorjevin mukaan. («Большевик» № 3—1926).

1. Sähköistämiskomitean suunnitelma ja suoritetut rakennustyöt

JOULUKUUN 21 p:nä v. 1921 julkaisi RSFSR:n kansankomisarien neuvosto asetuksen sähköstämisestä. Sen mukaan edellytettiin 10—15 vuoden kuluessa rakennettavaksi 30 sähköasemaa, yhteensä 1,500,000 kilovattia. Niiden rakennuskustannukset arvioitiin noin 800 miljoonaksi ruplaksi.

Sähköstämistyöt ovat edistyneet niin, että neljän vuoden aikana (v. 1925 loppuun) oli vanhoja asemia laajentamalla uusia piiriasemia käyntiin panemalla saatu noin 100,000 kilovattia ja paikallisia asemia rakentamalla noin 50,000 kilovattia uutta voimaa.

Kuluvana vuonna (1926) lisääntyy piiriasemien voimamäärä 146,000 kilovatilla ja paikallisten asemien voimamäärä yli 180,000 kilovatilla. Kuudentena vuonna (1927) edellyttää ohjelma piiriasemien ja suurten kaupunkiasemien voimamäärän lisääntyvän noin 250,000 kilovatilla; paikallisten asemien voimamäärän lisääntymistä on nyt etukäteen vaikea arvioida.

Sähköasemien voimamäärän lisääntymisestä vuosittain antaa kuvan seuraava taulukko (tuhansissa kilovateissa):

Aseman laatu	1922	1923	1924	1925	1926	1927	Yht.
1. Piiriasemat	10,0	12,0	16,0	62,0	146,0	250,0	496,0
2. Kaupunkiasemat	—	—	—	11,5	73,5		
3. Rautat. sähköasemat	–	—	2,5	2,5	3,0		
4. Maatal. »	0,85	4,66	2,34	6,0	10,0		
5. Teollisuusl. »	—	—	—	22,0	93,5		
2—5 yhteensä	0,85	4,66	4,84	42,0	180,0		
Kaikkiaan	10,85	16,66	20,84	104,0	326,0		

Siis yksistään piiriasemien voimamäärä lisääntyy v. 1926 lähes 150,000 ja v:na 1927 noin 250,000 kilovatilla.

Jos kehitys käy edelleen yhtä nopeasti (todennäköisesti käy se nopeammin) niin sähköistämiskomitean suunnitelma (1,500,000 klv.) tulee toteutetuksi v:n 1932 alkuun mennessä, s.o. tasan 10 vuodessa, siis ohjelman edellyttämässä minimi-ajassa.

Ensi sarjassa pantiin alulle 7 uuden piirisähköaseman rakennustyöt niistä 30:sta, jotka sähköistämiskomittean suunnitelma edellytti, nimittäin: Volhovan vesivoima-asema voimamäärältään 54,000 klv. ja kuusi paikallista polttoainetta käyttävää höyryasemaa:

Shaturin	. . . .	48,000 klv.
Kashirin	. . . .	12,000 "
Krasnii Oktjabr	. . . . .	20,000 "
Balahninin	. . . .	20,000 "
Shterovin	. . . .	20,000 "
Kiselovin	. . . .	6,000 "
	Yhteensä	126,000 klv.

Näiden ensi sarjan asemien kustannukset nousevat 163 milj. ruplaan, siitä yksistään Volhovan vesivoima-aseman kustannukset 85 milj. [1]) ruplaa ja mai-

[1]) Volhovan rakentamiseen on käytetty kaikkiaan n. 98 milj. ruplaa. Kun tästä summasta vähennetään rakentamisessa käytetty-

nittujen kuuden höyryaseman kustannukset 78 milj. ruplaa. Uusien asemien todelliset kustannukset, mukaan laskien käyttämätön johtoverkko, nousee 1 kilovattia kohden: Volhovalle 1,520 rpl. ja höyryasemille 600 rpl., keskimäärin 870 rpl., kun sähköstämiskomitea oli edellyttänyt keskimääräiset kustannukset 416 kultaruplaksi. Kun otetaan huomioon yleinen hintojen nousu eivät siis uusien asemien rakennuskustannukset nouse yli alkuperäisten edellytysten, huolimatta rakennustyön vaikeista ehdoista kuluneena aikana ja uudella toiminta-alalla välttämättömistä virheistä.

Tässä on pantava merkille että loppusummat kuluneelta ajalta antavat hiukan väärän käsityksen rakennustyömme todellisista kustannuksista. Ensinnäkin loppusummiin sisältyy Volhovan asema, ja siinä on meidän pitänyt opetella suurten vesivoima-asemien rakennustekniikkaa ja rakennustyön organisatsionia. Tavattoman pitkä rakennusaika, pysäykset varusteluissa, pakko suorittaa tämän tästä toistamiseen vissejä töitä ja erikoinen varojen luovuttamisjärjestys — kaikki nämä seikat ovat nostaneet kustannuksia 50 prosentilla kustannusarvioon verraten. Höyryasemiin nähden, joiden keskimääräiset kustannukset johtoverkkoineen nousevat 600 ruplaan kilovattia kohden, on pantava merkille kaksi seikkaa, jotka ovat kustannuksia lisänneet:

1. Rakennettavien asemien suuruutta supistettiin huomattavasti: mainittujen 6 höyryaseman piti sähköistämiskomitean suunnitelman mukaan antaa voimaa 310,000 kilovattia, mutta nyt ne antavat vain 126,000 kilovattia. On luonnollista että kun asemien voimamäärää näin suuresti supistettiin, kustannukset pakostakin nousivat huomattavasti suuremmiksi kuin oli arvioitu.

2. Ensi vuorossa rakennettavien asemien osalle lankeaa suhteettoman suuri osa kustannuksista. Itse rakennus rakennetaan useimmiten koko voimamäärää varten tai lähiaikojen todennäköistä laajentamista silmällä pitäen. Esimerkiksi Kiselovin asemalla on koneiden voimamäärä vain 6,000 kilovattia, mutta rakennus on 40,000 kilovattia varten; Shaturin asema voi lisätä voimamääräänsä 85,000 kilovattiin miltei ilman uusia rakennustöitä, mutta ensi vuorossa sen konevoima on vain 48,000 klv., jne.

Kuinka suuresti nämä seikat vaikuttavat yksikkökustannuksiin se nähdään esimerkiksi seuraavasta: Shaturin aseman voimamäärä on 48,000 klv. ja kustannukset 24 milj. rpl., siis 500 rpl. kilovattia kohden; sen voimamäärän lisääminen 87,000 kilovattiin vaatii korkeintaan 2 milj. ruplaa joten kustannukset kilovattia kohden alenevat 300 ruplaan.

2. Viime vuosien kokemukset

Viime vuosien aikana olemme saaneet suuria tuloksia sähköistämistekniikan alalla. Kashirin aseman tulokset antavat meille oikeuden sanoa, että ratkaistu on kysymys Moskovan alueen hiilen taloudellisesta käytöstä kattilalämmityksessä; Shaturin väliaikaisella asemalla on loistavasti ratkaistu kysymys turpeen käyttämisestä polttoaineena, turpeen jolla meille on aivan poikkeuksellisen suuri merkitys. Tässä suhteessa saavuttamamme tulokset menevät paljon pitemmälle kuin ulkomailla saavutetut.

Uusien asemien käyntiin pano vaikutti vahvasti alueidensa talouselämän kaikkiin puoliin. Sähköenergian hinta on suuresti laskenut. Niinpä Moskovan alueella maksoi sähkö ennen sotaa

---

jen välinen arvo, jää jälelle kustannuksiksi n. 90 milj. rpl. Mutta siitä on vielä vähennettävä laivaliikennettä varten rakennetun suuren kanavan rakennuskustannukset, joten itse sähköaseman rakennuskustannuksiksi jää n. 85 milj rpl. (suom.).

keskimäärin 9,4 kop. kilovattitunti. V. 1922—23 10,7 tshervontsi kop. Sähkövoiman jakoa järkiperäistyttämällä ja uusia asemia käyntiin panemalla on hinta vähitellen jo saatu alenemaan 7,8 tehervontsi kop. Suurteollisuudelle annetaan sähkövoimaa jo 3,8 kopeekasta kilovattitunti. Leningradissa oli v. 1913 keskimääräinen tariffi 12 kop. klv. tunti. V. 1923—24 13 tshervontsi kop., nyt se on laskenut keskimäärin 9 kopeekkaan, ja suurkuluttajille tietysti huomattavasti halvemmaksi.

Vaikka tariffeja on näin alennettu eivät asemat kärsi tappioita vaan päinvastoin alkavat tuottaa voittoa. Näin Moskovan alueella ja näin myöskin Leningradin alueella.

Tariffien alentaminen pakottaa niiden alueiden teollisuuden, joilla halpaa sähkövoimaa on saatavissa, muuttamaan koneistonsa sähköllä käyväksi. Niinpä esim. Leningradissa on sähkövoiman käytön lisäys vuosittain yli 30,000 klv., ja siksi tulee Volhovan asema täysin kuormitetuksi jo heti ensi vuotenaan.

Keskisellä teollisuusalueella, jota palvelee Moskovan Keskusasemien Yhtymä, on vuotuinen lisäys noin 60,000 klv. Kun edellisinä vuosina jossain määrin aliarvioitiin vuotuinen lisäys, ovat asemat nyt vaikeassa asemassa, eikä vanhoja epäedullisia asemia voida sulkea.

Nishni-Novgorodin sähköaseman, joka vastikään rakennettiin 20,000 kilovatin voimaiseksi, täytyy parin kolmen vuoden kuluessa kolminkertaistuttaa voimansa tyydyttääkseen alueen vanhojen ja vasta syntyvien teollisuuslaitoksien voimankysynnän.

Lähivuosina lisääntyy sähkövoiman tarve kutakuinkin varmasti vielä paljon enemmän. On otettava huomioon että taloutemme kaikki alat ovat kehittyessään pakotetut yhä enemmän rakentumaan sähkövoiman käytölle. Sähkövoiman käyttö on nyt SSSR:ssä paljon pienempää kuin Lännen maissa ja Yhdysvalloissa. Kun meillä sähkövoiman kulutus henkeä kohden on vain 20 klv./t., on se Norjassa 1,850, Sveitsissä 700, Yhdysvalloissa 500, Kanadassa 612, Ruotsissa 346, Ranskassa 147, Englannissa 139. Leningradin alueella nousee sähkövoiman käyttö henkeä kohden vuodessa 260, Moskovan aueella 240 klv./t:iin.

Meidän pitää olla valmiit siihen että SSSR:n sähköistäminen vaatii lähivuosina paljon suurempia summia kuin tähän asti.

On kuitenkin merkittävä, että näiden suurten saavutusten rinnalla on sähköistämistyössämme ilmennyt sarja puutteita ja kohdattu suuria vaikeuksia. Suurten voima-asemien (Volhova, Semo-Avtshali lähellä Tiflisiä) rakentaminen on tullut maksamaan noin 50 pros. enemmän kuin alunperin arvioitiin, mikä tekee niiden energien kalliimmaksi kuin nykyisten höyryasemien energia *). Eräissä tapauksissa ryhdyttiin vesivoima-asemien rakentamiseen ilman että oli riittävästi tutkittu luonnon edellytyksiä ja se on aiheuttanut uusintatöitä. Vihdoin aivan epätyydyttäväksi on osoittautunut meillä käytännössä oleva budjetti-finanssee-

*) Volhova 56,000 klv., rakennuskustannukset 85 milj. ruplaa. Jos vuosikulutukseksi lasketaan 10 % pääomasta (korko, kuoletus, exploateeraus) ja käyttöajaksi 4,000 tuntia vuodessa, niin saadaan kilovattitunnin hinnaksi

85,000,000 : 56,000 × 0,1 : 4,000 = 3,8 kop. klv/t.

Shaturin asema 48,000 klv., rakennuskustannukset 23,8 milj. rpl. Laskien vuosikulut, paitsi polttoaine, 12 %:ksi pääomasta ja käyttöajan 4,000 tunniksi saamme

23,800,000 : 48,000 × 0,12 : 4,000 = 1,5 kop. klv/t.

Polttoaine: 1,2 kop. turvekilo, à 14 kop. klv/t. kohden 1,2 × 14 : 16 = 1,05 kop. Yhteensä 1,5 × 1,05 = 2,55 kop. klv/t. Volhovan 3,8 kop. vastaan.

rauksen järjestys. Tässä suhteessa on varsin opettava sähköistämisbudjetin täyttäminen kuluneena vuonna.

Suunnitelman mukaan piti suurten asemien rakentamiseen luovutettaman kustannsuarvion mukaan 33,830,000 ruplaa ja taattaman rakennusluottoa 1,700,000 rpl., yhteensä siis kaikenlaisten supistuksien jälkeen 35,530,000 rpl. Tosiasiallisesti kulutettiin rakennustöihin 16 milj. enemmän kuin oli edellytetty.

Suhteellisesti vieläkin suurempi ero tuli paikallisten asemien rakentamisessa. Arvion mukaan suunniteltiin annettavaksi 2,980,000 rpl., mutta tosiasiassa annettiin noin 5 milj. ruplaa.

Koko budjetin täyttämistä kuvaavat seuraavat luvut, joissa ei ole otettu huomioon takaamatonta luottoa, mikä yksistään suurille rakennuksille nousi 8,356,000 ruplaan.

	Arvion mukaan	Todellisuudessa
Käteisellä	38,610,000	44,822,000 rpl.
Takuukirjoilla	2,500,000	6,100,000 "
Yht.	41,110,000	50,922,000 rpl.

Tämä tulos osottaa että asiat tällä alalla eivät ole niin kuin pitäisi. Rakennustöiden finanseeraus on tähän asti suoritettu vuosittaisten menoarvioiden mukaan, ja niitä taas on leikattu budjettisyistä. Se on rikkonut työ suunnitelmat, pitentänyt rakennusaikaa, aiheuttanut viivytyksiä tarveaineiden, koneiden ja työvoiman hankinnassa. Ja juuri rakennsuaika näyttelee eritoten vesivoima-asemilla, joilla pääoman kokoonpano on korkea, ratkaisevaa osaa niiden kannattavaisuutta arvioitaessa. Pyrkiessään ulos vaikeasta tilanteesta ovat rakennukset usein turvautuneet kalliiseen pankkiluottoon. Tulevaisuudessa on finanseerausjärjestystä radikalisesti muutettava, kiinteä suunnitelma lainojen antamisesta ja ajasta vahvistettava jo rakentamaan ryhdyttäessä.

Vaikeudet sähköistämisen tiellä eivät suinkaan supistu edellä maianittuihin. Erikoisen raskasta on työskentely tällä alalla ollut viimeisten puolentoista vuoden aikana, kun korkeakaloorinen polttoaine (kivihiili ja nafta) on kulutuskeskuksissa ollut halvempaa kuin paikallinen polttoaine (turve ja Moskovan alueen hiili lämpöyksikköä kohden), mikä on aiheuttunut Donin hiilen liikatuotannosta, sen kilpailusta naftan kanssa ja niiden alennetuista tariffeista pitkiä matkoja kuljetettaessa. Uusien, paikallisen polttoaineen varaan rakennettujen piirisähköasemien voima on tällöin erinäisissä tapauksissa tullut kalliimmaksi kuin muualta tuodulla polttoaineella käyvien asemien voima (esim. Krasnii Oktjabr). Tällainen asiaintila on synnyttänyt epäilyjä piirisähköasemien suunnitelmallisen rakentamisen tarkoituksenmukaisuudesta eikä jäänyt vaille vaikutusta sähköistämisen budjettiin viime vuonna, jota, niinkuin näimme, perusteettomasti supistettiin ja sitten myöhemmin vuoden varrella vaati suuria määrärahoja suunnitelman ulkopuolella. Nyt on polttoainekonjunktuuri jyrkästi muuttunut: kireä polttoaineen puute pakottaa teollisuuslaitokset luopumaan omasta voimataloudestaan ja yhä tarmokkaammin vaatimaan energiaa piiriasemilta.

3. Paikallinen sähköistäminen

Talonpoikaistalouden laajojen tarpeiden tyydyttäminen sähköenergialla on tavattoman vaikea tehtävä. Se että kuluttajat ovat perin hajallaan ja pinta-alayksikköä kohden tarvitaan kovin pieni määrä energiaa se tekee maaseudun sähköistämisen monin verroin kalliimmaksi kuin kaupunkien sähköistäminen on. Tämän vuoksi on hyvin varovasti kävtävä ratkaisemaan maaseudun sähköistämiskysymyksiä.

Maa-asiain kansankomisariaatin tiedot antavat maakylien sähköistämisen

kehityshistoriasta seuraavan kuvan. Tammik. 1 pnä 1919 oli maakylissä kaikkiaan 138 sähköasemaa, niiden yhteinen voimamäärä 10,200 kilovattia. Niistä suurin osa rakennettu jo ennen sotaa. Sitten alkaa asemien luku nopeasti kasvaa, ja on siihen yhtenä syynä kireä polttoainepula, petroolin puute maaseudulla.

Tammik.	1 pnä	1919	maakylissä	sähköasemia 138	10,200 klv.
»	»	1920	»	» 241	11,900 »
»	»	1921	»	» 318	13,150 »

Lisääntyminen pysähtyi v. 1921 kadon vaikutuksesta. Tuona aikana rakennetut sähköasemat olivat perin pieniä (vain 16 klv. asemaa kohden), mikä osottaa että sähköasemia rakennettiin pääasiassa valaistustarkoituksessa. V. 1923 alkaa uusi rakennuskausi, ja samalla ilmenee selvästi pyrkimys rakentaa yhä suurempia asemia.

I/I — 1923	kaikkiaan	345 asemaa,	niiden	voimamäärä	14,000 klv.
» 1924	»	438 »	»	»	18,660 »
» 1925	» n.	490 »	»	»	21,000 »
» 1926	» »	570 »	»	»	27,000 »

V. 1922 rakennettujen uusien sähköasemien voimamäärä nousi keskimäärin 32 kylv:iin. Seuraavina vuosina nousi se 50:een ja nyt rakennettavilla uusilla asemilla on se nouseva keskim. 125 klv:iin.

Tämä osottaa että jo on alettu siirtyä sähkövoiman tuotannolliseen käyttöön talonpoikaistaloudessa. Viime vuosien kokemus on todellakin osottanut että yksistään valaistustarkotuksessa asemien rakentaminen maakyliin on taloudellisesti kannattamatonta hommaa. Hyvinkin kannattavaksi on sitävastoin käynyt sellaisten sähköasemien rakentaminen, jotka antavat talonpoikaistalouksille konevoimaa eritoten maataloudesta saatavien raaka-aineiden jalostamiseen kysytyiksi ja hyvähintaisiksi elintarpeiksi. Siellä missä sähkövoima käyttää puimakoneita, myllyjä, öljypuristimia ja tärkkelyskoneita, missä sen avulla muokataan pellavaa, hamppua ja nahkoja, siellä maaseudun sähköistäminen on käynyt verrattain edulliseksi ja pian tuo takaisin kustannukset. Siellä missä sähköistäminen rakentuu juuri tälle teolliselle pohjalle, siellä sähkövalaistuskin on edullista, sillä osa johtoverkkoon käytetyistä kustannuksista peitetään teolliseen tarkotukseen käytetyn energian tuloilla.

Tähän suuntaan kehitettävä maatalouden sähköistäminen:

muuttaa maatalouden tuotteen helposti kuljetettavaksi tavaraksi, jolla on korkea markkina-arvo ja vientiarvo;

synnyttää maatalouden jalostamattomien tuotteiden kysyntää, siten kannustaen voimaperäistyttämään taloutta, kehittämään teknillisten kasvien viljelystä, karjanhoitoa, kohottamaan satoisuutta jne.;

saa talonpojat yhtymään tuotannolliseen osuustoimnitaan, koska osuustoiminnallinen tai kollektiivinen sähköistetty suurtuotanto on taloudellisesti edullisempaa kuin yksilöllinen pientuotanto;

antaa talonpojille työtä tasaisesti läpi vuoden, vetää talonpojan peltotöistä vapaana aikana työhön osuusverstaassa teollisesti jalostamaan maatalouden tuotteita.

Lähimpänä tehtävänämme on oleva tuotannollisen osuustoiminnan mahdollisimman nopea kehittäminen jalostamaan maatalouden tuotteita sähkövoiman avulla. Tätä tehtävää ratkaistaessa on ensiksi kiinnitettävä huomio piirisähköasemiemme voiman käyttä-

miseen. Sähköasemien nykyisen tekniikan aikana voivat halpaa energiaa niin kaupungeille kuin maakylillekin antaa ainoastaan suuret piirisähköasemat.

Talonpoikaistalouden laajempi sähköistäminen vaatii sarjan organisatoorisia esitöitä. Maataloudellinen ja tuotannollinen osuustoiminta, joiden pitää olla isäntinä tässä työssä, eivät vielä ole kyllin valmeentuneita tähän teknillisessä ja taloudellisessa suhteessa varsin mutkikkaaseen tehtävään.

Tänä vuonna ensi kerran luovutetaan maakylien sähköistämiseen budjetista lainana noin 4 miljoonaa ruplaa. Samaan tarkoitukseen on edellytetty annettavan 2 milj rpl. talouden elvyttämislainasta. Varojen tarve on kyllä paljon suurempi, mutta kun asia on uusi pitää ensi askelilla olla varovainen.

4. Sähköistämispankki

Jo nyt pitää sähköistämistä kehittää paljon enemmän kuin voidaan valtion budjetin lukuun tehdä. Sarja ilmeisesti kannattavia sähköistämisyrityksiä jää toteuttamatta tai lykkääntyy sentähden ettei niitä voida finanseerata valtion budjetista. Siksi on vakavana tehtävänä edessämme muiden paitsi budjettivarojen vetäminen tähän toimintaan. Jotta tämä tehtävä saataisiin ratkaistuksi perustettiin vuosi sitten erikoinen pankki sähköistämistä finanseeraamaan: Sähköistämispankki.

Vaikka pankki on toiminut vasta vähän aikaa ja sille asetettu tehtävä on varsin vaikea, on se jo ennättänyt suorittaa aika suuren työn. Paitsi apua valtion rakennustöille lyhytaikaisen luoton ja keskitettyjen hankintaoperatsionien kautta on pankki antanut yli 8 milj. rpl. pitkäaikaista luottoa paikallisten kaupunkiasemain rakentamiseen, noin 5 m. r. teollisuuden sähköistämiseen, noin 1,5 m. r. maatalouden sähköistämiseen. Yli 5 m. r. sähköteollisuudelle ja radiorakennuksille. Saatuaan noin 9,5 m. r. finanssiasiain kansankomisariaatilta on pankki näiden pitkäaikaisten operatsionien peittämiseen kyennyt vetämään n. 10,5 m. r. muita varoja (osakepääoma, juoksevien tilien pysyvät jäännökset ja voitot). Tosin on pankin, kyetäkseen toteuttamaan tämän pitkäaikaisten operatsionien ohjelman, täytynyt vahvasti laajentaa toimintaansa lyhytaikaisen luoton alalla (kuukausivaihto jo paljon yli 100 m. r.) ja varsinkin alussa työskennellä kalliilla luotolla. Kuitenkin pankin toiminta pitkäaikaisen luoton alalla katkeamatta laajenee, ja Sähköistäimspankista voi tulla finanseerauskeskus niille sähköistämisyrityksille, jotka syystä tai toisesta eivät voi tulla valtion finanseerauksen esineiksi ,vaikka ovatkin taloudellisesti kannattavia.

Yhtä mittaa on herännyt epäilyjä siitä, onko tarkoituksen mukaista pitää pystyssä erikoista elintä sähköistämisen finanseeraamista varten. Kuitenkin itse sähköistämisen asema kansantalouden muiden alojen rinnalla vaatii tällaista itsenäisyyttä. Nykyinen sähköasema kytkeytyy taloudellisesti tiukasti yhteen teollisuuden, maatalouden ja liikenteen kanssa. Sen alistaminen toimimaan talouden jonkun puolen etujen mukaisesti olisi epätarkotuksenmukaista. Siksi ei sähköistämisen finanseerausta voida jättää minkään erikoispankkimme tehtäväksi. Vielä vähemmän voidaan tämä tehtävä pirstoa eri pankkien kesken, sillä tällainen pirstominen veisi — nyt jo on vienyt — siihen että rakennetaan rinnakkain useampia asemia ahtaine työaloineen. Halvalla voimalla varustamisen tekniikka perustuu nyt kuitenkin juuri siihen, että yhdestä voimakeskuksesta yhteistä johtoverkkoa pitkin muonitetaan useampia erilaisia kuluttajia. Ja juuri meidän oloissa voidaan ilman hankausta (mikä usein jarruttaa kysymyksen kunnollista ratkaisua ka-

pitalistisissa maissa, joissa eri yrittäjien edut tavallisesti törmäävät vastakkain) järjestää keskitetysti voiman anto piiriasemilta, jotka yhtaikaa palvelevat teollisuuden, kaupunkien, maatalouden ja liikenteen etuja. Näistä syistä pitää sähköistämisen finanseeraus keskittää erikoisen pankin tehtäväksi. Sähköistämispankin jonka osakepääomassa pitää kaikkien yllä mainittujen talousalojen olla riittävästi edustettuina.

5. Sähköteollisuus

Laajalle ulottuvan sähköistämistoiminnan perustana on sähköteollisuus, jonka pitää olla nykyisten teknillisten saavutusten tasolla ja joka kykenee antamaan halvalla hyviä valmisteita. Maissa, jotka sähköistämisessä ovat ensi tilalla — Yhdysvallat ja Saksa — on myöskin teknillisesti ja taloudellisesti kehittynyt ja vankka sähköteollisuus. Firmat "General Electric Company" ja "Westinghaus" Amerikassa, "A.E.G." ja "Siemens" Saksassa ovat kapitalistisia jättiläisyrityksiä, joiden pääomat nousevat satoihin miljooniin rupliin. Ranska, jonka hiiliköyhyys on pakottanut erikoisesti kehittämään toimintaa sähköistämisen alalla, kiinnitti ensi sijassa huomiota sähköteollisuutensa kehittämiseen käyttäen hyväkseen Saksassa ja Amerikassa saatuja kokemuksia.

Meidän sähköteollisuutemme on astunut pitkin harpoin eteenpäin, varsinkin viime vuosina. Tuotanto 1913 hintojen mukaan:

v. 1913	71,5 milj. rpl.	
1920	5,3 „ „	
1921	8,9 „ „	
1921/22	14,7 „ „	
1922/23	25,0 „ „	
1923/24	34,3 „ „	
1924/25	64,9 „ „	
1925/26	104,9 „ „	(ohjelma)

Kuluvan vuoden tuotannon pitäisi siis nousta 45 pros. suuremmaksi kuin tuotanto v. 1913.

Valmisteiden määrän nopea lisääntyminen ei kuitenkaan merkitse sitä että kaikki tällä alalla olisi hyvin. Tuotannon perustana ovat vanhat tehtaat, jotka on rakennettu sodan edellisen tekniikan tasolle. Viimeisten 10 vuoden aikana on ulkomaiden sähköteollisuus astunut pitkän askeleen eteenpäin tekniikassaan, organisatsionissaan ja tuotannon halventamisessa. Meillä ovat joukkomenekin valmisteiden hinnat pari kolme kertaa kalliimmat kuin ulkomailla. Suurten höyryturbiinien, korkeapainekattilain ja höyryasemien muiden mekaanisten varusteiden rakentamisessa olemme jääneet teknillisesti paljon jälelle Lännestä.

Halpaa sähkövoimaa voimme kehittää vain ulkomailta tuoduilla koneilla. Tuontiin yllyttää tällä alalla vielä se seikka että meille tarjotaan pitkäaikaista (aina 6 v.) luottoa käytännöllisesti katsoen rajottamattomassa määrässä, mitä omat trustimme tietysti eivät voi tehdä.

Se sähköistämisohjelman laaja kehittäminen, jota kehittyvän taloutemme välttämättömimmät tarpeet vaativat, tulee näin ollen täysin riippuvaiseksi ulkomaisesta sähköteollisuudesta ja siihen kytkeytyvistä teollisuusaloista. Tällainen asiaintila täytyy saada muuttumaan.

Mitä vakavin huomio on kiinnitettävä sähköteknillisen teollisuutemme uudistamiseen nykyisen tekniikan pohjalla. Vihdoin pitää uudistaa vanhojen tehtaiden koneisto, rakentaa uusia tehtaita, käyttää mahdollisimman laajasti hyväksemme ulkomaiden teknillistä kokemusta ja pääomia tarjoamalla uusien tehtaiden rakentaminen konsessioneille.

6. Sähköistäminen uuden talouden rakentamisen perustana

Taloutemme jälleenrakentamiskausi on päättymässä. Uuden talouden rakentamisen perustehtävänä on työn tuotantovoiman yleinen lisääminen uuden tuotantotekniikan pohjalla, joka antaa paljon korkeamman työn tuottavasuuden kuin se sodan edellinen tekniikka, jolle jälleenrakennettu taloutemme perustuu. Luonnon energian laaja käyttö on tuotantoprosessin perustana sellaisissa maissa kuin Yhdysvallat, Saksa, Ranska ja Englanti, joissa työn tuotantovoima on erikoisen korkea. Lunnon voimia käytetään näissä maissa tuotantoprosessissa 80 kertaa enemmän kuin näiden maiden koko työkykyisen väestön mahdollinen lihasvoima. Sitä varten käytetään niin polttoainevarastoja kuin vesivoimalähteitä. Huomattava osa niistä sähkön muodossa. Eräissä maissa nousee sähkövoiman käyttö yli 500 kilowattitunnin asukasta kohden vuodessa eli 2,000:een kilowattituntiin jokaista työkykyistä kohden, mikä on 15 kertaa enemmän kuin ihmisen mahdollinen lihastyö vuodessa (130 kilowattituntia). Näiden koeffisienttien, 15:n ja 80:n, vertaus toisiinsa osoittaa, kuinka huomattava osa luonnon energian käytössä on sähköllä. Tässä on vielä huomautettava, että sähkön käyttö kasvaa kaikkialla paljon nopeammin kuin polttoaineiden tuotanto.

Nostaaksemme taloutemme sille korkealle pohjalle, jolla talous edistyneimmissä kapitalistimaissa on, ja samalla tehdäksemme SSSR:n työtätekevälle väelle mahdolliseksi käyttää hyväkseen sitä etua, minkä tuotantovälineiden yhteiskunnallistuttaminen antaa, täytyy meidän rakentaa uusi taloutemme ulkomaisen tekniikan viimeisten saavutusten pohjalle, vapauttaa proletariaattimme siitä tuottamattomasta työstä, mikä sen pitäisi suorittaa siinä tapauksessa että rajottuisimme täydellistyttämään tekniikkaamme ignoreeraten ja pitäen "Venäjän oloihin soveltumattomina" Lännen viimeiset saavutukset. Meidän täytyy rakentaa uusi taloutemme mitä laajimman sähköistämisen pohjalle. Siinä pitää meidän kiinnittää erikoinen huomio niiden edullisimpien talousmuotojen kehittämiseen, joita kapitalistimaat eivät kykene omaksumaan.

Viittasimme jo ylempänä siihen että halvan energian hankkiminen muodostaa kokonaisten alueiden kansantalouden kaikkien haarojen rekonstrueerauksen perustan. Energian järkiperäinen hankinta ja käyttö sitoo yhteen mitä erilaisimmat talousalat.

Esimerkiksi voimme ottaa Dnieprin vesivoima-aseman rakennussuunnitelman. Tämän aseman varustaminen aluksi 200,000 kilowatin voimaiseksi vaikuttaa aivan määräävästi koko eteläisen vuoriteollisuusalueen taloudelliseen kehittämissuunnitelmaan. Rakentamalla pato ja sulkuja Dnieprin koskiin saadaan koko joki kulkukelpoiseksi, saadaan vähillä kustannuksilla kuljetetuksi Lännen metsäisten soiden puutavara ja Ukrainan vilja Mustanmeren satamiin ja Donin kivihiili ja Kaukaasian nafta Dnieprin rantueille. Sitä paitsi vaikuttaa tämä sähköasema valtavasti rautatieliikenteeseen. Ne kaksi rautatielinjaa, jotka yhdistävät Donin kivihilialueen Krivoi Rogin malmialueen kanssa, saavat heti aivan erilaisen merkityksen. Vesivoima-aseman rakentaminen Aleksandrovskiin asettaa eteläisen rautatielinjan edullisempaan asemaan, muuttaa sen valtaväyläksi. Sen uudistaminen, mikä teknillisesti kytkeytyy Dnieprin vesivoima-aseman rakentamiseen, alentaa suuresti malmin ja hiilen kuljetuskustannuksia ja siis mustan metalln hintaa. Sitäpaitsi täytyy uusia metallurgisia tehtaita rakennettaessa ottaa huomioon paitsi malmi ja hiili, myöskin sähkövoiman saantipaikka, sillä sähkövoimaa käytetään nykyään yhä lisääntyvässä mää-

rässä paitsi malmin sulattamisessa metalliksi, myöskin raudan muokkaamisessa teräkseksi, valmistaessa seoksia raudasta ja mangaanista, kromista, volframista, aluminiumista y.m., valssauksessa ja metallin jaostamisessa.

Sähköaseman yhteys teollisuuden kanssa on kuitenkin käypä hiukan toiseen suuntaan. On joukko tuotantoja, joiden valmisteita kipeästi tarvitsemme, mutta niitä emme voi saada jollei käytettävissämme ole suuret määrät helposti saatavaa sähkövoimaa. Ranska käyttää näihin tuotantoihin nykyään yli miljaardin kilovattituntia sähkövoimaa, siis likipitäen saman määrän kuin Dnieprin asema aluksi antaa. Suurin osa näistä tuotteista muodostaa nykyisen sotatekniikan perustan; me tuotamme ne nyt ulkomalta.

Dnieprin aseman edelleen kehittäminen antaa voiman, jolla voimme Dnieprin alajuoksun varrella suorittaa melioratiiviset työt 750,000 desjatiinan alueella, muuttaa tämän alueen hedelmälliseksi maaksi ja siten lieventää Ukrainan liikaväestön asemaa. Tällä alueella käy hyvin edulliseksi viljelys vientiä varten, kun Mustanmeren satamat ovat niin lähellä.

Jo tämän esimerkin nojalla voidaan päätellä, miten suuren vesivoima-aseman rakentaminen sitoo aivan erilaiset talousalat tiiviisti toisiinsa. Yksityiskapitalistisissa maissa ovat ne yritykset, jotka saavat etuja tällaisen sähköaseman varustamisessa, monien yksityisten yrittäjien käsissä. Vaikka tällaisen sähköaseman kansantaloudellinen kannattavaisuus olisi hyvinkin suuri, niin erillisenä yrityksenä saattaa se käydä perin vähän tuottavaksi, jopa kannattamattomaksi. Tällaisen kohtalon alaiseksi on esim. Ranskassa joutunut Rhone-joen vesivoimien käytön jättiläissuunnitelma, jota vielä tähän mennessä ei ole kyetty toteuttamaan vaikka sillä on valtava merkitys koko kansantaloudelle. Tällaiset vaikeudet voidaan meidän oloissa voittaa paljon helpommin kuin Lännessä. Uuuden rakentamisessa me voimme ja meidän pitää ottaa lähtökohdaksi uusien tuotantolaitosten kansantaloudellinen kannattavaisuus, mikä suuresti laajentaa järkiperäisen rakennustyön mahdollisuuksia.

Tämä seikka on rakennussuunnitelmissa otettava huomioon. Suunnitellessamme uusia sähköasemia pitää meidän samalla suunnitella myöskin ne tehtaat, jotka nykyisen tekniikan mukaan luonnollsesti kombineerautuvat yhteen sähkövoiman tuotannon tai sen laajan kulutuksen kanssa; liikenteen uudistaminen ja kehittäminen sitten kun uutta, huokeaa sähköenergiaa on saatavissa; maatalouden ja käsiteollisuuden kehittäminen, sillä huokea sähkövoima luo kokonaan uudet mahdollisuudet talonpoikain työn järkiperäiselle käytölle.

Maassa tuotettujen tuotteiden kokonaismäärä riippuu oleellisesti siitä, kuinka tarkoin käytetään työkykyisen väestön työvoima. Yleensä maataloudessa ja eritoten SSSR:n suhteellisesti liika-asutuilla alueilla käytetään työvoimaa epätasaisesti ja riittämättömässä määrin maataloustekniikan nykyisellään ollessa. Talonpojan työn tasoittaminen, jolla meillä on valtava taloudellinen ja poliittnen merkitys, ratkaisee suuressa määrin sähkövoiman tuotannollinen sovittaminen viljankorjuuseen ja jalostamiseen arvokkaiksi elintarpeiksi osuustoiminnallisissa työlaitoksissa. Sähköistämissuunnitelmamme pitää senvuoksi kytkeä tiukasti yhteen maanviljelyksen teollistuttamissuunnitelman kanssa.

Uusi taloudellinen rakennustyömme kytkeytyy siis sähköistämisen kanssa yhteen myöskin väestön työvoiman parhaan käytön linjalla.

Luonnon voimien ja ihmistyövoiman järkiperäinen käyttö on oleva pohjana, jolle työsuunnitelmamme sähköistämisen alalla pitää rakentaa.

SSSR:n jälelle jääneitten kansojen sivistyksen kohottaminen.

LENINGRADISSA on idän elävien kielten instituutin yhteydessä järjestetty maailman ensimäinen luku- ja kirjoitustaidottomien kansojen tiedekunta. Tähän tiedekuntaan otetaan vastaan SSSR:n kaikkien pohjoisten alueitten asukkaita.

On itsestään selvää, että luku- ja kirjoitustaidottomien kansojen lapset, jotka joutuvat tähän tiedekuntaan ja saavat siinä valistusta, vaikka ei äidinkielellään, tulevat huolehtimaan luku- ja kirjoitustaidon sekä sivistyksen levittämisestä omien heimojensa keskuudessa.

Leningradin yliopiston yhteyteen on myöskin muodostettu pohjoisten kansojen (ostjakkien, tunguusien, dolganien y.m.) rabfaki. Ensin on tässä tiedekunnassa annettu opetusta tunguusien kielellä.

RSFSR:n Kansankomisarien Neuvosto katsoi kiireelliseksi tehtäväksi pohjoisten kansojen sunnitelmallisen varustamisen poroilla ja osoitti RSFSR:n Valtion suunnitelmakomiteaalle maatalouspankin luotonantosuunnitelman tarkastuksen yhteydessä v. 1925—26 kolmannelle neljännekselle varattavaksi 100 tuhatta ruplaan nousevan rahamäärän luoton antamiseen porojen hankkimiseksi. Niinikään on RSFSR:n Maa-asiain Kansankomisariaatti yhdessä pohjoisten kansojen Avustuskomitean kanssa määrännyt valmistettavaksi suuntaviivat viisivuotiselle suunnitelmalle tundra-talouden kehittämiseksi.

Kansankomisariaatti katsoi välttämättömäksi ratkaista kysymyksen Siperian pohjoisten alueitten, Kaukaisen Idän piirin ja Jakuuttien Autonomisen Sosialistisen Neuvosto-Tasavallan varustamisesta elintarpeilla järjestämällä sitä varten erikoiset makasiinit. Näiden makasiinien varustamisen tulee alkaa kohta laivaliikenteen avauduttua v. 1926.

Sivistyöasemien järjestämiseen Syrjäänien (Komin) ja Jerbogatsenin alueilla on Kansankomisarien Neuvosto varannut 35,000 ruplaa. Ja Raha-asian Kansankomisariaatti on esittänyt lisättäväksi välttämättömät rahamäärät Pohjoisen Komitean tulevan vuoden tulo- ja menoarvioon sivistysasemien voimistuttamiseksi.

Tunnustaen nykyisen lääketieteellisen avun järjestelyn aivan riittämättömäksi pohjoisten paimentolaiskansojen keskuudessa, on Kansankomisarien Neuvosto päättänyt antaa tähän tarkoitukseen 50,000 ruplaa RSFSR:n Kansankomisariaatin reservivaroista. Ja Terveysasiain Kansankomisariaatti on esittänyt tulevan budjettivuoden tulo- ja menoarvioonsa varattavaksi varat sekä näiden osastojen ylläpitämiseen että niiden välttämättömään voimistamiseen. Niinikään varaa Maa-asian Kansankomisariaatti tulevan vuoden tulo- ja menoarvioonsa välttämättömät varat eläinlääkäriavun antamiseksi pohjoisille kansoille ja Kansanvalistuskomisariaatti pitää välttämättömänä internaattikoulujen verkon lisäämisen pohjoisten kansojen keskuudessa.

Pohjoisilla ja napaseuduilla on jo käynnissä sivistyksellinen ja neuvostollinen rakennustyö. Niinpä on Jakuuttien Autonoomisessa Tasavallassa jo valmistettu hallinnolliset muodot ja ohjesäännöt pienten alkuasukaskansallisuuksien itsehallinnolle. Siellä on jo olemassa seuraavat alkuasukasten hallinnolliset elimet: 82 rotujen Neuvostoa (vielä ei neuvostosysteemi ole toteutettu sen sanan täydessä merkityksessä), 3 paimentolaiskyläkomiteaa, 5 raijonikomiteaa, 2 piirin Ispolkoomia, (Toimeenpanevaa komiteaa) 2 (toisten pohjoisten kansojen kanssa yhdessä) piiri-ispolkomia, 4 pohjoisten kansallisuuksien (paitsi alkuasukasten) kyläjärjestöä. Tunguusien stoibitshien leirikylien raijoneihin järjestämistehtävä on jo valmistunut. On merkitty toimintaan saatetuksi 33 kauppatoimitsijaa, 29 kooperatiivisten makasiinien tavara ja elintarvevarastoa eri raijoneissa, 12 lääkäriavun asemaa, turkiseläinten kasvatusasemia j.n.e.

Pohjoisten kansojen avustuskomitea on varustanut Narymin alueella keskus-internaat-

tikoulua alkuasukkaitten orpolapsia varten. Näiden varustamiseen on annettu 20,000 rpl. Maahallinto on internaattien käytettäväksi osoittanut 300 desjatinaa maata, metsää, kyntömaata ja kalastuspaikkoja.

Mustalaiset ovat tunnetut kansaksi, jolla ei ole syntymäpaikkaa eikä heimoa, eikä kukaan koskaan ole huolehtinut heidän sivistykselisestä kohottamisestaan, auttaakseen heitä siirtymään mustalaiselämästä uuteen elintapaan. Mutta Neuvostovallassa on jotain tehty mustalaistenkin hyväksi. Moskovassa on avattu maailmassa ensimäinen vapaa mustalaisten koulu. Viime vuoden lokakuulla muodostui Moskovassa mustalaisten liitto ja tämän vuoden tammikuulla — koulu. Nyt on sellaisia kouluja Moskovassa 3. Parhaimmassa ja suurimmassa niistä on 40 lasta. Koulujen johtaja on pannut merkille suuremmoisen edistyksen, joka ilmaisee mustalaislasten omaavan erikoisia luonnonlahjoja. Opetus tapahtuu venäjänkielellä, keskustelut äidinkielellä. Varoja on vähän, koulukirjoja ja opetusvälineitä ei ole riittävästi, varattomuuden vuoksi on luokkakalustus pikemmin kyökkikalustusta muistuttava, mutta edistys on tavaton. Lapset toimittavat sanomalehteä "Romanyi Golos" (Mustalaisen ääni). He työskentelevät ja lukevat paljon, hauluavat pian tulla opettajiksi, voidakseen vuorostaan opettaa mustalaislapsia.

Vanhempien suhde kouluun on erinomaisen lämmin. Vielä ei kannatus ole suuri, mutta laaja valistusaalto vyöryy jo pimeihin mustalaiskerroksiin, joilla ainoastaan SSSR:ssä on kaikki kansalaisoikeudet.

Kansallisuuksien Komm. nuorisoliittolaisten elämästä.

Jakuuttien keskuudessa käy taistelu uusien olotapojen ja naisten vapauttamisen puolesta — se on yksi Jakuuttien kommunististen nuorisoliittolaisten keskeisimmistä tehtävistä. Morsiuslunnaat (morsiamen ostaminen), morsiamen varastaminen, puukkotappelut kukoistavat vielä Jakuuttien keskuudessa.

Naisen olotila on mitä kurjin: naista pidetään "saastaisena". Kaikki työt jurtassa (paimentolaisteltassa) on naisten suoritettava, jakuuttilainen mies vain metsästää ja niittää heinää. Karjan paimentaminen, heinän korjaaminen, kotitalouden hoito, lapsista huolehtiminen — kaikki se on naisten suoritettava. Ja kaiken sen lisäksi luetaan nainen raskautensa 3—4 viimeisen kuukauden aikana "saastaiseksi". Synnytys tapahtuu melkein joka vuosi. "Saastaisuutensa" ajaksi nainen siirtyy jurtasta "hottoon" — kylmään, karjaa varten olevaan jurtan kylkirakennukseen, ja vasta kahden viikon kuluttua synnytyksestä hänet päästetään jurttaan.

Jakuuttien tavan mukaan voidaan naisia myydä ja vaihtaa kuin lehmiä, hevosia ja poroja. Jakuuttimies on naisen ensimäinen oikeusaste. Ja sen vuoksi on hyvin vaikea saada tyttöjä nuorisoliiton jäseniksi.

Rinnan naisen vapauttamistaistelun kanssa, on käytävä taistelua noituutta vastaan, paljastaakseen alkuaikaisen uskonnon iänikuisen petoksen.

Jakuutin nuorisoliittolainen on saanut luotettavan liittolaisen taistelussaan sivistyksen puolesta Jakuutissa. Tämä liittolainen on kansan opettaja. Jakuutin valistustyöntekijäin ensimäinen edustajakokous suoritettiin tunnuslauseella: liitossa Kommunistisen Nuorisoliiton kanssa. Ja tämä liitto kantaa jo hedelmiä — neuvostorakenne alkaa saada laajaa menestystä Jakuutissa.

Aserbeitshanissa on tekstiiliteollisuuden uuden kollektiivisen työsopimuskamppailun yhteydessä esitetty erikoinen lisäpykälä, joka koskee nuorisoa. Liitto vaatii Korkeinta Kansantalousneuvostoa varoillaan järjestämään tehdas-työpaikkakouluja niin paljon että oppilasmäärä niissä tulee taatuksi 20 % nuorista työläisistä. KKTN puolestaan vaatii tuon määrän pysytettäväksi korkeintaan 12 %. Nykyään työskentelee Bakun alueen tekstiilitehtaissa 2,000 nuorta työläistä.

Burjatiassa, huolimatta kommunististen nuorisoliittolaisten lukumäärän huomattavasta kasvusta burjatilaisen nuorison keskuudessa, ei nuoriso ole täysin tyytyväi-

nen liiton työmuotoihin. Muutamissa aimakeissa (heimokunta) on alettu järjestää itsenäisiä nuorison järjestöjä. Sosialliselta kokoonpanoltaan ovat nämä järjestöt muodostuneet enimmäkseen keskivarakkaasta nuorisosta. Burjatian NLKNL:n Aluekomitea tutkii näitä ilmiöitä, ryhtyen toimenpiteisiin voimistuttaakseen liiton järjestöjen työtä keskivarakkaan nuorison keskuudessa.

Tämän vuoden alussa avattiin Irkutskin läänissä talonpoikaisnuorisolle burjatilainen koulu. Koulu on ottanut maataloudellisen ja karjanhoidollisen suunnan. Tässä koulussa opetetaan 40 arolais-burjattia. On asetettu tehtäväksi vielä lähiaikoina avata yksi talonpoikaisnuorison koulu Aiginskin aimakissa. Koulussa tullaan opettamaan yksinomaan burjatteja.

Kyisyil.

Kiinan taistelu maailman imperialismia vastaan.

TOV. LENIN määritteli kansainvälisen vallankumouksen olemuksen seuraavin sanoin: "Köyhälistön nousu oman maansa porvaristoa vastaan plus kansojen nousu siirto- ja riippuvaisissa maissa". Tov. Sinovjev kirjoituksessaan "Pravdassa" (8.6.1925) Shanghain viime kesäisten lakkotaistelujen johdosta lisäsi tähän Leninin lausuntoon: "Ja nyt tämä määritelmä muuttuu yhä enemmän lihaksi ja vereksi. Ei ole kaukana aika, jolloin Shanghain ja Kalkuttan, Hankoun ja Madrasin, Tshindaun ja Kairon, Pekingin ja Aleksandrian välillä alkaa kaikua valtava (yhteiseen taisteluun) kutsu. Ja tällöin alkaa myös kasvaa ja vahvistua vallankumouksellinen taistelukutsu toiselta puolen kaikkien näiden siirto- ja riippuvaisten maiden keskustain ja toiselta puolen Lontoon, New Yorkin, Tokion, Parisin köyhälistön välillä. Kiinassa ja Egyptissä asiat ovat kehittyneet jo niin pitkälle ,että työläiset siellä ovat vallanneet verstaita ja tehtaita. Indiassa työläisten liikehtiminen kasvaa ja laajenee. Vallankumouksellisten liikkeiden sarastukset Idässä punahohteellaan hälventävät yli koko maailman lepäävän mustan porvarillisen taantumuksen pimeyttä. Shanghain työläisten vaatimus vieraiden maiden imperialististen sotavoimien poistamisesta Kiinasta saa mahtavan vastakaiun ei ainoastaan Moskovassa ja Leningrdissa, vaan kaikissa maailman pääkaupungeissa. Englannin ammattiyhdistykset alkavat täyttää kansainvälistä — proletaarista velvollisuuttaan. Kuta enemmän Europan "vakiintuva" kapitalismi sortaa ja rääkkää "oman maansa" työläisiä, sitä enemmän Europan proletaarit alkavat, vihdoinkin, europalaisen "provinsialismin" ahdasmielisyydestä ja sitä enemmän he alkavat kiinnittää huomiotaan ja antaa kannatustaan vallankumousliikkeelle siirto- ja puolisiirtomaissa. Europalaiselle työläiselle siirto- ja puolisiirtomaiden vapausliikkeiden tukeminen on kiintoinen ja tärkeä asia, ei ainoastaan sen tähden että työväestö on ainoa tulevan maailman vallankumouksen loppuun asti vallankumouksellinen luokka-johtaja, vaan se on sille yksinkertaisesti myös työvoimansa myyjä-ominaisuudessa tärkeä".

"Kuitenkaan useilla Europan työläisillä ei ole vielä käsitystä Kiinan tapausten suuremmoisesta merkityksestä. Europa — vaikkakin suuri manner, on kuitenkin nykyisessä kansainvälisessä vallankumouksellisessa mielessä — provinsi (maakunta). Ja tämä provinsialismi (nurkkakuntaisuus) vallitsee Europan työläisten johtajien keskuudessa. Heidän mielestään Indian (Aasian yleensä) tulee kiinnostaa meitä (venäläisiä), mutta ei heitä". — Jo 1910—1912 tov. Lenin kirjoitti "takapajuisesta Europasta" ja "edellä kulkevasta" Aasiasta, sillä että Aasian kansat noustessaan taisteluun imperialisteja vastaan olisivat "edellä kulkevia" kansoja, mutta "Europa", jossa työläisiä ajettiin ja vieläkin ajetaan imperialismin kunniaksi teurastuskentille ,on tässä mielessä maapallon takapajuisin osa".

"Sivistyksessä edellä kulkevassa Euro-

passa, loistavasti kehittyneine teknikoineen, rikkaine, monipuolisine sivistyksineen ja perustuslakineen on nyt eteen astunut sellainen historian hetki, jolloin hallitseva porvaristo, peläten kasvavaa ja voimistuvaa proletariaattia, tukee kaikkea takapajuista, kuolevaa, keskiaikaista. Kuoleva porvaristo liittoutuu kaikkien elähtäneiden voimien kanssa säilyttääkseen järkkyvän orjuuden". Edistyksellisessä "Europassa ainoastaan proletariaatti on **edistyksellisenä luokkana.** Mutta porvaristo on valmis kaikkiin raakalaisuuksiin, petomaisuuksiin ja rikoksiin puolustaakseen lahoavaa kapitalistista orjuutta. Se ryöstää Kiinaa ja auttaa Kiinassa kansanvallan vihollisia... Koko nuori Aasia, se on Aasian satamiljoonaiset työntekijät omaavat luotettavan liittolaisen kaikkien sivistysmaiden proletariaatissa. **Ei mikään voima maailmassa voi estää sen voittoa, joka tulee vapauttamaan niin Europan kuin Aasiankin kansat'.** — Näin Lenin silloin kirjoitti.

V. 1917 tämä Leninin ennustama ja monia vuosia johtama proletariaatin voittokulku alkoi, vapauttaen 1/10 maapallon, Europan ja Aasian kansoista kapitalismin ikeenalaisuudesta. Syntyi työläisten ja talonpoikain tasavalta, Neuvostovalta, nyt kymmenien Europan ja Aasian kansojen Sosialististen Neuvosto-Tasavaltain Liitto. Taistelu proletariaatin ja porvariston, sorrettujen kansojen ja niiden imperialististen orjuuttajien välillä on sitten vuosi vuodelta yhä enemmän kärjistynyt, laajentunut ja syventynyt kummallakin puolella; kuolevan porvariston — vanhan järjestelmän — ja edistyksellisen, nousevan proletariaatin sekä sen liittolaisen, orjuutettujen kansojen työtätekeväin — uuden maailman — välillä kaikki voimat nyt tavattomalla nopeudella kokoontuvat ja järjestyvät uuteen jättiläismäiseen, ratkaisevaan otteluun.

*

Viime vuosien Kiinan tapaukset — melkein lukemattomine, mitä moninaisimpine taisteluineen, paikallisten ja yleisten vallassaolijain, hallitusten, kenraalien kumouksineen, vallasta syöksymisineen, vallasta taistelevine japanilais-, englantilais-, amerikalais-"ystävällisine" ryhmineen, koolinen, kiinalais-vallankumouksellisine, kommunistisine puolueineen, ylioppilaiden, kauppiaiden, pikkuporvareiden, talonpoikain ja työläisten järjestöineen — nämä tapaukset eivät ole erillisesti ja erikoisesti enää kiinalaisia tapahtumia, vaan ne ovat yhtä monta lukua kuolevan kapitalismin ja valtaan nousevan proletariaatin kansainvälisen taistelun historiasta. Tshindaun, Shanghain, Hankoun, Honakongin, Tientshinin y.m. lakkotaisteluissa eivät kiinalaiset työläiset ja Japanin, Englannin, Yhdysvaltain j.n.e. imperialistiset joukot seisseet vastakkain ja taistelleet vain ratkaistakseen kysymyksen työpäivän lyhentämisestä, palkkain korottamisesta, työsuhteiden ja tehdaskomennon parantamisesta kiinalaisille lapsi-, nais- ja miestyöläisille, vaan samaan aikaan seisoi heissä Kiinassa vastakkain kansainvälinen koko porvarillinen maailma ja kansainvälinen proletariaatti — uusi maailma — näissä kaukaisissa taisteluissa koettaen ratkaista Europankin proletariaatin kohtaloille tärkeitä kysymyksiä. Tshang-Tso-Lin ei taistele ainoastaan omien valta- ja omaisuus- sekä Japanin kapitalismin saalistusetujen puolesta, mutta samaan aikaan ja nyt jo pääasiassa kansainvälisen porvarillisen taantumuksen aasialaisena Mussolinina yhä laajenevaa ja voimistuvaa proletariaatin vallankumousta vastaan. Vu-Pei-Fu ei nykyään enään taistele vain turvatakseen ja laajentaakseen englantilaisten ja amerikalaisten isäntiensä kivihiili-, nafta- y.m. ryöstöalueista, kauppa-, teollisuus-, rauta- y.m. etuoikeuksista Keski-Kiinan (Jang-tshe-joen) väki- ja luonnonrikkailla alueilla, vaan samassa ja nimenomaan myös maailman kapitalistisen riistojärjestelmän puolustamiseksi sen jättiläismyrskyn tuholta, joka, jos se Kiinassa pääsisi esteettä valloilleen, varmasti leviäisi sieltä yli maailman. Kiinan kansallisvallankumouksellinen puolue Kvo-min-tang ja kansallisarmeijat (puhumattakaan Kiinan kommunistipuolueesta ja ja työväen ammattijärjestöistä) eivät objektiivisesti (asian nykyisestä luonteesta riippuen) ole enään puhtaita kiinalaisia taistelujärjestöjä, vain Kiinan kohtaloista taistellak-

seen ja saattaakseen ne Kiinalle onnelliseen ratkaisuun, vaan ne ovat mahtavia osia siitä kansainvälisestä rmeijasta, joka proletariaatin ja sen puolueen, kommunistien johdolla murskaa kapitalistisen järjestelmän rintavarustuksia ja perustuksia. Ne iskut, joita vanha ja uusi maailma antavat toisilleen Pekingin porteilla, Jang-tshe-joen, Hoang-hon varsilla, Shanghaissa, Hongkongissa, Mandshuriassa, Etelä-Kiinassa, tuntuvat ja vaikuttavat Berlinissä, Parisissa, Lontoossa, kaikkialla missä työ ja pääoma seisovat vastakkain. Kuta suurempi on Kantonin tai kansallisarmeijain taikka Kiinan työläisten antama isku, sitä suurempi sen vaikutus Europassa ja sitä helpompi on Europan proletariaatille kukistaa luokkavihollisensa. Kaikki tämä voi monen mielestä olla jo itsestään selvä asia, mutta samalla on kuitenkin vielä totta, että tämän ehkä jo itsestään selvän asian kerrassaan mittaamaton tärkeys ei vielä likimainkaan ole kaikkialla ja laajoille joukoille edes lähestulkoonkaan selvä. Ei voi olla muuta kuin yksi mielipide, nim. että se on tehtävä selväksi, tehtävä mitä kansanomaisimmaksi, tehtävä laajojen joukkojen mielenkiinnon yhdeksi keskeisimmäksi asiaksi. Meillä Neuvostoliitossa se jo sitä on, mutta useissakaan Länsimaissa ei vielä sitä ole.

Mainitsemassani kirjoituksessaan Sinovjev lausuu: "Englantilainen ja japanilainen ja varsinkaan ensinmainittu imperialismi eivät voi enää elää ilman siirto- ja puolsiirtomaiden rosvoamista. Ilman sellaisten maiden kuin Kiinan rosvoavaa riistämistä ei olisi ylimääräisiä liikevoittoja, ei olisi mahdollisuuksia omassa maassa lahjojen ostaa työväen aristokratistunutta, porvarillistuttunutta johtajakerrosta. **Joko** on rosvottava siirtomaita, **tai** muuten omassa maassa kiiruhdetaan proletaarisen vallankumouksen tuloa. Tämä on englantilaisen imperialismin toiminnan kannustimena. Mutta historian dialektika (kehitys vastakohdittain, vastakohtaan johtuminen) aiheuttaa sen, että **juuri sen kautta kun siirtomaita riistetään joudutetaan kansallis-vapautusliikettä Idässä ja siten juuri joudutetaan proletariaatin vallankumousta imperialistisessa Englannissa.**

Jos kapitalismille nousu- ja kukoistusasteellaan oli jo ominaista siirtomaiden petomainen ja hillitön riisto ja eläimellisen raaka sorto, niin nyt rappeutumis-luhistumiskaudella kaikki tämä vain monin kerroin kasvaa ja kiihtyy, johtuen siitä, että kapitalismi taistelee kotimaassaan, taistelee yleensä elämästä ja kuolemasta. Rikkaiden Amerikan siirtomaiden menetys ei merkinnyt Espanjalle ja Ranskalle, että vallassoleva ja valtaan nouseva luokka olisivat sen kautta joutuneet perikadon partaalle, että niitä olisi uhannut työtätekevien luokkien puolelta koko riistojärjestelmän hävitys. Saksan porvaristolle antoi siirtomaiden menetys tietenkin ankaran iskun, mutta ei vielä suoranaisesti merkinnyt sille luokkavaltansa perustuksien luhistumista — vaan Saksasta itsestään tuli Amerikan, Englannin ja Ranskan puolsiirtomaa. Sen sijaan Englannin, Ranskan, Japanin ja osaksi Yhdysvaltain kapitalismille siirto- ja puolsiirtomaiden menetys, kullekin erikseen ja varsinkin kaikille yhteisesti, merkitsee niin tuhoisaa iskua, että ne — ensitilassa juuri Englannin kapitalismi — joutuisivat kapitalistisen järjestelmän vararikon ja suoraa päätä vallankumouksen partaalle, sen pyörteisiin. Sen tähden me näemme, että etupäässä juuri nämä neljä imperialistista valtiota: Englanti, Japani, Yhdysvallat ja Ranska Kiinassa nyt muodostavat sen rosvo- ja ryövärikoplan, jotka (keskenäänkin taistellen ryöstösaalista) pinnistävät kaikki voimansa, käyttävät kaikki konnankoukkunsa lyödäkseen nousevan Kiinan maahan, repiäkseen sen palasiksi ja kahlehtiakseen vuosisadoiksi orjuuteensa.

*

Maailmansodan jälkeen, voittajavaltojen jaettua keskenään Saksan siirtomaat, jakautuvat siirtomaat imperialististen valtain kesken seuraavasti (ensisarekkeessa ala neliöpenikulmissa, seuraavassa siirtomaiden asukasluku miljoonissa):

Japani	111,982	21,2
Englanti	12,436,000	402,0
Ranska	5,382,000	54,0
Yhdysvallat	716,740	12,2
Hollanti	733,700	50,0
Belgia, Portugali, Italia, Espanja, Tanska	2,602,070	19,6

Kiina käsittää varsinais-Kiinan 18 maakuntaa, ala 1,522,420 eng. neliöp., asukasluku 415 milj., ja ulko-Kiinan, n.m. Tibet, Itä-Turkestani, Djungaria ja Mongolia sekä Mandjuria, ala yht. 2,744,840 n.p., asukasluku 30 milj., ala yhteensä 4,267,260 n.p. ja 445 milj. asukasta; 26 asukasta n.p. kohti (varsinais-Kiinassa 276 asukasta n.p. kohti). Väestötiheys vars.-Kiinassa paljon suurempi kuin Europassa, jossa se on: Belgiassa 273, Englannissa 158, Saksassa 128, Ranskassa 83, Ukrainassa 52 asukasta n.p. kohti, mutta koko Kiinassa paljon alempi. 90 pros. väestöstä on kiinalaisia, loput mandjureja, mongoleja, tibettejä, malajeja, hinduja y.m. Japanilaisia asuu maassa 144 tuhatta, ranskalaisia 24,500, englantilaisia 9,300, amerikalaisia 820, joitakin tuhansia venäläisiä valkokaartilaisia y.m., yhteensä ulkomaalaisia lähes 200 tuhatta.

Varsinais-Kiinan 6 pohjoista maakuntaa Hoangho-joen varrella, ovat Gang-su, Shenshi, Shansi, Ho-nan, Tshi-li ja Shan-dung; 123 milj. asukasta. Kaupunkeja: Peking, Tien-tshin, Tshin-dao y.m. Keski-Kiinan Jang-tshe-joen 7 maakuntaa: Se-tshuang, Hu-bei, Hu-nan, Tshang-shi, An-hoi, Tshang-su ja Tshe-tshang; asukkaita 206 milj., kaupunkeja: Nanging, Honkou, Vutshang, Shanghai y.m.

Etelä-Kiinan 5 maakuntaa: Guang-ring, Fu-tshieng, Jun-nan, Guitshou ja Guangsi; 84 milj asukasta, kaupunkeja: Kanton, Hong-kong (eng.), Macao (ptro.) y.m. Etelä-Kiinan maakunnat ovat liittyneet yhteen, muodostaen Etelä-Kiinan Tasavallan, Kanton pääkaupunkina ja vallankumoustaistelun varsinaisena keskuksena.

Mandjurian 3:ssa maakunnassa on yhteensä 14 milj. asukasta; kaupunkeja: Mukden ja Harbin.

80 pros. Kiinan väestöstä on maanviljelijöitä, noin 1,5 milj. teollisuustyöläisiä, käsityöläisiä, "rikshoja" (kantajia, vetokuljettajia), kuleja y.m. 2,6 milj. ja maaseudun kyläkäsityöläisiä kymmeniä miljoonia. Teollisuustyöläisistä on 600 tuhatta naisia, alaikäisiä ja lapsia myös tavattoman paljon.

Maanviljelys, kansan pää-elinkeino, varsinkin mitä tulee ravintokasveihin, maanmuokkaukseen, viljelystekniikaan ja välineisiin nähden, on sangen alkuperäisellä asteella ja alueettain mitä erilaisin. Viljelyksen alaisena on noin 75 milj. desjatinaa ja yhden perhetalouden viljelysalue varsi.-Kiinassa harvoin nousee 2:een desjatinaan, yleensä ollen kääpiöviljelystä (alle desjatinan). Viljelmien pienuus, teknikan takapajuisuus, yleinen köyhyys, raskaat säännölliset ja säännöttömät verot, sotilaiden pakko-otot, ja ryöstöt sekä hävitystyö, ja viimeaikoina ulkomaisten kapitalistien parhaiden viljeiysmaiden maavaltaukset, talonpoikais-käsityötuotteiden työntäminen pois markkinoilta halvemmilla tehdastuotteilla, kaikki nämä seikat ovat taloudellisesti kurjistaneet Kiinan maanviljelysväestön tilanteen äärimmilleen, lähelle ryysyproletariaatin asemaa, saattaen talonpojat joukolla hylkäämään maansa ja muuttamaan kaupunkeihin, painumaan vuokralaisuuteen, siirtymään Mandjuriaan, Siperiaan.

V. 1917 vain 53 pros. Kiinan talonpojista kylvi omaan maahansa, 20 omaan ja vuokramaahan ja 27 vuokramaahan.

Poikkeuksen tässä suhteessa tekee Mandjuria, Kiinan vilja- (tai oikeastaan papu-) aitta. Täällä on viljelyksen alla 10,5 milj. hehtaaria (noin 9,5 milj. desj.) eli kaksi kertaa niin paljon kuin Japanissa (5,742,000 ha). Viljelyskelpoista maata on lisäksi vielä 9,8 milj. ha. Keskimäärin on täällä perheen hallussa 2—45 ha. etelä- ja 5—75 ha. pohjois-Mandjuriassa. Ravintokasvien tuotto on Mandjuriassa noin 1,5 milj. tonnia (100 milj. puutaa) yli oman tarpeen, joka myydään Japaniin, vars.-Kiinaan tai viedään ulos muualle.

Maanviljelyksen pää- ja myös ulosvientituotteita ovat riisi (koko tuotanto 35 milj. tonnia), jauhot ja jyvät (vienti noin 400 tuhatta tonnia), pavut, papuöljy y.m. sen tuotteet, tee (viennin arvo noin 40 milj. dollaria v. 1918; teeviljelyksessä työssä 60 milj. ihmistä), puuvilla (viljelysalue noin 3,2 milj. ha. eli 3 milj. desjat.), sokeri (vienti 1918 noin 90 milj. ruplaa, 1919 enään noin 55 milj. ruplaa), silkki (Kiina kasvattaa 27 pros. maailman koko silkkituotannosta, vienti 1921 noin 170 milj. ruplaa).

Luonnonrikkauksiinsa nähden on Kiina laskemattomien rikkauksien maa ja vielä huonosti tutkittu. Kivihiiltä Kiinassa on arvioitu löytyvän 1,337 milj. tonnia (81,5 miljaardia puutaa), siitä antrasiittiä 378,5 milj. tonnia ja koksattavaa 958,5 milj. tonnia. Kiinan teoloogisen komitean viimeisten laskelmien mukaan olisi kivihiiltä 23,355 milj. tonnia, eniten Shan-shin, Tshi-lin, Ho-nanin ja He-nanin maakunnissa. Kivihiilituotanto v. 1921 oli 19,876,000 tonnia, siitä 9,485,000 tonnia eli yht. yli 50 pros. ulkomaalaisten tai puolulkomaalaisten kaivosten tuotantoa.

Rautamalmilähteet arvioidaan 1,000 milj. tonniin. V. 1916 oli tuotanto 1,338,250 tonnia, maailmansodan jälkeen 450,000 tonnia. Antimonia (Kiinassa maailman suurimmat lähteet) 40 pros. maailman toutannosta; tuotanto v. 1913 oli 2,356 tonnia, 1920 — 8,095 tonnia.

Löytyy tinaa, kultaa, hopeaa, lyijyä, kuparia, sinkkiä, elohopeaa, joiden tuotanto ja ulosvienti on vielä kehittämätön ja alhainen.

Kiinassa on löydetty myöskin öljyä. Shenshi-maakunnassa yksin arvioidaan öljyalueet noin 500 neliövirstaksi.

Tehdasteollisuus Kiinassa alkoi kehittyä viime vuosisadan 90-luvulla ja on niinollen vielä verrattain nuori. Sen rinnalla vallitsee vielä luja koti-käsiteollisuus ja käsiteollinen verstastuotanto. Kuinka nopeasti Kiinassa nousee nykyaikaisia tehdasyrityksiä, ilmenee seuraavista luvuista: Vuosina 1918 — 19 perustettiin Tshi-lin maakunnassa 32 uutta teollisuuslaitosta, pääomat 45 milj. dollaria; Tshang-sussa 53 laitosta, pääomat 18 milj. dollaria; Cirinissä 13, pääomat 24 milj. dollaria; muissa maakunnissa 71 laitosta, pääomat 17 milj. dollaria.

Tärkeimmät teollisuusalat ovat: tekstiili-(kangasteollisuus), metalli- ja jauhomyllyteollisuudet. V. 1891 oli 2 kangastehdasta, niissä työläisiä 15,000; v. 1916 oli 42, värttinöitä 1,154,000, työläisiä 160,000; v. 1923 oli 74 tehdasta, värttinöitä 2,680,000, kutomokoneita 8,600, työläisiä 240,000. V. 1924 oli suunniteltu 20 tehdaslaitoksen rakentaminen yli 1,000,000 värttinän lisäyksellä.

74:stä kutoma- ja kehruutehtaista omistavat ulkomaalaiset 39, niistä japanilaiset 16, värttinöitä 469,000.

Silkkiteollisuus- ja kutomotehtaita on 216, värttinöitä 65,970, työläisiä 120,000 mukaan lukien apuna olevat käsityöläiset. Suuremmat tehtaat ovat Shanghaissa, *) Kantonissa, Hon-koussa.

Metalliteollisuudessa on työläisiä 200 tuhatta; suurimmat tehtaat ovat Hon-koussa, Hong-kongissa (englantilaisten) ja Shandung-maakunnassa.

Rautateitä on noin 11 tuhatta y.m.; työläisiä 120 tuhatta. Rautateihin kiinnitetyistä pääomista on suurin osa ulkomaiden kapitalistien; rautateiden rakentaminen on sentähden tullut noin 3 kertaa kalliimmaksi kuin esim. Indiassa, Etelä-Afrikassa, Australiassa ja 2 kertaa kalliimmaksi kuin Yhdysvalloissa.

Ulkomaan kauppa on nopeasti kasvanut. V. 1910 oli tuonti 462,9 milj. ja vienti 380,8 milj. Hainan taelia (=1,30 — 1,50 ruplaa); v. 1924 vastaavat luvut nousivat 923,4 milj. ja 752,9 milj. taeliin. Lisäys kumpaiseenkin nähden oli 100 pros.

Viime vuosien teollisuuden ja kaupan nopea kehitys on aiheuttanut pankkitoiminnassa huomattavan laajentumisen. Amerika Englanti, Ranska ja Japani perustivat v. 1920 ulkomaalaisten pankkien konsortiumin (renkaan), sen kautta yhteisin voimin tukahuttaakseen kiinalaisen kilpailun ja painaakseen maan teollisuuden ja kaupan täydelliseen riippuvaisuuteen ulkomaiseen pääomaan nähden.

Kiinan ulkomaiset valtiovelat ovat (1924) 2,5 miljaardia kultaruplaa ja kotimaiset 500 miljoonaa kultaruplaa, molemmat verrattain alhaiset, mutta sekasortoisten olojen tähden vaikeat ja rasittavat.

Kuinka tavattoman suuret ovat ulkomaalaisten kapitalistien riistotulot Kiinasta, käy osittain ilmi seuraavista numeroista:

Tulot ulkomaakaupan tulleista noin 40 milj. rpl. vuosittain, v:sta 1895—1921 yli 1,000 milj. ruplaa;

---

*) Shanghai on Kiinan suurin teollisuuskeskus, väestö noin 4 milj., teollisuuslaitoksia 101, niistä 65 ulkomaisten kapitalistien; työläisiä noin 600 tuhatta.

sisämaankaupan tulleista (eri maakuntain rajoilla j.n.e. kannetut) 260 milj. viimeisinä 13:na vuotena;

tulot suolaveroista, jotka Yhdysvaltain, Englannin ja Japanin imperialistit itselleen kiskovat, yli 1,000 milj. dollaria viimeisten 20 vouden aikana.

Vuosittain nousevat ulkomaalaisten kapitalistisen ryöstötulot Kiinassa miljaardeihin kultarupliin. (A. Arsharuni: "Mitä tapahtuu Kiinassa").

Kiinan työläinen on imperialistisen kapitalismin orja. Keskimäärin palkka vaihtelee 16—30 shillingiin kuussa (7—15 ruplaan). Naisten palkka tehtaissa on 2½—6 pensiä päivässä (10—20 kopeekkaa). Työpäivä lapsille, naisille, miehille on 12—15 tuntinen. Useissa tehtaissa on naisten ja lasten yötyö käynnissä. Äideillä on lapsensa mukanaan tehtaassa; lasten työ on hyvin yleinen, alkaen 6-vuotisista. Tehdasolot on mitä kurjimmat; työläisten terveyden ja turvallisuuden suojelus puuttuu kokonaan, samoin vakuutus; työläisten kohtelu on eläimellisen raaka.

Teollisuustyöläisten lukumäärä ja järjestyneisyys eri aloittain näkyy seuraavista numeroista:

Tekstiili	240,000	8 %
Silkki	120,000	8 "
Tupakka	110,000	15 "
Kemiallinen	100,000	5 "
Tulitikku	80,000	2 "
Nahka	20,000	2 "
Kirjapaino	70,000	2 "
Paperi	30,000	1 "
Metalli	200,000	10 "
Puu	30,000	1 "
Laivarakennus	25,000	3 "
Sementti	20,000	1 "
Mylly	20,000	1 "
Rautatieläiset	120,000	60 "
Merikuljetus	80,000	70 "
Vuorityö	200,000	2 "
	1,465,000	12,5 %

Työväen luokkajärjestöjä alkoi Kiinassa syntyä vasta maailmansodan jälkeen, jolloin teollisuus nopeasti kehittyi. Sen jälkeen on näitten luokkataisteluperiaatteen kannalla olevien järjestöjen lukumäärä nopeasti lisääntynyt ja niiden jäsenmäärä harppaamalla kasvanut. Niihin ovat viime aikoina myös alkaneet sulautua tai niiden rinnalla hävitä näyttämöltä ne monenlaiset vanhanaikuiset järjestöt, joita oli syntynyt Kiinan työläisten keskuudessa kapitalismin maahan tunkeutuessa. Niitä oli: käsityöläis-ammattikunnalliset yhdistykset, samoihin perheisiin ja sukuihin kuuluvien työläisten yhtymät, kotipaikkayhteyden perusteella syntyneet toveruuskunnat. Kiinan porvariston v. 1911 perustamat ammattiyhdistykset y.m., joiden jätteitä vielä on olemassa siellä täällä eri kaupungeissa.

V. 1921 perustettiin "Ammatillisten järjestöjen yleis-kiinalainen sihteeristö", keskustoimistoineen Shang-haissa. Nykyään Shang-hain lähes 600,000:sta työläisestä jo huomattava osa kuuluu tämän järjestön alaisiin liittoihin. Kantonin 400,000:sta työläisestä on vieläkin suurempi osa järjestyneitä (100,000—200,000 välillä). Hong-kongissa 200,000 työläistä) järjestyneisyys on myös verrattain korkealla, samoin Macaossa, Honkouossa, Tien-tshinissä. Tshin daussa y.m. Yhteensä lienee tässä liitossa jäseniä jo 300,000—400,000 välillä. Yleiskiinalainen ammattijärjestö lukeutuu Punaiseen Ammatti-internatsionaaleen.

Työväen ammatillista järjestymistä luokkataisteluperiaatteen pohjalla ovat Kiinassa tavattomasti jouduttaneet ne monet veriset lakkotaistelut, joita Kiinan nuoren proletariaatin on viimeisten 10—15 vuoden aikana täytynyt käydä imperialistista kapitalismia vastaan. Huomattavimmat niistä ovat vuosien 1911—12 lakot, v. 1922—23 Hongkongin merimiesten, Kailanin kaivostyöläisten ja Peking—Honkoun rautatieläisten yleislakko sekä viime vuoden laajat, tavattoman sitkeät, vallankumoukselliseksi, imperialismivastaiseksi liikkeeksi kehittyneet lakkotaistelut Tsin-daossa, Tien-tshinissä, Hong-kongissa ja ennen kaikkea Shanghaissa. Näissä taisteluissa on Kiinan proletariaatti kulkenut läpi tulikasteensa, järjestöllisesti ja periaatteellisesti kohonnut vallankumouksellisen luokkataistelun tasolle, saanut itselleen selväksi todellisen historial-

lisen päämääränsä — imperialismin kukistamisen. Kiinan kommunistisella puolueella, joka perustettiin v. 1921, on näissä järjestöissä suuri vaikutusvalta ja mahtava joukkovoima, jonka taistelujohtajana se pienuudestaan huolimatta on jo nykyään kansainvälisen kapitalismin vihatuimpia ja samalla vaarallisimpia vstustajia, imperilismin eellimmäisiä haudankaivajia.

Taistelu ulkomaista imperialismia vastaan on Kiinssa laajempi liike kuin vain työväen taistelua sitä ja kapitalismia vastaan. Se on yleiskansallista vallankumousliikettä siinä mielessä, että siihen ottavat osaa Kiinan kaikki, vallitsevaan sekasortoon, ulkomaisten imperialistien riistoon ja sortoon, edellisistä johtuneeseen taloudelliseen kurjuuteen, mielivallan alaiseen asemaansa j.n.e. tyytymättömät ainekset: Kiinan kauppiaat, pikkuporvarit, käsityöläiset, henkisen työn tekijät, ylioppilaat ja yhä suuremmissa joukoissa talonpojatkin. Tämän vallankumouksellisen kansallis-vapausliikkeen johdossa on Sun-Jat-Senin perustama ja vuosikymmeniä johtama Kvo-min-tang (kansallis-vallankumouksellinen puolue), yhdistäen kaikkien mainittujen ryhmäin vallankumoukselliset yhdeksi puolueeksi. Sen jälkeen kun puolueen vasemmisto, vielä Sun-Jat-Senin eläessä pääsi siinä voitolle, on se pikkuporvarillis-kansallisesta sosialismista (sen oikeistosiipi pyrki siitä kehittämään porvarillis-liberaalisen puolueen) ottanut askeleen vasemmalle, lähestynyt työväkeä ja talonpoikia, ollen nyt enemmän Kiinan työtätekeväin luokkien kansanvaltainen, kansallis-sosialistinen puolue. Tämän mukaisesti on se nyt lähestynyt myös Kiinan Kommunistista puoluetta, ja viime mainitun vaikutus Kvo-min-tangissa ei suinkaan ole enää vähäinen.

V:sta 1918 on Kvo-min-tang ollut Etelä-Kiinan tasavallan (3—6 maakunta, 70—100 milj. asukasta) hallituspuolueena. Turhaan ovat maailman imperialistit koettaneet kukistaa "Kantonin punaista hallitusta" kymmenien kiinalaisten palkkakenraaliensa armeijoilla, piirityksellä, rannikon sululla, kenraalien ja taantumusporvrien kapinoilla itse Kantonin alueen sisällä jne. Kaikista näistä taisteluista ja vehkeilyistä on Kanton selviytynyt voittajana, ja nyt täytyy jo sen mahtavimmankin vihollisen — Englannin porvaristonkin puhua sen tunnustamisesta, kuten sen aikoinaan täytyi taipua tunnustamaan Neuvostoliitto. Vielä enemmän — näiden taistelujen tuloksena on ollut, että Kvo-min-tang kehittyen todelliseksi kansan puolueeksi on alkanaut iskeä juurensa kaikkialle Kiinassa, Pekingiä ja Mandjuriaa myöten. Keski- ja Pohjois Kiinassa eri imperialististen valtain palkkakenraalien taistelussa isäntiensä riistoetujen puolesta, on viimeisen parin vuoden aikana kenraali toisensa jälkeen joutunut hakemaan tukea nousevista kansajoukoista, omaksumaan niiden asian ja lähestymään Kvo-min-tangia. Näin ovat syntyneet ne 4—5 kansallisarmeijaa, jotka eri osissa Keski- ja Pohjois-Kiinaa ovat taistelleet Japanin, Englannin, Yhdysvaltain palkka-armeijoita, Tsang-Tso-Linin ja Vu-Pei-Fun jonkkoja vastaan, itse niistä eroten. Tällä kertaa nämä kansallisarmeijat ovat pitkällisten ja ankarain taistelujen tuloksena, jossa petoskin on osaansa näytellyt, huvenneet I:seen kansallisarmeijaan, ja sekin joutunut perääntymään alkuperäisille asemilleen, Kalganin seuduille (Pekingistä luoteeseen). Tsang-Tso-Lin ja Vu-Pei-Fu ovat näinollen jälleen Pekingin valtiaita. Mutta niin ne olivat myöskin viime vuonna ja Tsang-Tso-Lin in joukot lisäksi olivat vallanneet koko rannikko-Kiinan, hyökäten Kantonin alueelle ja uhaten sitä vaarallisella piiritykssodalla.

Shanghain lakkotaistelusta m.m. tuli se kipinä, joka sytytti laajan palon yli koko Kiinan ja jonka välillisenä seurauksena oli Tsang-Tso-Linin pakko perääntyä Mukdeniin asti, ollen sielläkin hiuskarvan varassa kukistua, kun alipäällikkönsä Go-Sun-Lin nousi häntä vastaan kapinaan. Japanin antama sotilaallinen ym. apu, japanilaisten toimittama Go-Sun-Linin salamurha pelasti sillä kertaa Mukdenin porteilla Tsang-Tso-Linin. Mutta tietysti vain joiksikin kuukausiksi. Vallankumousliikkeen v. 1925 saavuttamia voittoja ei niin vain pois lakaista. Imperialistit voivat korkeintaan Kvo-min tangilta, kansallisarmeijoilta valloittaa tänään sen tai

tuon kaupungin taikka alueen takaisin, mutta niitä, jo miljooniin nousevia kansajoukkoja, jotka ovat nousseet vallankumous- tai kansalliseen vapaustaisteluun, ne eivät enää voi voittaa puolelleen, eivät voi tehdä entisten kaltaisiksi, vaan käy päinvastoin: — niiden tyytymättömyys, viha, taistelunhalu ja lukumäärä vain monin kerroin kasvaa. Nyt v. 1926 se on jo monin kerroin suurempi kuin mitä se oli v. 1925, kansallis-vapautusliikkeen voittojen aikana. Siinä tae, että seuraavan hyökyaallon noustessa Kiinassa maailman kirottua imperialismia vastaan — joka ei ole ajassa kovinkaan kaukana — kansallisvallankumouksellinen liike kykenee jo antamaan sisäisille vihollisille — imperialistien kiinalaisille palkkakenraaleille — musertavan iskun. Ja siinä lopulta tae sillekin, että ennen pitkää maailman imperialistit saavt sanoa ikuiset hyvästit Kiinalle. Kiinan täydellinen vapautus ei ole enää vuorien takana, kuten ei imperialismin yleinen romahduskaan.

Leo Laukki.

Suomen pienviljelyksestä.

I. Porvarillinen maareformi

JOKAISESTA kuudesta maanviljelijästä Suomessa on viisi pienviljelijöitä. Tilastojen mukaan on näet kokonaista 250,000 sellaista viljelijää, joilla on peltomaata 0,5—10 hehtaaria. Puolen hehtaaria omaavat eivät tietenkään ole enää varsinaisia pienviljelijöitä. Toiselta puolen taas pienviljelijöihin on epäilemättä laskettava tiloja, joilla on peltoa enemmän kuin 10 ha. Onhan sellaisia esim. itsenäistyneitten torpparien joukossa, jota paitsi tilan etäisyydellä liikepaikoista yms. seikoilla on suuri merkitys tilan luonteelle hehtaariluvusta huolimatta.

Pienviljelijöistä lienee nykyisin itsenäisiä, omalla maalla, lähes 200,000, loput vuokramaalla. Porvarit esittävät kaikkialla komeasti 250,000 itsenäistä pienviljelijää, joka luku muka läheisessä tulevaisuudessa nousee 300 tuhanteen. Se on kuitenkin toistaiseksi liioittelua.

Pienviljelijät muodostavat Suomen maalaisväestön keskuudessa valtavan ryhmän, (keskitalonpoikia, joilla on peltoa 10—15, oli 1910 — vain 48,179 ja suurtilallisia, joilla on peltoa yli 50 ha, oli samana vuonna ainoastaan 3,678). Pientilallisten joukon voittaa lukumäärässä ainoastaan tilattoman maalaisköyhälistön armeija, jota on puoli miljoonaa, ja jossa enemmistönä on maatalouproletariaatti (noin 300 tuh. työläistä).

Maanviljelyksestä sivuelinkeinoineen on laskettu saavan elantonsa noin 2 miljoonaa henkeä eli lähes $2/3$ osaa Suomen kansasta. Siitä on puolet eli miljoona tilatonta maalaisköyhälistöä ja kolmeneljäsosa miljoonaa pienviljelijäväestöä. Me näemme tästä, miten maalaisköyhälistön ja pienviljelijäin väestökerros muodostaa äärettömän enemmistön maanviljelysväestöstä ja puolet koko Suomen kansasta.

Suurtilallisten ja suurtalonpoikain määrä on mainittuun maanraatajain joukkoon verraten kuin pisara meressä. Ja kuitenkin on heidän hallussaan lähes 94 % kaikesta yksityisten hallussa olevasta maasta, samalla kuin työtätekevä maalaiskansa omistaa siitä vain 6 %, (kuitenkin on pienviljelijöillä kolmasosa maan pelloista). Ja kehityssuunta on yhä vaan maaomaisuuksien (metsätilojen) keskittymistä kohti, niin että Suomen maaperä samalla kun pientilallisia muodostetaan, joutuu vuosi vuodelta yhä harvempien suuromistajien, suurtilallisten ja tukki-

yhtiöiden haltuun, tietenkin etupäässä keskiomistuksen kustannuksella.

Tämä maaperän omistussuhde on perusepäkohta ja luokkavastakohta, joka ei kapitalistisen järjestelmän vallitessa voi lieventyä (koska suurtilalliset, puutavarayhtiöt ja pankit eivät voi pakkoluovuttaa itseänsä), ja joka tulee ehdottomasti proletarisen vallankumouksen ratkaistavaksi.

Luonnollista on, että porvaristo koettaa jonkinlaisilla uudistuksilla välttää kysymyksen ratkaisua.

"Suurta osaa Europan manteretta on kohdannut agraarireformien hyökyaalto, joka valtavasti on muuttanut maanomistussuhteita. Niinpä meilläkin on nopeasti ja verraten kivuttomasti pantu suurella yksimielisyydellä toimeen eräs suhteelisesti suuremmoisimpia agraariuudistuksia, joita kansojen historia tuntee. Sen sijaan, että meillä vielä vuonna 1901 oli noin 110,000 itsenäistä maanomistajaa, on maanomistajain luku nyt lähes 250 tuhatta eli enemmän kuin kaksi kertaa suurempi. Ja kun kehitys yhä jatkuu, tulee meillä ennen pitkää olemaan ainakin 300 tuh. itsenäistä tilallista".

Täten kirjoittaa "Pellervo" kuluvan vuoden ensi numerossaan herrojen uudistuksista. Samaa ovat porvarilehdet jo vuosia toitottaneet. Ja sosialidemokraattinen puolue on oikein virallisesti tahtonut merkitä, että nyt ovat torpparikysymys ja tilattoman väen maanhankintakysymys poistetut päiväjärjestyksestä.

Totta on, että proletaarisen vallankumouksen ensi vyöryn jälkeen (1918—19) täytyi porvariston Suomesta Jugoslaviaan asti, vieläpä lännempänäkin, yrittää toteuttaa jonkinlaista maauudistusta, hankkia maalaisköyhälistölle viljelystiloja, ratkaista feodalinen suurtila- ja torpparikysymys, j.n.e. Sillä maalaisköyhälistö oli noussut vallankumoukselliseen liikkeeseen proletariaatin johdolla, nostaen nyrkkinsä suurtilallisia ja suurtalonpoikia vastaan, jotka heitä riistävät joko feodalisina alustalaisina, torppareina, puoliproletaarisina kääpiötilallisina tai tilattomana köyhälistönä. Vieläpä itsenäiset pienviljelijä-talonpojatkin menivät väliin raskaassa tilassansa muun maalaisköyhälistön mukana.

Kapitalistit sopivat siis maauudistuksesta suurtilallisten ja suurtalonpoikain kanssa ja alkoivat luoda lisää itsenäisten pientilallisten joukkoa, muutamissa maissa, kuten Tsekkoslovakiassa ja Rumaniassa huomattavan suuressa määrässä. Sen he katsoivat "yhteiskuntaapelastavaksi" toimenpiteeksi, mutta oli sillä, kuten maaorjuuden lakkauttamisella Venäjällä 1861, toinenkin, vieläpä suurtilallisille tärkeämpikin tarkoitus, nimittäin myydä hylkymaitansa tavattoman kalliista hinnasta tilattomille ja varata itselleen työvoimaa.

Uudet itsenäiset pienviljelijät kulkevat kaikkialla selkä kumarassa velkataakkansa alla ja kätkevät "isännyydestään" huolimatta syvän tyytymättömyyden sieluunsa. Saadakseen nämä uudet tyytymättömät ainekset sopeutumaan kapitalistiseen yhteiskuntaan, touhuaa porvaristo kaikkialla niiden ammattitaidon kohottamiseksi ja niiden aseman korjaamiseksi. Mutta se ottaa siitä luonnollisesti hyvän hinnan ja korkeat korot, ja siltä riittää kovin niukasti varoja tälle alalle.

Kun ei valtionvaroja ole tahtonut riittää pienviljelijäjoukkojen opastamiseen, on alettu perustaa ns. maatalouskamareita, mihin maanviljelijät kuuluvat; niissä on varattu johto suurtilallisille ja suurtalonpojille; erityisen lainsäädännön kautta on kamareille myönnetty itseveroitusoikeus varojen hankkimiseksi maataloudelliseen edistystyöhön. Pienviljelijäin opetusrahat otetaan niinmuodoin välittömästi heidän omasta selkänahastaan. Samaa suunnittelevat Suomessakin.

Yleensä ei tällä maareformilla tietenkään ole laajakantoisempaa merkitystä. Tämä "suuremmoisimpia agraariuudistuksia, mitä kansojen historia tun-

tee", supistuu Suomessakin siihen, että eräille vuokraajaryhmille on myyty tavattoman kalliista omistusoikeus heidän raivaamiinsa tiluksiin, ja että suurtilalliset muuttavat hylkymaitansa rahaksi.

Maan hankinta tilattomille

Tilattomien maanhankinta-kysymys Suomessa on muutoin enemmän kuin neljännesvuosisataa vanha. Kapitalismi loi valtavan laajan tilattoman köyhälistön ja monopolisoi maan harvalukuisille omistajille. Kun työväenluokka viime vuosisadan lopulla kohotti luokkataistelulipun, niin alkoi käymistila maaköyhälistönkin joukossa. Nähtiin, mihin räikeisiin luokkavastakohtiin — harvalukuinen omistava luokka ja suuri tilaton köyhälistö — oli kapitalistinen kehitys maaseudulla vienyt. Porvaristo alkoi sen "maanhankinnan", jota jatkuu vielä tänäkin päivänä, jolloin nähdään sama perusluokkavastakohta maaseudulla kuin viime vuosisadan lopulla. Tilaton maalaisköyhälistö taasen 1905—06:den vallankumouksessa kannatti kumouksellista maanhankintaa, suurtilojen pakkoluovutusta, torpparien vapauttamista, viljelyspakkoa ym., joita vaatimuksia sos. dem. puoluekin kannatti, vaikka se niistä — torpparien vapauttamista lukuunottamatta — luopui seuraavien viiden vuoden kuluessa.

Kansalaissodassa 1918 olivat torpparit ja muu maalaisköyhälistö punaisen hallituksen puolella mutta suuri osa työtätekevää talonpoikaistoa — varsinkin Pohjanmaalla — oli valkoisen hallituksen puolella. Viimemainittu onneton seikka johtuu suureksi osaksi sos dem. puolueen pienviljelijätalonpoikia vierovasta kannasta, jolle se oli jäänyt varsinkin Helsingin puoluekokouksesta 1911 alkaen samalla kun puolue muutenkin oli taantunut maatalousohjelmassaan. Tuossa kokouksessa näet vahvistettiin pienviljelijä talonpoiken tuuliajolleheittäminen, ryhtymättä Maalaisliiton kanssa v a r s i n a i s e e n taisteluun vaikutusvallasta työtätekeviin talonpoikiin nähden. Viimemainittu porvarillinen puolue veikin työtätekevät talonpojat mukanaan, joka sittemmin kävi niin perinpohjin turmiolliseksi luokkasodassamme.

Kun ei torpparien vapautusta luokkasodan päätöksestä huolimattakaan voitu kuitenkaan pidemmälle lykätä, julkaisi tynkäeduskunta syksyllä 1918 lunastuslain, jonka mukaan siihen mennessä syntyneet vuokrasuhteet — tosin punakaartilaisia lukuunottamatta ja yleensä varsin raskailla ehdoilla — voitiin lunastaa itsenäisiksi pientiloiksi. Neljä vuotta myöhemmin otettiin esille maanhankinta-reformi suurella pauhulla ja melulla. Oli esillä Lex Kallio, lex Pulkkinen ja valtion metsämaiden asutuslaki. Ensinmainittu sisältää takavarikoimisperiaatteen suurtilallisten maihin nähden, toinen koskee tukkiyhtiöitten maiden asuttamista y.m. Sos. dem. puolue riensi jo julistamaan, että torpparikysymyksen jälkeen on nyt myös tilattoman väen maanhankintakysymys saatettu vihdoinkin pois päiväjärjestyksestä, ja "yhteiskunnan" rauhallinen "uudistumiskausi" alkanut.

Vaikka torpparien lunastuslakia 1919 valtiopäivillä hiukan korjailtiinkin, ei luonnollisesti sellainen uudistus voi kapitalistisessa yhteiskunnassa tapahtua suotuisalla tavalla. Vaikka enemmän kuin puolet torppareista onkin ryhtynyt torppiansa itsenäistyttämään, tapahtuu uudistus kuitenkin niin suuressa määrin torpparien etuja vastaan — itsenäistyvät tilat muodostuvat niin velkaisiksi ja alastomiksi — että uudistuksen voi kokonaisuuteensa nähden katsoa kärsineen haaksirikon, ja tuottaneen porvarilliselle yhteiskunnalle ei lujittumista vaan uusia räikeitä ristiriitoja ja syvän tyytymättömyyden aiheita.

Vielä surkeampi kohtalo on ollut varsinaisten tilattomien maanhankinta-uudistuksella. Edellä jo nähtiin, mitenkä itsenäisen pienviljelyksen luominen valtion mailla tapahtuu. Lex Pulkkinen kärsi haaksirikon heti alussa, siitä pitivät puutavarakapitalistit yhtä tarmokkaasti huolen kuin suurtalonpojat lunastuslain pilaamisesta. "Suuri asutuslaki" lex Kallio ajettiin eduskunnassa läpi suurella tohinalla; työväen ja pienviljelijäinkin edustajat äänestivät sen puolesta, koska se sisälsi suurtilallisten pakkoluovutusperiaatteen ja koska tilattomien suuret joukot vielä luottivat tällaisiin porvarillisiin uudistuksiin.

Mutta jo lain täytäntöönpanoasetuksessa perääntyivät porvarit lex Kalliosta, huonontaen sitä suuressa määrin. Sittemmin on laki jätetty käytäntöön sovelluttamatta, ja porvaristo suunnittelee sen lopullista tuhoamista. He ovat jo julkisesti sanoneet, ettei sitä panna käytäntöön — eikä tarvitsekaan, sillä asutuskysymys on lähtenyt muka toteutumaan toista tietä, vapaaehtoista tietä varsinkin osuuskassain kautta.

Täten on nuo suuret maalaisköyhälistön elinkysymykset taaskin kerran "likvidoitut". Porvaristo ei muuten voi menetelläkään; ei se luokkaetujensa takia voi estää sitä, mikä tuleman pitää.

Ei ole kumminkaan vailla mielenkiintoa tarkastaa, mitä herrat nyt hommaavat:

Osuuskassaliike, josta juuri mainitsin, on Suomen maanviljelijäin keskuudessa verrattain voimakkaasti kehittynyt osuustoimintamuoto. Niinpä viimekin vuonna perustettiin 193 osuuskassaa, joita vuoden lopussa oli 1,363, toimien 423 kunnassa. Lapin ja merensaariston pitäjiä lukuunottamatta, on osuuskassoja kaikkialla. Myöskin jäsenmäärä lisääntyi viime vuonna melkoisesti, nimittäin 20,000:lla, ollen vuoden lopussa 95,000.

Osuuskassojen keskuslainarahasto, joka saa valtiolta suuria summia, on viime vuoden loppuun mennessä myöntänyt luottoa osuuskassojen välityksellä kaikkiaan lähes 400 milj. mk. Osuuskassoja on pääomien lisäämiseksi alettu laajentaa yleisiksi säästökassoiksi. Myöskin muut osuuskunnat; osuusmeijerit jne. ovat alkaneet siirtää rahaliikettään osuuskassoihin, jonka ohella vilkastuu osuuskauppojen ja osuuskassojen yhteistyö. Pellervon lausunnon mukaan voivat osuuskassat nykyisin jo kyetä tyydyttämään maanviljelijäin ja heidän yritystensä kaikki rahankierron tarpeet, ja on niistä muodostunut kyläpankkeja.

Tällaiseen paisuvaan liikeyritykseen riensi valtiokin mukaan, vallaten viime vuonna osuuskassojen keskuslainarahastossa osakkeiden enemmistön. Tarkoituksena on ensinnäkin pitää tuo pienviljelijäväestön keskuuteen leviävä liike käsissään ja sitte käyttää sitä myös asutustarkoituksiin. Asutustoiminta kokonaisuudessaan, mihin valtio myöntää varoja, aijotaan siirtää osuuskassalinjalle. Tästä on porvareille monta etua. Lainat tulevat osuuskassojen jäsenten yhteistakuulle, joka on hyvin tärkeätä niin epävarmoissa yrityksissä kuin uudet pientilat ovat. Toisekseen saavat suurtalonpojat tilaisuuden johtaa ja määrätä asuttamisesta mielinmäärin, jottei mikä punainen tyhjätasku tahansa saisi kallista maata. Asutuskassain jäsenet näet valitsevat kunnanvaltuustot, ja sen kautta niissä voi päästä kysymykseen ja maansaantiin vaikuttamaan punaisiakin aineksia. Edelleen olisivat pientilalliset yhteistakuullisten suurtalonpoikain jokapäiväisen kontrollin ja piiskakurin alaisena. Ja sitte vielä .. koko asutusjuttu olisi onnellisesti tyyrätty vapaaehtoisen asutuksen turvalliseen satamaan.

Kas siinä "maareformin" loppu tällä kertaa! Entä kuinka paljon siinä ovat sitte olot ehtineet muuttua? Alussa jo mainittiin, että Suomessa tosin kuu-

luu nykyisin kolmasosa pelloista pienviljelijöille, mutta ainoastaan noin 6 % kaikesta yksityisten hallussa olevasta maasta. Ne 40—50 tuhatta torpparia, jotka ovat joko itsenäistyneet tai tehneet itsenäistymisvaatimuksen lunastuslain nojalla, hallitsevat ehkä noin 800 tuhannen ha suuruista maa-aluetta. Valtion asutusrahaston varoilla on 25 vuoden kuluessa hankittu maata 437 tuhatta ha, josta on muodostettu 12 tuh. viljelystilaa. Sen lisäksi on pienviljelijäin omistukseen siirtynyt erätä muita teitä jonkun verran maata. Kun itsenäisillä pikkuomistajilla 1901 oli hallussaan 873 tuhatta ha maata, niin on se nyt siis nähtävästi lisääntynyt ehkä 2 milj. hehtaariin.

Samalla aikaa ovat kuitenkin tukkiyhtiöt voineet ilman suurta pauhua hankkia 2 ja puoli milj. ha. Mitä tuo pikkutilallisten 2 miljoonaa hehtaaria Suomen oloissa merkitsee, sen käsittää, kun tietää, että suuromistajilla ja keskiomistajilla on maata hallussaan 21,500,000 ha.

Pienviljelijäin kahta miljoonaa hehtaaria vastassa on siis 20 miljoonaa hehtaaria suur- ja keskiomistajain maata.

"Kansojen historia" tietää kyllä suurempiakin agraariuudistuksia!

II. Pienviljelyksen asema

Ne parituhatta suurtilallista ja viitisenkymmentä tuhatta suurtalonpoikaa, jotka tukkiyhtiöiden kanssa yhdessä omistavat lähes 94 prosenttia kaikesta yksityisten hallussa olevasta maasta (tänäkin päivänä ja kaikista lahtarikirjailijoitten kaunisteluista huolimatta), kuuluvat maan omistavaan ja hallitsevaan porvaristoon, jakaen vallan teollisuuskapitalistien, pankkiirien ja suurkauppiaiden kanssa. Ne ovat maatalouden kapitalistisia liikeyrittäjiä sekä maatyöläisten, alustalaisten ja pienviljelijäin pahimpia valtiaita, riistäjiä ja vihollisia.

On luonnollista, että valtiovalta ja eduskunta ovat koko ajan suosineet näitä kapitalistisia ryhmiä. Rippeitä siitä suosiosta on ainoastaan langennut vanhemmalle varsinaiselle pienviljelijä-talonpoikaistolle, joka asustaa etenkin Vaasan, Oulun, Kuopion ja Viipurin lääneissä. Tämä vanhempi osa työtätekevää talonpoikaistoa, varsinkin Pohjanmaan talonpojat, ovat voineet kehittää talouttaan jossain määrin nykyaikaiseksi etupäässä maatalousosuustoiminnan avulla, päästen osuusmeijeriensä avulla osallisiksi "voirahoista" jne. *)

Osuuskunnista on suurin osa pienviljelijäin yhteisyrityksiä. Mutta ne on lujasti keskitetty keskusosuuskuntiin, jotka ovat vain näöltään osuustoiminnallisia, mutta tosiasiassa kapitalistisia yhtiöitä jopa trusteja, jotka pitävät talonpoikain osuuskunnat järkähtämättömän lujasti kourissaan. Sellaisia suurpääoman laitoksia on osuusmeijerien keskusliike "Valio", maataloustarvikkeitten tukkukauppa "Hankkija", osuuskassojen Keskuslainarahasto ine.

Yleensä on kuitenkin se maataloudellinen edistys, josta Suomi ylpeilee, vielä verrattain vähäistä lännempiin maihin nähden. Sillä pienviljelijäväestö elää suurin piirtein katsoen vielä 50 vuotta ajasta jälessä, niin kovasti on sitä — torppareita y.m. — riistetty ja sorrettu. — Seuraavassa joukko tätä takapajuisuutta kuvaavia tosiseikkoja,

*) Osuuskuntia oli Suomessa viime vuoden lopussa 4,000, niistä osuuskassoja 1,050, osuuskauppoja 785, osuusmeijereitä 574, koneosuuskuntia 424, turvepehkuosuuskuntia 206, puhelinosuuskuntia 155, munanmyyntiosuuskuntia 102, sähköosuuskuntia 93, muita 614. Viime vuoden kuluessa lisääntyi osuuskuntien lukumäärä 269:llä, joista oli osuuskassoja 102, koneosuuskuntia 55, osuusmeijereitä 35, puhelinosuuskuntia 28, munanmyyntiosuuskuntia 13, osuuskauppoja 10, sähköosuuskuntia 7, turvepehkuosuuskuntia 4 ja muita 46.

poimittuja porvarien omista lehdistä ja kirjallisuudesta.

Meijeriliike on melkoisesti mennyt eteenpäin varsinkin viimeisinä 5 vuotena. Vuodesta 1924 vuoteen 1925 kohosi — sadon ja hintasuhteitten edullisuuden vuoksi — voin ja juuston maastavienti 50—60 prosentilla, ollen voin vienti 13,2 milj. kg. (raha-arvoltaan 478 milj. mk.) sekä juuston vienti 3,8 milj. kg. (raha-arvoltaan 77,4 milj. markkaa).

Mutta hyötyivätkö tästä kaikki "talonpojat"? Sellaiset, joilla on esim. 50 ha peltoa eteläosissa maata, voivat tienata jopa 100,000 markan vuositulon jne. Mutta "Pellervo" sanoo, että enemmän kuin 2/3 osaa karjanomistajista on tykkänään sivussa osuusmeijeriliikkeestä, josta hyötyvät ainoastaan muutamat kymmenet tuhannet talonpojat. Osuusmeijerien karjastoihin kuuluu vain 30 % maan karjaluvusta. Nyt vasta on alettu järjestää pienemmille, 250—300 lehmän karjamäärille meijerikoneistoja. Tähän asti ei tuota valtavan suurta pienviljelijäjoukkoa otettu lainkaan huomioon muuta kuin työjuhtana ja veronmaksajana. Sivumennen sanoen, uskooko nyt sitten kukaan, että riiston ja sorron alainen velkainen pienviljelijäväestö voisi kapitalistisessa yhteiskunnassa saavuttaa sellaisia tuloksia meijeriliikkeen alalla kuin mitä vallassaolevat suurtalonpojat valtiovallan avulla ja vuosikymmenien työllä?

Meijeriliikkeen kehitys edellyttää karjanhoidon ja -jalostuksen kehitystä, jossa suhteessa tarkastusyhdistykset karjakkoinensa ovat välttämättömät. Tarkastusyhdistysten alaisena on kuitenkin vasta 8 prosenttia maan koko lehmäluvusta (Tanskassa 20 %). "Pellervo" tunnustaa, että suurin osa pienviljelijöistä on kokonaan jäänyt tarkastusyhdistysten ulkopuolelle. Niihin ei ole kiinnitetty mitään huomiota, onpa vielä yleensä estelty pienikarjaisten pääsemästäkin tarkastusyhdistyksiin, koska tarkastuskarjakolta on mennyt heidän luonaan sama aika kuin suurempikarjaistenkin luona jne. Mitäpä niistä torpparien lehmäkantturoista — kartanoitten ayrshiret ne on pääasia.

Ja niinpä alentaakin pienviljelijäin karjasto maan lehmien yleisen keskimääräisen vuosilypsymäärän lehmää kohti 1,400 maitokiloon sillä välin kun tarkastusyhdistyslehmien keskimääräinen vuosilypsy on 2,000 kg. Tanskassa 4,000 kg.),yksilöitten saavuttaessa 8,000 kg.

Valtion apurahoilla työskenteleväin maanviljelysseurojen neuvojain vuonna 1920 suorittamista työpäivistä on kutakin viljelmää kohti tullut:

Pienviljelmien ryhmällä	0,8	tuntia
Keskiviljelmien ryhmällä	6,2	"
Suurviljelmien ryhmällä	47,0	"

Tästä näemme, minkä verran maanviljelys- ja talousseurojen konsulenttien ja neuvojen neuvontatyöstä on tullut pienviljelijän osalle, joita porvarit kehuvat maamiesseuroissa kuitenkin olevan jäseninä noin 50,000.

Pienviljelyksestä täytyy "Pellervonkin" vielä kuluvana vuonna antaa seuraava kuvaus:

"Jos menemme pitäjäin keskuksista maaseutumme syrjäkulmille, jotka ovat kaukana liikepaikoista ja asutus hajanainen, kohtaamme siellä melkeinpä poikkeuksetta taloudellista ahdinkoa ja yritteliäisyyden puutetta. Pellot, karja ja navetat ovat siellä miltei samassa asussa kuin puolivuosisataa takaperin. Vaikka siellä eletään mahdollisimman yksinkertaisesti ja säästäväisesti ja vaikka sielläkin tehdään uupumatta ja uutterasti työtä varhaisesta aamusta myöhäiseen iltaan, taistellaan siellä sittenkin alinomaisen puutteen kanssa.

Nämä syrjäseutujen taloudet tuottavat ensi sijassa vain omaa tarvetta varten. Maataloustuotteita liikenee niistä myytäviksi hyvin vähän, vain sen verran, että kaikkein välttämättömämpään tarvittava raha saadaan irti. Kun tuotteiden myynti on salokylien maanviljelijälle ylen vaivaloista, ja kun tuotteista

saatu hinta lisäksi pieni, on tämä tila hyvin ymmärrettävä: mikään ei siellä kannusta lisäämään tuotantoa. Maataloutensa kehittäminen ja kohottaminen siellä maamiestä suorastaan pelottaa, kun se vaatii säännöllisesti ja runsaasti rahaa, jota hänen on huonojen myyntimahdollisuuksien vuoksi vaikea saada."

Tähän "Pellervon kuvaukseen liittyy seuraavakin äskettäin lehdissä kiertänyt uutinen:

"Pientalonpoikain olot kiristyvät. Poliisit kiertelevät tappamassa rehunpuutteessa nääntyvää karjaa. — Kautta koko Savon jo pidemmän aikaa vakavana huomattu uhkaava karjanrehun väheneminen on nyttemmin kehittynyt sille asteelle, että monin paikoin on jouduttu suorastaan oston varaan. Samoin on asianlaita muuallakin Suomessa. Esim. Turun seuduilla on karjanrehun puute huutava, ja vaikeasti niitä on saatavissa Vaasan läänissäkin. "Länsi-Savo" kertoo rehupuutteen kehittyneen muutamissa kunnissa jo niin huutavaksi, että poliisiviranomaiset liikuskelevat tarkastamassa karjoja ja lopettamassa pahimmin puutetta kärsiviä".

Tämä osoittaa laskelmallisuuden ja rehunviljelyksen puutetta, takapajuisuutta, sattumanvaraisuutta, mikä on kuvaavaa alkuperäiselle luontaistaloudelle ja tekee kehittymättömän pienviljelyksen aseman epävarmaksi. Kato on heille vieras, joka voi viedä nurin koko yrityksen; suurina katoaikoina menee joukottain pientilallisia maantielle ja kapitalistit käärivät kokoon omaisuutta.

Takapajuisuuden ilmiö on pääasiassa sekin, että pientilallisista, varsinkin Pohjois- ja Itä-Suomessa, mutta myös muissa osissa maata, ottaa enemmistö talvikaudet osaa ansiotöihin tilansa ulkopuolella. Totta kyllä useat pientiloista ovat niin vähäiset, että niillä ei kai missään oloissa ilman lisämaan saantia voi päästä täyteen toimeentuloon. Kuitenkin pakoittaa nykyinen tila ansiotöihin tienaamaan velan korkoja tuhannet sellaisetkin pienviljelijät, jotka voisivat antautua yksinomaan maanviljelykseen, jos olot olisivat pienviljelykselle suotuisammat. Nykysin lasketaan olevan 150,000 sellaista pienviljelijää, jotka ovat pakotetut hankkimaan noin puolet toimeentulostaan ansiotöillä.

Ei ole ihme, että Suomen karjanhoidon tuotanto on niin paljon jälellä läntisemmistä maista, ja että sadot eri kasveista peltohehtaaria kohti ovat keskimäärin 2 kertaa alhaisemmat kuin Ruotsissa ja Tanskassa. Kehittyneen ja nykyaikaisen herraskartano- ja suurtalonpoikaisviljelyksen rinnalla nähdään täällä valtaavan suuri mutta kovin takapajulla oleva pienviljelys — ne juhtina raatavat ja puutteen kanssa taistelevat pienviljelijäjoukot, jotka on saatu ponnistamaan viimeisetkin voimansa "isännyytensä" eteen.

Pienviljelijäin luottokysymys

Pienviljelys on parhaiten kehittynyttä Etelä-Pohjanmaalla. Eikä sielläkään kuitenkaan eletä ruusujen päällä. Selvitellessään siirtolaisuuden syitä, joka varsinkin Pohjanmaalta on riistänyt pitkän ajan kuluessa niin tavattoman paljon väestöä, lausuu vaasalainen maalaisliiton lehti "Ilkka" (kuluvan vuoden alkupuolella) seuraavaa:

"Varsinkin vähävaraisempi maanviljelijäväestö maakunnassamme on omalla konnullaan pakotettu otsansa hiessä syömään leipänsä jo silläkin, kun ilmastosuhteet suovat tyydyttävän tuloksen viljelijän ponnisteluille. Niukan toimeentulon mahdollisuudet horjahtavat kuitenkin liian kovasti, milloin vilu vie viljan taikka tulee tuho muu. Tällöin useinkin tulee kysymykseen keinolla tai toisella vaikeasta olotilasta selviytyminen. Lisäluoton saanti jo ennestään velkaiseen tilaan — varsinkin kun se tarvittaisiin elämän ylläpitoon eikä tilan parannuksiin — tuntuu useinkin vaikealta ja sen käyttökin arveluttavalta. Hakiessaan ratkaisua pälkähästä

pääsemiselle, on eteläpohjalainen tottunut jo pitkät ajat yhdeksi keinoksi ottamaan siirtymisen Amerikaan".

Juttunsa lopuksi palaa kirjoittaja samaan, mistä alottaa — luottokysymykseen. Hän puhuu talonpojan aseman kohottamisesta, maatalouden suojeluksesta valtiovallan taholta j.n.e. "Samalla myöskin olisi välttämätöntä, sanoo hän, tukea tuotantoamme nykyistä paremmilla luottosuhteilla, sillä uskotaanko totisesti, että korpemme raivautuvat ja muu tuotantomme kehittyy onnelliseen suuntaan silloin, kun luottoa on hyvin vaikeasti saatavissa ja korko siitä kiertää 10:ntä prosenttia. Ennen kaikkea tarvitaan runsaasti halpakorkoista sekä pitkä- että lyhytaikaista luottoa ja sen ohessa entistä harkitumpaa ja perusteellisempaa lainankäyttöä ja maatalouden neuvontaa; tarvitaan myös runsaasti työtä..."

Viime vuoden lopussa lausui maatalousministeri Sunila maatalousviikon alkajaisissa:

"Sen tilivuoden aikana, joka päättyi kesäkuun lopussa 1924, tuotti kirjanpitotilojen (parhaassa kunnossa olevien, valtion tarkkailun alaisten tilojen) maatalous keskimäärin alle 2 prosenttia korkoa siihen sijoitetuille pääomille, koko Sisä-Suomessa ja Pohjanmaalla ei saatu lainkaan korkoa maatalouden pääomille, vaan päinvastoin täytyi joko lainavaroilla tai omalla työansiolla suorittaa tilaa rasittavien lainojenkin korko. Viime kesäkuussa päättyneen tilivuoden aikana on keskimääräinen tuloprosentti noussut lähes 5:teen, mutta jäänyt koko Sisä-Suomessa ja Pohjanmaalla alle 2:n. Samoihin aikoihin teki kiinityslainojen korko noin 8—12 pros., juoksevien lainojen 12—15 pros. Näitä lukuja keskenään verrattaissa on lisäksi otettava huomioon, että kirjanpitotilojen pääomat on varsin varovaisesti arvioitu.

Suomen maatalouden vaikea asema riippuu suureksi osaksi käyvän korkokannan korkeudesta, siitä, ettei maatalous voi tuottaa sellaista liiketulosta, että se riittäisi maanviljelijän ja hänen perheensä työpalkaksi maataloustyöstä ja sen lisäksi siihen kiinnitettyjen pääomien koroksi. Vaikein on niiden maanviljelijäin tila, jotka ovat hankkineet tilansa sota-ajan vaikuttamiin korkeisiin hintoihin tai joilla ei ole suuremmassa määrässä käytettävissä omaa työvoimaa. Velkaisen pikkuviljelijän asema on varmaan usein ollut paljoa huonompi ja hänen elintasonsa alhaisempi kuin maataloustyömiehen, teollisuustyömiehestä puhumattakaan. Halvempikorkoista rahaa maatalouteen, se on velanalaisen maamiehen yleinen hätähuuto kautta maan".

Jatk.

L. Letonmäki.

Петрозаводск, 1926. Типография им. П. Ф. Анохина

Карлит № 4062 Тираж 1500 экз.

KOMMUNISTI

on kuukauslehti, jota julkaisee Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean Luoteisbyroon Suomalainen sektsija, Leningrad, ja Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Karjalan Aluepuoluekomitea, Petroskoi. (Коммунист, ежемесячный журнал, издаваемый финской секцией Сев. Зап. Бюро Ц.К. В.К П. (б) и Карельским Областным Комитетом В.К.П.(б).).

„Kommunistin" tarkoituksena on valaista suomenkielisille työläisille ja talonpojille Sosialististen Neuvosto-Tasavaltain Liiton alueella, erikoisesti Karjalan Neuvostotasavallassa ja Inkerissä, sekä Suomessa ja Amerikassa Venäjän vallankumouksen sekä työväen ja talonpoikain kansainvälisen vallankumousliikkeen kysymyksiä.

„Kommunistin" toimittajina ovat toverit Yrjö Sirola, K. M. Evä, Lauri Letonmäki J. A. Komu ja V. Ojanen. Lehdessä selostavat puoluetoimintaa NKP:n KK:n Luoteisbyroon Suomalaisen sektsijan ja NKP:n Karjalan Aluepuoluekomitean toimitsijat. Kommunistisen Internatsionaalen ja sen osastojen, mailman kommunistipuolueiden, toiminnasta kirjottavat niissä toimivat toverit. Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean avulla seurataan Suomen asioita. Lehteen tulevat kirjottamaan toverit: O. V. Kuusinen, Edv. Gylling, Santeri Nuorteva, Kullervo Manner, A. Shottman, Leo Laukki, Otto Vilmi, Hanna Malm, A. Taimi, Eino Rahja, J. A. Komu, J. E. Järvisalo, T. Alavirta, A. Mantere, J. Kohonen, J. K. Lehtinen, Pekka Paasonen, Santeri Mäkelä, Jaakko Mäki, Kustaa Rovio, Toivo Antikainen, Ture Lehén, V. Forstén, Heino Rautio, T. Pottojev, A. Usenius, I. Lassy, F. Klemola y. m.

Lehden levittämisestä huolehtii Kustannusosuuskunta Kirja, osote: Издательство „Кирья" Ленинград, Набережная Жореса, д. № 4. Se on myöskin lehden toimituksen osote. Toimitussihteeri on tov. K. M. Evä Karjalassa edustaa toimitusta tov. Lauri Letonmäki, os. Каргосиздат, Петрозаводск, Пушкинская № 7.

TILAUSHINNAT:

1/1 vuosikerta . .	Rpl.	6:—	Ulkomailla:	
1/2 „ . .	„	3:—	1/1 vuosikerta . .	4 dollaria.
1 kuukausi . .	„	—:50	1/2 „ . .	2 „

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu Rpl. 150:—, 1/2 sivua Rpl. 75:—, 1/4 sivua Rpl. 40:—

Toverit! Näyttäkää «Kommunistia» työläis- ja talonpoikaistovereillenne. Kerätkää tilaajia ja levittäkää yksityisnumeroita!

Työväenjärjestöjä, varsinkin puolueosastoja, kehotetaan kaikkialla asettamaan asiamiehiä ja „Kommunistin" komiteoita kokoamaan tilaajia ja levittämään lehteä. Missä ei ole järjestöjä, voivat yksityiset toverit ilmoittautua asiamiehiksi.

KIRJA